

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΕΥΧΟΣ 52

ΕΤΟΣ 11^ο ΑΡ. 544

—Τὸ μεσημέρι θὰ συμπληρώσω τὶς ὁδηγίες μου...

μητήριο Λόου-Γκάρτεν... και...

—Ψεύδεστε, κύριε καθηγητά! Ξεφώνισε ο νέος. Το πιστοποιητικό που κρατά εδώ, επίσημο πιστοποιητικό της Διευθύνσεως του νεκροταφείου, θεβαιώνει άλλα... Βεβαιώνει ότι υπάρχει εκεί κτισμένο κενόταφιο στο όνομα της Μαίρης Λίζαρντ, μά κανένα πτώμα ούτε και φέρετρό, υπάρχει μέσα σ' αυτό το κενόταφιο... Τι σημαίνουν αυτά, κύριε καθηγητά;... Τι άλλο απ' το ότι η κάτοχος του κενόταφιου ζή ακόμη, ή ότι πέθανε και κάποιος κατ'εγκράτε ι το πτώμα της;...

Ο καθηγητής ήταν σαν πεθαμένος απ' τη χλωμάδα του. Το λυγισμένο κορμί του συγκλονιζόταν από σπασμούς δδύνης κι αγωνίας και τα σαγόνια του χτυπούσαν εμποδίζοντας τον να μιλήσει. Στα τελευταία, σκουπίζοντας με το χέρι του το κρόθο μετώπου του κι' αποφεύγοντας να κυττάξει τα ερευνητικά κι' επιπληκτικά μέρη του νέου, σηκώθηκε και τον άδωγχε στο ιδιαιτέρω γραφείο του.

Κάθισαν απέναντι και μιά σιωπή θανάτου απλώθηκε λίγες στιγμές μεταξύ τους. Ύστερα ο δόκτωρ Ουάιτ, νικώντας τους τελευταίους διαταγμούς του, άρχισε να λέει με υπόκωφο τόνο στη φωνή του:

—Θα σας αποκαλύψω κάτι, κύριε Τσέστερφιλντ... Άλλόκοτο ίσως, καταχθόνιο ίσως, μά το όποιο ελπίζω να νιώσετε και να δικαιολογήσει ή τρυφερή ψυχή σας... Όταν φύγατε για τις 'Ινδίες και ζήτησε εργασία στην κλινική μου ή αλησμόνητη μητέρα σας, την προσέλαβα με πολλούς διαταγμούς κι' επιφυλάξεις... Δεν έβρισκα κατάλληλο για τα κοπιαστικά, λεπτά και γεμάτα ευθύνη καθήκοντα της νοσοκόμου, το λεπτό εκείνο πλάσμα... Δεν μετανιώσω όμως γι' αυτό... Η άφοσίωσή της στους άσθενείς ήταν απαρύμλλη... Είχε γίνει ο παρήγορος άγγελος της κλινικής μου... Γλυστρώντας ανάμεσα στα κρεβάτια, πρόθυμη, άνακουφίσε πόνους, δυνάμωνε ελπίδες, έσθυνε απογοητεύσεις... Ξυπνούσε στα στήθη των άρρώστων μου την κοιμισμένη απ' τη νόσο ψυχική άντοχή των, κεντρίζοντας έτσι τον οργανισμό των για τη σωτηρία αντίδραση κατά το κινδύνου...

...Την παρακολουθούσα πάντα και θαμπωνόμουν απ' την ψυχική της καλλονή. Την προσβίβασα άργότερα σε άρχινοσοκόμο... Ήταν πειά το δεξί μου χέρι, ο άνεκτίμητος θεοθέος μου, ή ψυχή της έπιστήμης μου... Κι' όταν έπιτέλους, κάποιου πρωί, μακάριζα ολόκαρδα τον εαυτό μου για το διαλεγτό κι' άνεκτίμητο εκείνο πλάσμα που παρασεκόταν κοντά μου, σκίρτησα εαφνικά από μιά ένδομη λαχτάρα... Ναι, ένιωσα καθαρά, ότι ή στείρα από αγάπη ως τότε καρδιά μου, καρδιά ενός γιατρού άφοσιωμένου τόσο χρόνια στην έπιστήμη του, άρχισε να χτυπά σφοδρά γι' αυτή τη νέα...

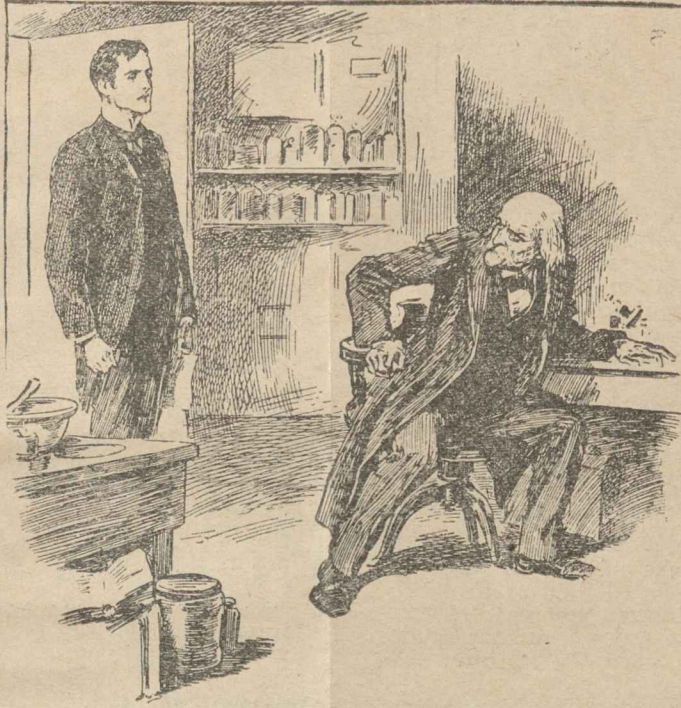
...Βασανιζόμουν φρικτά... Υπόφερα... Ήταν ένοχο το αίσθημά μου, γιατί ήξερα πως ήταν άρραβωνιασμένη μαζί σου, παιδί μου... Μά ήταν άτυπόφορο πειά το μαρτύριό μου και τη ζήτησα γυναίκα μου... Πολλές φορές της εξομολογήθηκα το πάθος μου καθώς και τον τίμιο σκοπό μου... Μά σάς άγαπούσε, άρνιόταν πάντα και την τελευταία φορά μάλιστα μου δήλωσε πως θα φύγει απ' την κλινική... Αχ, γιατί δεν έφευγε άμέσως;... Γιατί;... Γιατί;...

Ο νέος δάγκανε τα δάχτυλά του από πόνο. Πονούσε για το θάνατο της λατρευτής του, πονούσε και για τον σπαραγμό του σκυφτού εκείνου έπιστήμονος, που τόσο θάσσανιζόταν ακόμα απ' το όψιμο μά και σφοδρό πάθος της αγάπης.

—Ναι, την έπομένη το πρωί θάφευγε καθώς μου είπε, παραδίδοντας προηγούμενος την ύπηρεσία της στην πρώτη βοηθό της... Μά, ο Χάρος την παραμόνευε!...

...Έφεραν εκείνο το πρωί στην κλινική μου έναν άρρωστο, σίς τελευταίος στιγμές του, που έπασχε από θανατηφόρο κοληλικό νόσημα... Η δεσποινίς Λίζαρντ έμεινε τότε... Η έκλεκτή ψυχή της την έμπόδιζε να λιποτακτήσει... Πέρασε ένας μήνας άδιάκοπης αγρύπνιας στο προσκέφαλο του άρρώστου, που άρχιζε πειά ύστερα από τόσο άφοσίωσι να μπαίνει στην άνάρρωση του... Μά αν σώθηκε εκείνος, τέθανε ή Μαίρη μου, στην όποια μετέδωσε την άρρώστεια του... Η Μαίρη μας ή άγγελική, κύριε Τσέστερφιλντ... Η γλυκειά μας Μαίρη, παιδί μου!...

...Ναι, πέθανε... Θύμα της άφοσιώσεώς της και των υπερανθρώπων φροντίδων της... Το θανάτομο μικρόδιο εκείνης της άρρώστειας, κυκλοφόρησε και στο αίμα της, τρυπώντας ύπουλα στις φλέβες της... Δεν άνθεξε... Ήταν εξαντλημένη πειά απ' τον κόπο και την άυπνία... Έσθυσε όριστικά, συντρίβοντας όριστικά και την ψυχή μου!...

—Ψεύδεσθε, κύριε καθηγητά!... είπε ο νέος.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Η πρώτη Γαλλική έφημερίδα έξεδόθη στα 1605, ή πρώτη Βελγική στα 1606, ή Γερμανική στα 1615, ή Άγγλική στα 1622, ή Όλλανδική στα 1623, ή Ισπανική στα 1626, ή Σουηδική στα 1643, των Ήνωμένων Πολιτειών στα 1690, ή Αυστριακή στα 1700, ή Ρωσική στα 1703, ή Ούγγρική στα 1721, ή Νορβηγική στα 1763, ή Έλληνική στα 1818, ή Τουρκική στα 1825 και ή Σερβική στα 1841.

Άλλα ή πρώτη έφημερίδα που κυκλοφόρησε στην Εύρώπη δεν είνε ή Γαλλική, γιατί ή πρώτη Ιταλική έφημερίδα έξεδόθη στα 1563.

Όσον άφορά δέ την πρώτη έφημερίδα του κόσμου, ένα μόνο είνε γνωστόν, ότι στην Κίνα έξεδίδοντο έφημερίδες πρό χιλίων έτών!...

Μετά τον Γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, κατασκευάθηκαν για λογαριασμό της Γερμανικής Κυβερνήσεως 200.000 έξιλινα πόδια για τους άνιτήρους του πολέμου.

Η πατάτες είνε ή λιγώτερο θρεπτική τροφή για τον έγκέφαλο, ενώ άντιθέτως τα ψάρια είνε ή πιό κατάλληλη τροφή γι' αυτόν. Λέγεται μάλιστα, ότι ύποιος τρώει μάτια ψαριών γίνεσαι...πνευματώδεις... Άς τ' έχουν ύπ' όψιν τους οι Αθηναίοι συγγραφείς έπιθεωρήσεων κι' άς μην άφήσουν μάτι νιά μπίψαριού στην άγορά.

Η Παλαιά Διαθήκη άποτελείται από 39 βιβλία, τα όποια έχουν 929 κεφάλαια, 33.214 παραγράφοι, 592.439 λέξεις και 2.728.100 γράμματα.

Η Νέα Διαθήκη πάλιν άποτελείται από 27 βιβλία, τα όποια έχουν 260 κεφάλαια, 7.050 παραγράφοι, 181.258 λέξεις και 828.580 χαρακτήρες.

Κατά το 1172 ο χειμώνας ήταν τόσο μολακός, ώστε τα δένδρα θγάλανε φύλλα πρό το θεβροσμένου και τα πουλιά κλωσούσαν τ' αυγά τους πριν μη ή Μάρτιος.

Κατά το 1289, ο χειμώνας πέρασε χωρίς κανείς να τον καταλάβει! Τόσο γλυκός ήταν ο καιρός.

Κατά το 1421 τα δένδρα άνθισαν κατά τον θεβροσμένο και τ' άμπέλια των Άπριλιου. Τα κεράσια ώοίωσαν τον Άπριλη και τα σφύλια το Μάιο!

Στα 1538 οι κήποι άνθισαν τον Ιανουάριο!

Στα 1585 τα αιτάρια μέστωσαν πριν από το Πάσχα!

Στα 1659, στη Γαλλία ολόκληρη, δεν έπεσε ούτε χιόνι, ούτε γαλάζι, Τέλος, ή γλυκύτης του χειμώνας κατά τα έτη 1781, 1807 και 1822 ήταν τέτοια, ώστε να χάσουν οι μετεωρολόγοι τον υποσούλα τους!

Στη Γερμανία πάλιν, ολόκληρο το χειμώνα του 1692 δεν άναψε κανείς το τζάκι του για να ζεσταθεί.

Τέλος, ή γλυκύτης του χειμώνας κατά τα έτη 1781, 1807 και 1822 ήταν τέτοια, ώστε να χάσουν οι μετεωρολόγοι τον υποσούλα τους!

Κατά το 1875, ύπήρχαν στην Ισπανία 9 άρχιεπίσκοποι, 93 έπίσκοποι, 100.000 ιερείς, 14.000 μοναχοί και 19.000 μοναχές. Τον ίδιο αυτό χρόνο, ή Ισπανία είχε 15.000.000 κατοίκους από τους όποιους έν γνώριζαν άνάγνωσι και γραφή μόνο 970.000 χιλιάδες.

Ό κολοσσός της Ρόδου, ο όποιος, καθώς είνε γνωστόν, παράστανε τον Άπόλλωνα, είχε ύψος 105 ποδών και κατέπεσε απ' τις δονήσεις ενός τρομερού σεισμού, που συνέβη 55 χρόνια μετά το στήσιμο του αγάλματος.

—Και τώρα;... ψιθύρισε με άχρωμη φωνή ο νέος, λαχανιάζοντας. Πού είνε;... Τι την κάνετε;...

Ο δόκτωρ Ουάιτ έδειξε με το δάχτυλό του μιά πόρτα εκεί στο θάθος και δίχως να νιώσει τη δύναμη να σηκωθεί απ' τη θέση του, τραύλισε:

—Εκεί... Πηγαίνετε εκεί... Ξεκλειδώστε την πόρτα... Και θα την έδτε... στο γυάλινο φέρετρό της... θαλασσιμένη... γλυκειά... θελκτική... σαν ζωντανή... Δεν άνθεξε να την χωριστώ... Και την κράτησα... κοντά μου!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Λ. Α.

Συμπόν του Ίππευτικού Όμιλου, της όποιας ή δεινότης έθαυμάσθη κατά την τελευταίαν επίδειξιν άμαζόνων εις τὸ Δέλτα. Μιά φυσιογνωμία περιεργ, που έξαρτάται από τὸ κέφι της για να διασαφηνισθῇ ὁ πόνος της. Κάποτε έχει μιά περιεργή ατάθεια, που μπορεί κανείς να την ελάνθῃ και ὡς σκληρότητα. Άλλοτε δὲ είνε άνθισμένη ή φυσιογνωμία της με μιά έκφρασι πικαντική. Χαριτωμένη σιλουέττα, μαζὺ με τὴν ἀδελφὴν της ἀποτελοῦν δύαδα «Ντόλν Σιστερς». Απλούστατα ντυμένη, δὸν καί κομμά, τὴν χαρακτηρίζει «ντιστενξίν» και με τὸ πλόν τοῦ τοῖτου ή λινο φόρεμα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Χορός παρά τῷ πρεσβευτῇ της Ιταλίας και τὴν κ. Ντὲ Ρόσι, τῆς τῆν τῶν Ιταλῶν ἀξιωματικῶν.

—Στὸν δροσερότατο κήπο, που ἦταν φωτισμένος ἀπὸ πολὺχρωμα ἐντετα γανάρια, χορεύαν ἀρετὰ ζευγάρια, ὑπὸ τῶν ἡχῶν γαμμωνῶν. Στὸ χορὸ, ἄλλη πίστα, δῶν ή νεολαία ἐχόρευε ὑπὸ τῶν ἡχῶν τῆς.

—Ένα θέαμα φαντασμαγορικὸ στὸν κήπο, με τὶς τουαλέτες τῶν κυριῶν σὲ χρώματα ἄσπρα, μπλε και ῥοζ και τὰ ὀραιότατα ἄσπρα σιρόν τῶν κυριῶν.

—Παρεστῆσαν : Η κ. Λίνα Π. Τσαλδάρη με μαύρα, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν και ή κ. Χατζηνικολάου, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν και ή κ. Σπ. Λοβέρδου, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Γ. Πετσαλίδου, ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας κ. Ι. Θεοτόκης, ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας κ. Κ. Τσαλδάρης, ὁ δῆμαρχος κ. Κ. Κοτζιάς.

—Έκ τῶν διπλωματικῶν σώματος, ή πρέσβειρα τῆς Ρουμανίας με μαύρη μαύρη τουαλέττα, ὁ πρεσβευτῆς τῆς Γιουγκοσλαβίας και ή κ. Μπίλντς, ὁμοερη, με τουαλέττα μαύρη με πολὺχρωμα ντεσέν, ὁ πρεσβευτῆς τῆς Ρωσίας, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Τουρκίας, ὁ κ. και ή κ. Μελίνιου.

—Οἰκίαις ἐμφανίσεις ή κ. Μεσιηνέζη με ἄσπρα, Δ. Δροῦλια με ἐντομα μαύρο και κόκκινο, Λικουέρζον με γκρι-μπλε.

—Παρίσαντο ἐπίσης : Ο κ. και ή κ. Ν. Μωκκά, ὁ κ. και ή κ. Κ. Λεξανδρή, ὁ κ. και ή κ. Λεοντοπούλου, ὁ στρατηγὸς Πάλλης, ὁ στρατῆς Μαυρομάλης, ὁ κ. και ή κ. Ντὲ Σάντο, ὁ κόμης Γκριλντεζόνε, ὁ κ. και ή κ. Ντὲ Λά Σέττα, ὁ κ. και ή κ. Ν. Μελά, αἱ δεσποινίδες Γκαμπιέρ, ὁ κ. και ή κ. Καμπάνη, πολὺ ὁμοερη, με φόρεμα ἄσπρο και μαύρο, ὁ κ. και ή κ. Κόμο.

—Ένα ὀρατότατο γκρουπ ἀπὸ δεσποινίδες : Μαίρη Σταθάτου με μαύρο, Δώρα Σταθου με ὀρατότατο ἐντομα, Εἰρήνη Ἐμπειρίκου, Μαρία Λοβέρδου με μπλε-σιελ, Ἐλλη Πεσμαζόγλου με ῥοζ, Λολὼ Μελισσοῦλου με κίτρινο.

—Οἰκιστὴ ή Δις Βικτόρια, φέρουσα χαριτωμένην ὀργαντί, μπλε και ἄσπρο.

—Πολὺ νόστιμη ή Δις Μαρινέττα Δημητρακοπούλου.

—Χαριτωμένη ή Δις Νάντια Νεϊκωφ, με ὀργαντί καντρινιέ, ἄσπρο και μπλε.

—Έκ τῶν κυριῶν : Α. Μάρις, Μπαλτατζῆς, Φίλων, Καρμυλῆς, Ἀνὲλ, Βιέρσκι, Βαλεάνο, Μίστε, Φραντζῆς, Ἐμπειρίκος κλπ.

—Τὸ ὀρατότερο «γκρόντν-νέι» τῆς ἐποχῆς ἦτο παρά τῇ κ. και τῇ κ. Κ. Μπότση.

—Στὸν ὀρατότατο κήπο, μαζὺ με μελέδες και κοκινέλι. Στὸ πλόν κυλιέτον.

—Η τζαῖ τῆς Γλυφάδας πολὺ καλὴ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΝΕΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ

Τὸν ἀγαπητὸν μου ἀνεμὸν Μαρτὶν Μονταῖν Γκιόν, λαθεῖσαν τὸ διπλωματῆς τῆς Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ τὴν ἐπίσημον βαθμὸν ἀρίστα, συγχαίρω ἐγκαρδίστως. F. Θ. Θ.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

—Τὸν Χριστόφορος, Παρχος, και Νικολάου Καρδάρη, ἔδωσαν ἀμοιβὰς ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων. Θεωροῦνται ἀντιπροσώπων. — Κ. Κ. και Κ. Θ.

Οἰκιστὴ Μοντενώρα, κατάλληλη γιὰ τραπεζομάνδηλα, σεντόνια, μαξιλάρια, σὸν κλπ. Κεντρίεται σὲ λινό, με κέντημα κορτό Ρισελιέ ή με φεσόνι χρωματιστό και φόντο γεμιστό.

Νόρμαν.—Άσφαλῶς θα σᾶς ἔχω ἀπαντήσει στὰ προηγούμενα γράμματά σας. Ποτέ, καμμιὰ φίλη μου, δεν ἔχει μείνει χωρὶς ἀπάντησι. Τὰ γράμματα που λαμβάνω είνε πολλὰ και ὁ χρόνος τόσο λίγος, ὥστε ἀναγκαστικῶς ή ἀπαντήσεις μου καθυστεροῦν. Αυτό είνε τὸ μόνον ἀνέτημα τῆς στήλης αὐτῆς. Για τὰ δυὸ κοκινάδια που μου ἀναφέρατε, θα ἤθελα νὰ μάθω μήπως πάθατε ποτὲ ἀνεμπίστωμα. Πάντως, σᾶς συνιστῶ νὰ ντύνεσθε ἐλαφρά, νὰ μὴν σφίγγεσθε, ν' ἀποφεύγετε τὰ οἰσπενηματώδη και νὰ ἀλείφεσθε με τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Sulfure de potasse	2 gr.
Eau de roses	200 »
Teinture de benjoin	15 »

Ζαννέτ, Βόλον.—Σᾶς συνιστῶ νὰ δοκιμάσετε τὴν ἑξῆς ἀλοιφή, ἀλλὰ με προσοχή, μήπως πᾶει στὰ μάτια σας :

Precipité blanc	9 gr.
Sous nitrate de bismuth	5 »
Vaseline	40 »

Άλείφετε μ' αὐτὴν τὶς πανάδες κάθε βράδυ και πάντα μόλις ἐκφανισθοῦν. Ἄν δεν σᾶς ὀφελῇσι, μὴ ξαναγράψετε.

Ἄπελπισμένην Ντουντοῦ.—Κάθε βράδυ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας με τὴν ἑξῆς λοσιόν :

Alcool camphré	65 gr.
Eau de roses	35 »

Κατόπιν ἀλείφετε γύρω-γύρω τὰ μάτια σας με τὴν ἑξῆς κρέμα :

Lanoline	35 gr.
Eau de Brochieri	15 »
Baume de Mecque	5 »

Τὸ πρωὶ νὰ πλένεσθε με νερό, στὸ ὅποιον ἔχετε ρίξει λίγη σόδα. Τέλος, ὡς κρέμα προσώπου, χρησιμοποιήσατε τὴν ἑξῆς :

Lanoline anhydre	25 gr.
Pommade de concombres	50 »
Axonge benjoinée	25 »
Eau de roses	10 »

Μαργ, Τρίπολι.—Γιὰ τὸ πρόσωπό σας νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν λοσιόν και τὴν κρέμα προσώπου, που συνιστῶ στὴν Ἐλεπτιμένην Ντουντοῦ. Για τὸ στήθος σας νὰ κάνετε γυμναστική και κάθε μερα τερπνοφωκό μασσᾶς με μιά βοήτοσα βορμένη με καλόνια. Για τὰ βλέφαρά σας σᾶς συνιστῶ νὰ χρησιμοποιήτε τὴν ἑξῆς ἀλοιφή :

Vaseline pure	10 gr.
Acide borique	0 » 10

Γιὰ νὰ προσθέσετε λάμψη στὰ μάτια σας, δεν σᾶς συνιστῶ κανένα χημικὸ παρασκεῦασμα, γιατί ὅλα είνε καταστρεπτικά. Τὸ πολὺ νὰ σίψετε μέσα στὸ μάτι σας τὴν ἐσπερικὴ φλόδα ενός λευκίου.

Ματφίλδην, Λαμψαν.—Γιὰ τὴν πιτυρίαν τῶν φρυδιῶν σας, νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν ἑξῆς παμμάδα :

Acide gallique	0 gr. 50
Vaseline	5 »
Huile de ricin	2 »
Essence de lavande	4 gouttes

Νὰ τὰ ἀλείφετε κάθε μερα μ' ένα μικρὸ βοήτοσα, διενθύνοντας τα πάντοτε πρὸς τὴν αὐτὴν διευθύναν.

Ἄφροδίτην τῆς Μάνης.—Ἐναντίον τοῦ ἠλιακίου αὐτοῦ ποτὶν χτυπημένα, ένα κομμάτι τοῦ γλυκοῦ αὐτοῦ σὲ σκόνη και ένα κομμάτι βοδάου. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ὥρες ἐκλένεσθε με γλυκὸ νερό.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο ἄντιπρόσωπός μας ἐν Αθήναις και Σφόδρα κ. Χριστόδουλος Σφόδρας, λόγω τῶν πολλῶν τῶν ἀσολῶν, παρητήθη τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν περιοδικῶν μας «Μπουκέτο» και «Οἱ κοινότητες».

Ἐπὶ τὴν ἐκκαίρια αὐτὴ θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ ἐκφράσουμε πρὸς τὸν κ. Σφόδρα τὰς θερμὰς μας ἐὸ-χαριστίας διὰ τὴν ἐπὶ τόσο ἔτη πολυτίμον συμβολὴν τοῦ εἰς τὸ ἔργον μας, καθώς και τὴν λύπην μας διὰ τὸ στερομερὸς ἐνὸς τοιούτου δραστηρίου και πολυτίμου ἀντιπροσώπου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΟΥ ΚΕΧΑΓΙΑ

ΤΟΥ Α. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Σάν τοῦγαρε κάποιος γνωστός του ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κίνησε κι' ὁ γέρο - Στέργιος ν' ἀνέβῃ ἀπάνω στὰ ψηλά βουνά, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ὅσα βοῆ τυριά, ἀπὸ τίς μεγάλες τὸν τσελγιάδων στάνες, πὺν εἶχαν τὸ γάλα ἀφθονο σάν τὸ νερὸ καὶ βουνά τὰ κασέρια, μέσα στὶς σπηλιές.

Χρόνια εἶχε ν' ἀνέβῃ ἐκ τ' ἀπάνω ὁ γέρο - Στέργιος, ἀπὸ τότε πὺν τὸν ῥήμαζε ὁ πόλεμος, μεγαλοκτινηνοτρόφο αὐτόν, μὲ χιλιάδες γιδό-πρόβατα, πὺν βύζαν τὰ φαράγγια κι' ἀντιλαλοῦσαν ἡ βουνόπλαγές, καὶ τὸν κατέβασε ἔρημον καὶ σκοτεινὸ, μὲ τὰ κουνούδια φροτομένα στὰ μουλάρια, κάτω στὴν πόλη, τὴν βαθεῖα τὴν πόλη, τὴ στενόχωρη, τὴ σκονισμένη πόλη...

—Ποῦ εἰστε σεῖς, παλὰ βουνά, καὶ πὺν-
ναι οἱ παλαιοὶ οἱ κε-
χαγιάδες!

—Λοῦδα, σάν χαρὰ Θεοῦ!... Ἐνας δροσερός, ἀναψογονιτι-
κὸς ἀέρας, φροτοῦσε, κι' ἕνας ἥλιος καθαρὸς ἐγέμειαν κάθε
ψυχὴ ἀπὸ χαρὰ καὶ κάθε πνεῦμα ἀπὸ φαντασία!... Γαλάσιος
κι' ἡσυχος ἀπάνω ὁ οὐρανός, ψηλά, περήφανα, καὶ σάν λαμπροφρο-
σμένα ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὰ βουνά, μοσχοβολῆς ἐχύνοντο ἀπὸ
χιλιάδες ἀνθὴ, Παράδεισος σωστός!...

Μὰ μέσα στὸν Παράδεισο αὐτόν, μιὰ σιωπὴ βασιλεῖ, μιὰ σιωπὴ
παράξενη, μιὰ ἄγνωστη γιὰ τὸν γέρο - Στέργιο σιωπὴ.

Ἡ ρεματιάς δὲν βοῦζε ἀπὸ κυπροκούδουνα,
καὶ πέρα τὸν βουνὸν τὰ διάσελλα δὲν λαλοῦσαν
ἀπὸ τὰ κουνούδια τὸν μικρὸν ἀνιόν, ἡ ἀγκα-
λιὰς τὸν βράχον δὲν ἤχουσαν ἀπὸ γρασιῶν
ἐτσουκάνια, κι' οὔτε σφριγίματα καὶ «χουγιά»
ἀπὸ τσοπάνηδες, οὔτε τραγούδια ἀπὸ τσοπανοῦ-
λες ἀντηχοῦσαν.

—Ρήμαξαν τὰ βουνά! μουρμούρισε ὁ γέρο-
Στέργιος.

Καὶ μὰ φωνὴ ἤτοῦσε βαθεῖα ἀπὸ μέσα του νὰ
βγῇ, μιὰ δυνατὴ φωνή, πὺν ν' ἀκουστῇ καὶ ν' ἀν-
τηχῇ καὶ στοῦ πὺν μακρυνοῦ βουνοῦ τίς κορυφές
καὶ νὰ κατακυλίσῃ ἡχηρά, σὲ κάθε κακορεμα-
τιά καὶ σόρα:

—Ποῦ εἰστε σεῖς, ὁρὲ βουνά, καὶ πὺναι οἱ πα-
λαιοὶ οἱ κεχαγιάδες!...

Κι' ἡ φωνὴ αὐτὴ, ἡ δυνατὴ καὶ χτυπητὴ, σάν
νὰ μὴν ἦταν μοναχὰ δική του, σάν νάταν φωνὴ
τοῦ τόπου, πὺν ἤτοῦσε τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους
του, φωνὴ κόσμου παλαιοῦ, πὺν δὲν γινώριζε πεῖτ
τὰ κατὰ πότα του...

Καὶ τότε, σάν φαντάσματα παλαιοῦ καροῦ, πέ-
ρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του διὴ ἡ παλιὰ
τον ἡ ζωὴ καὶ τὸ παλὸν του μεγαλεῖο!... Ὅλα τὰ
θυμιάται. Νάτος τώρα νέος, ροδωμάγιος, πὺν
τραγουδαῖ τὸ παλὸν τραγούδι:

Μαρτίνι μου, σγουρόμαλλο,
μὲ τὸ χρυσὸ κουνούδι,
χάτω ν' ἀνοίξῃ ὁ καιρός,
νὰ ξεφωτίσ' ὁ ἥλιος,
γιὰ ν' ἀνεβῇ στὰ ψηλά,
νὰ πλάγῃ...

Ὅλοι τοὺς τρέγαν, μὲ καντάκια καὶ στα-
μνιά, γιὰ νὰ τὰ γεμίσουν γάλα...

λοῦσαν τοὺς φτωχοὺς πολίτες νὰ ῥοθύνει μὲ σιανὰ, τενεκέδες, κα-
νατάκια καὶ τετζερέδες, νὰ πάρουν ὅσο θέλουν... Ὅσο θέλουν χωρὶς!

Ἐδινε τότε ἀφθονία ὁ Θεός, δι-
νανε οἱ κεχαγιάδες καὶ γέμειαν τὰ
σπίτια τὸν φτωχὸν ἀπ' τὴ λευκὴ καὶ
τὴ γλυκεῖα τοῦ γάλακτος γαλήνη!...

—Μπρωτὶ!...
Ὅλοι σ' ὅλους δίνανε κι' ὅλοι χορ-
τασμένοι δοῦζαν τὸ Θεό!...

Καὶ σάν περνοῦσαν ἀπὸ ἐκκλησίες,
πὺν λειτουργοῦντοσαν, ἀ-
πάνω στὴ γοστή τους, ἄλ-
λος σταθμὸς πάλιν ἐκεί,
ἄλλο τὸν προβάτον ἀρμε-
γμα κι' ἄλλη διανομή στοὺς
πανηγυριώτες!...

Κι' ἂν τὸ γλέντι ἦταν
μεγάλο κι' ὁ κόσμος ἦταν
πολύς, σφάζανε κ' ἕνα - δυὸ
ζυγούρια, στεφανωμένα μὲ
λουλούδια τοῦ ἀγροῦ!...

—Κουριλάνι (θυσία) Ἀλλὰ ἡ Μάρω, τὸν ἑμάρσε...

Κι' ὅταν ἦταν φτωχὴ ἡ ἐκκλησία, ἀπόροιο ἐρημική, ἡ
χαλασμένη ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἡ ἀπὸ τὸν καιρὸ παλιὰ κληρία,
ἔκει σταθμεῖαν μιὰ μέρα, μαζεύαν τὸ γάλα στὰ καλά, τὸ
πῆζανε τυρὶ ἀμείως καὶ τὸ στέλνανε νὰ πωληθῇ εἰς περὶ τῆς
ἐκκλησίας!...

Ἐτοί, μὲ τὸν ἀνθρώπον τίς εὐχὲς καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ
Θεοῦ τους, φτάνανε ἐπάνω, ψηλά, στὰ χρειαστά βουνά, κι' ἔ-
βλεπαν κάτω, μακρὰ, τὸν ἄλλο κόσμον, σάν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους...

Πῶς μπορούσαν, λοιπόν, νὰ φανταστοῦν διὴ τὰ ζῶσαν ποτὶ, κα-
τὰ σ' αὐτὸ τὸ βάθος, μέσα στὸν σπιτιὸν τίς κορυφές, αὐτοὶ, πὺν ἦσαν
αὐτοὶ καὶ βασιλεῖς τοῦ ἔθνους!

Ἐδῶ, σὲ τοῦτο τὸ βουνό,
τὸ κοκκινωδωμένο,
δῶ κάθονται τρεῖς ὁμορφες,
στὰ κάτασπρα ντυμένες.
Ἡ μιὰ κεντάει τὸν οὐρανόν,
κι' ἡ ἄλλη τὸ φεγγάρι,
κι' ἐκείνη ἡ μικρότερη
κ' ἐν τὰ εἰ τὸ παλληκάρ!...

Ναί, καὶ τρεῖς καὶ τέσσερες ἦσαν ἡ κατελὲς
ἔκει ψηλά, στὰ κάτασπρα ντυμένες, γεφές σάν
τὸ χρυτὸ νερὸ καὶ νόστιμες σάν φρούτο!... Καὶ
κέντησαν κι' ἡ τέσσερες τοῦ Στέργιον τὴν καρ-
διά καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ πρωτοδιαλέξῃ!

Χαρά σ' ἐσὰς, ψηλά βουνά,
μὲ χιόνια φορτωμένα,
τὰ δάσος σὰς λιμπίζουμαι,
καὶ τὰ νερά σὰς θέλω,
μὰ ἔχετε καὶ κοπελλιές,
π' ἀστράφτουν σάν τὸ χιόνι,
πὺν στὶς κορυφές σὰς κοίταται
κι' ὁ ἥλιος τὸ χαϊδεύει!

Τὸν κέντησαν κι' αὐτὸν ἡ κατελὲς, τὸν κε-
χαγιάδων τὸν γειτονικόν, πὺν εἶχαν τὰ μάγουλα
σάν τὴ φωτιά, τὰ στήθη σάν τὸ χιόνι, μὰ ἐκείνη
ἡ Μάρω τὸν ἐμάρσε!...

—Τί γίνετε, ψηλά βουνά, καὶ πὺν' οἱ κεχα-
γιάδες!...

—Τί χουγιάζεις, ὁρὲ Στέργιο!... Στὰ σὺγκάλῃ σου εἶσαι ἡ μὴν ἔ-
παθες!... τοῦ ἔκοψε τίς σκέψεις μιὰ χοντρή φωνή.

—Εὐὸ 'σαι, ὁρὲ Δημάτος! Γεῖά σου!...

—Τί χουγιάζεις;

—Νά, ἀποζητῶ τὰ παλιὰ!... Χαρὰ σὲ σὰς πὺν χαίρεστε ἀνά τα
βουνά μας!...

—Τί χαίρωσθε!... Ἀμ' πᾶνε, γέρο - Στέργιο, τὰ παλιὰ!... Ἐφί-
μαξεν ὁ τόπος!... Κατὰρα ἔπεσε Θεοῦ!...

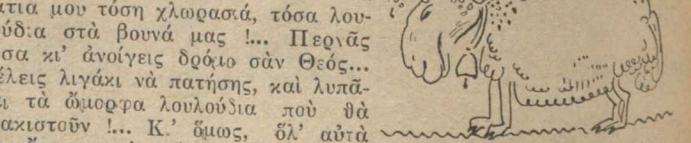
—Γιατί; Δὲν ἔχει ἡ γῆς χορτάρι

πεῖτ ἡ μήπως ἔπεσε ἀφρόσπειρα;

—Χορτάρι, ὅσο θές ἔχει ἡ γῆς!...

Γιὰ κῦττα!... Ποτὲ δὲν εἶδαν τὰ
μάτια μου τόση χλωροσά, τόσα λου-
λούδια στὰ βουνά μας!... Περαὶς
μέσα κι' ἀνοίγεις δρόμο σάν Θεός!...

Θέλεις λιγνὰ νὰ πατήσης, καὶ λυπά-
σαι τὰ ὁμορφα λουλούδια πὺν δὲ
τσακιστοῦν!... Κι' ὁμοίως, δι' αὐτὰ
δὲν ἔχουν περὶ χαίρι!... Στεγνώσαν
τὸν ζῶον τὰ μαστάρια!... Στίθουμε

Τὰ σφάζανε στεφανωμένα μὲ λου-
λούδια τοῦ ἀγροῦ!

Ἀλλὰ ἡ Μάρω, τὸν ἑμάρσε!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΕΤΕ

—Κατὰ μέσον ὄρον, οἱ πνευμονίτες μὲ διαστέλλονται καὶ συστέλλον-
ται 10 εκατομμύρια φορὲς τὸ χρόνο.

—Ἐπίσης οἱ χτύποι τῆς καρδίας μας φτάνουν τὰ 40 εκατομμύρια.

—Τέλος, μέσα σ' ἕνα χρόνο περνᾷ ἀπὸ τὴν καρδιά μας τόσο αἷμα,
ὅσο θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ γεμίσουν δυὸ λέβητες ἀπομιμητῶν!

—Ἡ προϊστορικὴ φυλὴ τὸν Ἴνκας, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, εἶχε ση-
μειώσει μεγάλας πρὸς τὸν χρονοτεχνία.

—Τὰ τέλεια τεχνητὰ δόντια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν οἱ ὁδοντοῦτροί
τους, χίλια χρόνια π. Χ., ἐκτίθενται ἤδη μεταξὺ ἄλλων ἀντικειμένων,
στὴν Ὀδοντολογικὴ Ἐκθεσὶ τῆς Νέας Ὑόρκης.

—Οἱ Μπαζόας, μιὰ φυλὴ Τσιγγάνων... ναυτῶν (!), κατοικοῦν μέ-
σα σὲ χιλιάδες μικρὲς βάρκες, μεταξὺ τοῦ Μπόρνεο καὶ τὸν Φιλιππίνων
νῆσων. Τόσο σπάνια δὲ ἀποδύονται στὴν ξηρὰ οἱ Μπαζόας, ὥστε
ὅταν περπατοῦν σὲ στερεὸ ἔδαφος, γλιστροῦν καὶ πέφτουν κάτω!...

—Στὴ νῆσο Σοικιάτρα, τὰ μόνα κορίτσια πὺν δὲν μένουν στὸ ράφι,
εἶνε ὅσα ἔχουν ἄσπρα μαργαριταρένια δόντια.

—Τὸ δυσάρεστο ὅμως γι' αὐτὲς εἶνε τὸ ὅτι, μετὰ τὸ γάμο τους, οἱ
σέξουοι τους τοὺς τὰ βγάδουν ὅλα, γιὰ νὰ μὴ γελοῦν καὶ μὲ τὸ ὥραιο
γέλιο τους προκαλοῦν τοὺς ἄλλους ἄνδρες!...

—Μεταξὺ τὸν περιέργων ψυχῶν ἀσθενῶν, πὺν μαστίζουν σήμε-
ρα τὸ ἀνθρώπινον γένος, εἶνε καὶ ἡ ἐκρηκτικὴ — δηλαδὴ ἡ ἀχαλίνω-
τη μανία, πὺν ἔχουν μερικὸι ἄνθρωποι νὰ μετροῦν τὰ διάφορα ἀντικεί-
μενα. Κατὰ τὴν ἔρεσά, ἡ ἐκρηκτικὴ μανία, ὁ διαρκὴς δηλαδὴ φόβος ὅτι
κάτι θὰ πέσῃ στὸ κεφάλι μας, καὶ
ἡ ἐκρηκτικὴ μανία, ἡ νοσηρὰ δηλαδὴ
ἀπορρηγὴ ἀπὸ κάθε ἀσφαλτοῦ.

—Μ' ἄλλα λόγια, ἡ γνωστοποιή-
σις ἀδερφάντη τελεπεία.

—Τὸ ἀριστέρὸ μέρος τοῦ σώμα-
τος ἐνὸς Τούρκου, ἀναμαζομένου
Ἀχμετ Ὀγλού Χασάν, εἶνε ἐντε-
λὸς... κοίφο!

—Ὅλα τὰ ὄργανά του —καρδιά,
πνεύμονες, νεφρά—βρίσκονται στὸ
δεξιὸ μέρος τοῦ σώματός του.

—Ὡστόσο, μέχρι σήμερα, δὲν
ἀρρώστησε οὔτε μὰ μὲρα ὁ Τούρ-
κος αὐτός.

—Ἀκούστε καὶ φοβέστε! Ἐνας
ἀνθρώπος ἔπεσε μέσα στὶς φλόγες τρεῖς φορές, καταπληκτικῶς σ' ἕνα
ἀνθρωποκεντρικὸ ἀπὸ ὄγκους χρώματος, ἔπεσε ἀπὸ ἕνα γκαριὸ ἔθνους 24
μέτρων, ἔλασε τὸνα τοῦ χέρι καὶ τὸνα τοῦ μάτι σὲ μιὰ ἐκρηκτικὴ δόξος,
ἡ ὁποία τὸν ἐξοφρονόνησε ἀρκετὰ ψηλά στὸν ἀέρα καὶ γαντζώθηκε σ'
ἕνα σφυαυόπλεγμα, πέφτοντας ἀπὸ ἕνα ἀρνησιασμένο ἀέρος!...

—Αὐτὰ λοιπὸν τὰ... μικροατυχήματα συνέβησαν στὸν μίστερ Χάιν
Σέιφερτ, ἀπ' τὴν Ἐλβετία τῆς Ἰβίας.

—Μολαταῦτα, ὁ μίστερ Σέιφερτ γινώσκει τὸν περασμένο μῆνα τὰ
85 χρόνια του.

—Οἱ ὁδοκαθαρισταὶ σήμερα στὴν Αὐστρία ἔλασκουν τὸ πὺν ἑκατὶ
δυνατὸν ἐγγύημα.

—Κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνες περισσότεροι ἀπὸ δεκατέτες
τραυματίστηκαν ἀπὸ ἐκρηκτικὴς βοῦθων, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν ἕνα μέρος
σκοποῦνται.

—Τῆς ἀδελφότητος αὐτὲς βόμβες πὺν περνοῦν στὰ σκοινιά τὰ διάφο-
ρα ἀναρχικὰ στοιχεῖα, πὺν λυμαινόμεναι ὅλη τὴν Αὐστρία.

—Ἡ μὴν φιλοδοξία τῆς ζωῆς τοῦ μίστερ Τζὸς — πᾶστε τὴν ἀνάσ-
σας — ἀνεκτασιναιπαιανταίντοσφέντα, ἀπὸ τὸ Νιτροῖτ τὸν Ἡνωμέ-
νων Πολιτειῶν, πραγματοποιήθηκε! Κατὰ ὁδοσέ, δηλαδὴ, τὴν ἐγγρά-
ψη τὸ ἐνομὸν τὸν σὸν Ὀδογὸ τοῦ Ἑμπορικῶν Ἑπιστημητῶν καὶ τὸ
επιδωκώτερο ἀπ' ὅλα, καὶ τὸ προτέρη... ὁδὸ!

—Στὴν παλαιὰ μιὰς κυρίας μποροῦν νὰ χωρῶσιν 1.000.000 βίδες,
ἀπὸ τίς μικρότερες, πὺν ὑπάρχουν στὰ ρολογια τῆς τσέπης!...

—Τέσσερες λέξεις τὴν ἡμέρα εἶνε τὰ μόνα λόγια, τὰ ὁποῖα ἕνας προ-
νοητικὸς γκαρὸς ἔπρεπε νὰ προσηύχῃ πρὸς ἄλλος; — ἡ πεθερὰ τοῦ
τὴν ὁποία εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ στενάξῃ σπῆτ του.

—Καὶ ἡ λέξις αὐτὴ ἦσαν: «Καλὴ μέρα» καὶ «Καλὴ νύχτα».

—Ἀσπιδὸν παραδείγματα πρὸς μίμησιν, δηλαδὴ, κ. κ. μαρτυροῦν, πὺν
βασανίζοντο ἀπὸ τὴν φλυαρία τὸν πενθερὸν σας.

—Τὸ παιχνίδι τοῦ σκακιῦ, στὴν Ἰσπανία, διαρκεῖ μερικὲς φορές τό-
σο πολὺ, ὥστε οἱ ματωδὲς παίκτες ἀφήνουν τὴν συνέχισα τῆς παρτί-
δας στὰ... πατὰ τὰς, ὥστε... τελευτᾷ τρεῖς ὁδοί!...

—Ἡ φοβερώτερη ἡρωιστικὴ τῆς Ἰσπα-
νίας ἦταν ἡ Κάμεν ντὲ Σόλβα, ἡ ἑκατὶ βγῆ-
κε στὸ κλαί γιὰ τὰ ἐμάρσα μὲτὰ τοῦ ἀγα-
πημένου τῆς, τὸν ὁποῖο... σκότωσε, ἐπειδὴ τὴν
εἶχε ἀπατήσει μὲ μιὰ ἄλλη. Τὸ περίεργο σχε-
τικὸς εἶνε, ὅτι ἡ ἀπατομένη Κάμεν ἦταν
ἀπόφοιτος μιᾶς σχολῆς Καλογραφῶν.

ἡ ἀμείωσις καὶ μόνο στὶς ῥόγες—δὲν θὰ τὸ πιστέψης—λιγάκι γάλα
ῥοθύνει! Ἐκεῖ ὅπου γεμίζουμε καρδάρες, τώρα μοναχὰ σταλαγματιές
ἀντηχοῦν!... Ὅσῃ Θεοῦ ἔλασε καὶ τὰ βουνά, ὅπως καὶ τὸν μαγαρομένο
ἀέρος!...

—Δίνετε τώρα στὶς ἐκκλησίες, μοιράζετε, σάν ἀνεβοκατεβαίνετε, τὸ
ἄλλο σπῆτ χροιάτες!

—Ὁρ! Ἐχομε τώρα μηχανές καὶ τὸ πούλαμε βούτυρο ἀμείως!...

Ὁ μαρτυρὰ - Στέργιος σόπασε. Σκέφτηκε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα εἶπε:

—Λοιπόν, τυριά δὲν ἔχετε!

—Λοιπόν!

—Τὸς τὸ βγάλατε τὸ βούτυρο!

—Τὸς πῆραμε καὶ τὸ καίμακα μὲ τίς μηχανές!...

—Κ' ἐν αὐτὰ γιὰ κόσμον!

—Τ' ἀκριβοῦσιν καὶ τ' ἀκριβοπληρώνουν!

Ὁ γέρο - Στέργιος σηκώθηκε.

—Δὲν ἔργασα νὰ φάμε καὶ; τοῦτε ὁ Δημάτος.

—Π!...

—Ἐχω ἐνα κουτὶ σαρόλλες, ν' ἀνοίξουμε!...

—Ἐνα κουτὶ σαρόλλες, ἐδῶ ἀπάνω στὴ βουνοκορφὴ καὶ μέσα στὶς
πλάτες!...

Κι' ἔργε πρὸς τὰ κάτω, σάν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Σάν ἔφτασε κάτω, στὴ ρίζα τὸν βουνόν, στάθηκε, τ' ἀγνάντεψε,
αὐτὰ ψηλά κι' ὠραία, μὲ τ' ἀσημένια χιόνια στὸ κεφάλι τους καὶ τὰ
κατὰ τοὺς στήθη δάκρυα στὸν ἥλιο!...

Τὰ κίπταξε, τὰ κίπταξε ἀπὸ τὸν πῆτο ὡς τὴν κορφὴ, τὰ ξανακί-
πταξε καὶ πάλιν, κι' ἔπειτα, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του μὲ δύναμι, ἀνοῖξε
αὐτὰ τὰ δάκρυά του:

—Ναί καὶ σεῖς, ψηλά βουνά, νάτε καὶ σεῖς, οἱ τωρινοὶ οἱ κεχαγιάδες!

Κι' ἔλασε κι' ἔγραψε ὕστερα στὸν
παρακατὸ, στὴν Ἀθήνα, μιὰ γραμμή:

—Τυριά, κύρ Θεοῦ, τώρα στὰ
βουνά μας μὴν ζητᾷς. Οὔτε κε-
ρυγιάδες δὲν θὰ βρῆς, οὔτε κο-
πελλιά, οὔτε στάνες!... Ὅλα γε-
μῖσαν ἐργοστάσια!... Οὔτε νὰ
ῥῶς δὲν βρίσκεις!... Κι' ἐκεῖ
πὺν ἀχοῦσαν πρῶτα κυπροκού-
δουνα, τώρα βροντᾶνε στὶς σά-
ρες ἀδειανὰ κουτιά ἀπὸ σαρ-
βίλλες!...

—Θὰ τρελλάθηκε ὁ γέρο - Στέρ-
γιος!... εἶπε στὴν Ἀθήνα ὁ τυρέμπο-
ρος σάν διάβασε τὸ γραμμά.

Καὶ ἀνέβησε σ' ἕνα μεσότη - ἔμ-
πορα νὰ τοῦ ἀγοράσῃ τὰ κασέρια!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΗΘΥΝΟΙ Χ'Ρ ΚΤΗΡΕΣ

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ

(ΤΟΥ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ)

(Ἄν ρίξετε μιὰ ματιά στὶς παρακάτω γραμμές, μὲ τίς ὁποῖες
ὁ ἀρχαῖος Θεόφραστος χαρακτηρίζει ἀμύμητα τοὺς φλυαροὺς, θὰ
ἴδῃτε κατὰ τὸ παρόμοιο: "Ὅτι ἂν καὶ πέρασαν περισσότερα ἀπὸ
δυὸ χιλιάδες χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ, ὁσὸς ὁ τύπος, τὸν
ὁποῖο περιγράφει, μᾶς φαίνεται ὁλοκλῶντος κι' ἀπαράλλαχτος,
σάν νὰ τὸν βλέπουμε μπροστὰ μας καὶ στὴν ἐποχὴ μας!... Ἀ-
πολαῦστε τον, λοιπόν!)

Ὅλοι ἀνθρώποις κι' ἀσυναρτησίως λέει ὁ φλυαρός... Δίχως νὰ σὲ ξέ-
ρω, λέγω νὰ σ' ἔχῃ δὴ κἄν ποτὲ, κάθεται πλάι σου μὲ οἰκειότητα καὶ
σοῦ πᾶνει τὴν κουβέντα... Σοῦ παίνει πρῶτα τὴν γυναῖκα σου κι' ὅ-
σοι σου διηγείται ἕνα ὄνειρο πὺν εἶδε τὴ νύχτα... Σοῦ περιγράφει
ἕνα-ἕνα τὰ φαντάσματα ἔργα καὶ τὸ μεσημέρι καὶ τὴν πρόκειται νὰ φάῃ
τὸν... Προσχωρόντας στὶς φλυαρίες σου, σοῦ λέει πόσο χαλαρεῖ ὁ
κόσμος σοῦ πᾶει καὶ πόσο ἦταν πὺν ἀγνὸς κάποιος χρόνιος πὺν πρὶν!...

Ἀντικεινὸς γιὰ τὴν ἀκρίβεια τοῦ ψαμμοῦ, κατηγορεῖ τοὺς ἀρχόντας ὡς
ἀκαταστάτους καὶ βροῖσκει τὸ ἀερίον πὺν φυσᾷ ἐνθὺν καὶ γιὰ τὰ πλεονέ-
ματα!...

Ὑστερα ἐπαινεῖ μὲ χρυρὸ φθόνον τὸν Δάμπατο, ἐπειδὴ πρόσφερε
ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς τῆς Ἐλεονώρας κι' ὕστερα ἐξακολοθώντας

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τί έχετε ; Τί έχετε, μητέρα μου ρώτησε ή Αύγη. Δεν είσα-
στε εύχαριστημένη πού με ξαναθρήκατε;

—'Αν είμ' εύχαριστημένη, λατρευμένο μου παιδί...

—Ναι, είμαι τό λατρευμένο σας παιδί...Δέν είχα ως τώρα μητέ-
ρα, μά με ξαναθρήκατε...

—Καί ο Θεός πού μάς ένωσε, κόρη μου, δέν θά μάς χωρίση
πειά...

—'Ο Θεός! Έκανε ή Αύγη, τής όποιας τά ματία είχαν καρφω-
θί στό κενό. 'Ο Θεός! Δεν μπορώ νά τόν παρακαλέσω αύτή τή
στιγμή... Δεν ξέρω πειά τήν προσευχή μου...

—Θέλεις νά πής μαζί μου τήν προσευχή σου ; ρώτησε με λα-
χάρα ή πριγκήπισσα.

—Ναι, μητέρα μου.

—Πάτερ ή μών ό έν τοίς ούρανοίς, άρχισε
νά λέη ή πριγκήπισσα, ένώνοντας τά χέρια τής Αύγης ανάμε-
σα στά δικά της.

—Πάτερ ή μών ό έν τοίς ούρανοίς, επανέλαθε ή Αύγη σάν μι-
κρό κοριτσάκι.

—'Α γίαισθήτω τό δνομά σου! έξακολούθησε ή
μητέρα.

—'Η Αύγη, αύτή τή φορά, αντί νά επαναλάβη τά λόγια τής
πριγκήπισσας, άνορθώθηκε.

—Ξεχνάω κάτι! ψιθύρισε, ενώ πίεζε με τά δάχτυλά της τούς
κροτάφους της, πού ήσαν μουσκεμένοι από ιδρώτα. Ξεχνάω κά-
τι. Φλώρα, τό ξέρεις έσύ... Πές τό μου!

—'Αδελφούλα μου... τραύλισε ή 'Ατσιγγάνα.

—Τό ξέρεις! Τό ξέρεις! φώναξε ή Αύγη, τής όποιας τά ματία
άνοιγόκλεισαν κι' έγιναν όγρά. "Ω! κανένας λοιπόν δέν θέλει
νά με βοηθήση ;...

—'Η Αύγη κύτταξε τή μητέρα της μέσα στά ματία και τή ρώ-
τησε με τσακισμένη φωνή :

—Αύτή τήν προσευχή σεις μου τή μάθατε, μητέρα μου ;

—'Η πριγκήπισσα έσκυψε τό κεφάλι της
κι' ένας στεναγμός όηθε απ' τά χείλη της. 'Η Αύγη εξακολουθούσε νά έχη τά
βλέμματά της καρφωμένα επάνω της.

—'Οχι, δέν μου τή μάθατε σεις! ψιθύ-
ρισε.

Τό μυαλό της έκανε μιά ύπερτάτη
προσπάθεια γιά νά θυμηθί και τότε μιά
σπαραχτική κραυγή βγήκε απ' τά χείλη
της :

—'Ερρίκε! 'Ερρίκε! φώναξε. Πού είνε
ό 'Ερρίκος ;

—Είχε πεταχτή όρθια.

Τό βλέμμα της, άγριο κι' ύπέροχο, ή-
ταν καρφωμένο στήν πριγκήπισσα. 'Η
ντόνα Κρούζ προσπάθησε νά τής πιάση
τά χέρια. Μά ή Αύγη τήν έσπρωξε με μιά
δύναμι έντελώς άντρίκρια. 'Η πριγκήπι-
σα ώλόδυσε με τό κεφάλι της επάνω στά
γόνατά της.

—'Απαντήστε μου! φώναξε ή Αύγη. 'Ο
'Ερρίκος!... Πού είνε ; Τί τόν έκαναν ;

—Δέν συλλογιζόταν, παρά μόνο έσένα,
κόρη μου, τραύλισε ή πριγκήπισσα.

—'Η Αύγη γύρισε άπότομα πρός τή
ντόνα Κρούζ :

—Τόν σκότωσαν ; τή ρώτησε με τό κε-
φάλι ψηλά και με τό βλέμμα φλογι-
σμένο.

—'Η ντόνα Κρούζ δέν άπάντησε. 'Η Αύ-
γη ξαναγύρισε πρός τή μητέρα της. Αύ-
τή έπεσε τότε γονατιστή και ψιθύρισε :

—Μου συντρίβεις τήν καρδιά, παιδί
μου. Σού ζητάω τόν όίκτο σου!

—Επίσσε τήν ντόνα Κρούζ από τή μέση και τήν
τραχέηε μαζί του...

—Τόν σκότωσαν ; ξαναρώτησε ή Αύγη.

—Αυτός! Πάντοτε αυτός! φώναξε ή πριγκήπισσα, στριφον-
ρίζοντας μ' άπελπισία τά χέρια της. Μέσ' στήν καρδιά αύτού
τού παιδιού, δέν υπάρχει πειά θέσις γιά τήν αγάπη τής μητέρας
του!

—'Η Αύγη είχε προσηλώσει τά βλέμματά της στό έδαφος.
Δέν θέλουν νά μου πούν άν μου τόν σκότωσαν! ψιθύρισε.

—'Η πριγκήπισσα άπλωσε τά χέρια πρός αύτήν κι' έπειτα έπε-
σε πρός τά πιάω, λιποθύμη.

—'Η Αύγη κρατούσε τά δυό χέρια τής μητέρας της. Τό πρόσω-
πό της ήταν κατακόκκινο και τό βλέμμα της τραγικό.

—Στήν σωτηρία τής ψυχής μου! Σάς πιστεύω, κυρία, είπε.
Σεις δέν έκόνατε τίποτε έναντίον του, και αύτό είνε καλό γιά
σας, άν μ' άγαπάτε όπως σάς άγαπάω... 'Αν έκάματε τίποτε έ-
ναντίον του...

—Αύγη! Αύγη! τή διέκοψε ή ντόνα Κρούζ, φράζοντας της τό
στόμα με τό χέρι της.

—Μιλώω, τήν διέκοψε με τή σειρά της ή κόρη του Νεβέρ με μιά
περήφανη αξιοπρέπεια, δέν άπειλώ. Γνωρίζωσσε έδω και λί-
γες ώρες μόνο έγώ κι' ή μητέρα μου και είνε σωστό ν' άποκα-
λύψουμε τίς καρδιές μας. 'Η μητέρα μου είνε μιά πριγκήπισσα
κι' έγώ είμαι μιά φτωχή κόρη. Αυτό άκριβώς μου δίνει τό δικαί-
ωμα νά μιλάω δυνατά στή μητέρα μου. 'Αν ή μητέρα μου ήταν
μιά φτωχή γυναίκα, αδύνατη, εγκαταλειμμένη, δέν θά είχα
σηκωθεί ακόμα και θά τής μιλούσα γονατιστή.

—Φίλησε τά χέρια τής πριγκήπισσας, ή όποια τήν κύτταξε με
θαυμασμό. Πόσο ήταν άδράα! 'Η βασίλεια άγωνία πού βασάνιζε
τήν καρδιά της, χωρίς νά χαμηλώνη τήν περηφάνειά της, έβόλε
ένα φωτιστέφανο στό παρθενικό μέτωπό της. 'Ηταν παρθένα
ναί, μά παρθένος-σύζυγος και είχε όλη τή δύναμη κι' όλη τή
μεγαλοπρέπεια τής γυναίκας.

—Δέν υπάρχει γιά μένα στόν κόσμο τίποτε άλλο από σένα, κό-
ρη μου, είπε ή πριγκήπισσα. Χωρίς έσέ-
να, είμαι κι' έγώ μιά γυναίκα αδύνατη
κι' εγκαταλειμμένη. Κρίνε με, αλλά
με τόν όίκτο πού πρέπει νά κρίνη κα-
νείς όσους ύποφέρουν... Με κατηγορείς
γιατί δέν προσπάθησα νά σε κάνω νά
θυμηθής... Μά μ' άγαπούσε όσες όσες
παραληρούσε και είν' αλήθεια, είν' α-
λήθεια όστι φοβόμουν τό ζήτημά σου.

—'Η Αύγη έρριξε μιά ματιά πρός τό μέ-
ρος τής πόρτας.

—Μήπως θέλεις νά μ' εγκαταλείψης ;
ρώτησε ή μητέρα τρομαγμένη.

—Πρέπει, άπάντησε ή νέα κόρη. Κάτι
μου λέει ότι ό 'Ερρίκος με φωνάζει αύτή
τή στιγμή κι' όστι έχει τήν ανάγκη μου.

—'Ο 'Ερρίκος! Πάντοτε ό 'Ερρίκος!
ψιθύρισε ή πριγκήπισσα μ' ένα τόνο ά-
πελπισίας. "Όλα γι' αύτόν... Τίποτε γιά
τή μητέρα.

—'Η Αύγη τήν κύτταξε με τά μεγάλα
της ματία, πού πετούσαν φλόγες.

—'Αν ήταν αύτός έδω, κυρία, άπάν-
τησε με γλυκύτητα, και είσατε σεις
μακριά, διατρέχοντας κίνδυνο θανάτου,
δέν θά του μιλούσα, παρά μόνο γιά σας.

—Είν' αλήθεια αύτό ; φώναξε ή πρι-
γκήπισσα, γοητευμένη. Μ' άγαπάς λοι-
πόν όσο κι' αύτόν ;

—'Η Αύγη έπεσε στήν άγκαλιά της, ψι-
θυρίζοντας :

—'Ω! γιατί νά μήν τόν γνωρίσης ναρί-
τερα, μητέρα μου!

—'Η πριγκήπισσα τή γέμιζε φιλήματα.

—'Ακουσε, τής έλεγε, ξέρω τί είνε τό ν' άγαπάη κανείς. 'Ο
έναντός και λατρεμένος σύζυγος, πού με άκούει αύτή τή στι-
γή και τό όποίου ή άνάμνησις πλημμυρίζει αύτό τό άσπλό
μου, πρέπει νά χαμογελάη τώρα μπρός στά πόδια του θεού,
βλέποντας τό βάθος τής καρδιάς μου. Ναι, σ' άγαπάω πού πολύ
ότι άγαπούσα τό Νεβέρ, γιατί ή αγάπη μου ως γυναίκα, έ-
κπνέει σέ σένα με τήν αγάπη μου ως μητέρα. 'Αγαπάω ή-
να, Αύγη, μά άγαπάω σέ σένα κι' αύτόν, τόν σύζυγό μου, τή
καρδιά τής ζωής μου. 'Ακου! Γιά νά μ' άγαπάς, θ' άγαπήσω
και τόν 'Ερρίκο σου... Ξέρω πώς δέν θά μ' άγαπούσε, άν τόν
έπερνα. Τό έχεις γράψει αύτό στό 'Ημερολόγιό σου, Αύγη...

—Ε λοιπόν, θά του άνοιξω τήν άγκαλιά μου.

—Κλώμασε έξαφνα, γιατί τό βλέμμα της είχε πέσει στή ντόνα
Κρούζ, ή όποια είχε μπη σ' ένα διπλανό δωμάτιο.

—Θά του άνοιζετε τήν άγκαλιά σας, μητέρα μου ; ρώτησε ή
Αύγη.

—'Η πριγκήπισσα έμεινε άφωνη, νοιώθοντας τήν καρδιά της νά
πηλαί διατά.

—'Η Αύγη άποσπάσθηκε από τήν άγκαλιά της.

—Μοό λέτε ψέμματα! φώναξε. Είνε νεκρός! Τόν θεωρείτε νε-
κρό.

—Πρίν ή πριγκήπισσα, ή όποια είχε σωριασθή σέ μιά πολυθρό-
να, προσπάσσε ν' άπαντήσει, ή ντόνα Κρούζ ξαναπαρουσιάστηκε
ν' έπαραξε τό δρόμο τής Αύγης, ή όποια όρμώθηκε πρός τήν
πόρτα. 'Η ντόνα Κρούζ είχε πάρει από τό διπλανό δωμάτιο τό
επαυφόρι της και τό πέπλο της.

—'Εχεις έμπιστοσύνη σέ μένα, άδελφού-
λα ; ρώτησε τήν Αύγη. Δεν έχεις δύνα-
μη έσύ γι' αύτό πού θέλεις νά κάνης.

—'Ότι θέλεις νά κάνης, θά τό κάνω έγώ...

—'Επειτα, άπευθυνόμενη πρός τήν πρι-
γκήπισσα, έπρόσθεσε :

—Σάς παρακαλώ, κυρία πριγκήπισσα,
κατάξτε νά έτοιμάσουν τό άμάξι σας.

—Πού θά πάς, μικρή αδελφή ; ρώτησε
ή Αύγη, έτοιμη νά λιποθυμήση.

—'Η κυρία πριγκήπισσα θά μου πη, ά-
πάντησε ή 'Ατσιγγάνα με τόνο σταθερό,
πού πρέπει νά πάω γιά νά τόν σώσω.

VI

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

—'Η ντόνα Κρούζ περίμενε όρθια, κοντά
τήν πόρτα. 'Η μητέρα κι' ή κόρη στεκόν-
τουσαν ή μιά άπέναντι στήν άλλη.

—'Η πριγκήπισσα είχε διατάξει νά έτοι-
μάσουν τό άμάξι της.

—Χάες, είπε στήν Αύγη, ήμουν ή έχθρά
αύτού του ανθρώπου. Μοί είχε πάρει τήν
καρδιά μου και όλα μου φώναζαν : «'Ο Νε-
βέρ πέθανε κάτω απ' τά χτυπήματά του».

—'Η Αύγη άνορθώθηκε, μά τά ματία της
μυήλωσαν. 'Εγινε τόσο χλωμή, ώστε ή
μητέρα της έκανε ένα βήμα γιά νά τή
σπυράξει. Μά ή νέα τής είπε :

—'Εξακολουθήστε, κυρία, άκούω. Βλέ-
πω από τό πρόσωπό σας όστι αντίληφθήκα-
τε τίς βδελυρές συκοφαντίες.

—Διάβασα τό 'Ημερολόγιό σου, κόρη
μου, άπάντησε ή πριγκήπισσα. 'Ο άνθρωπος πού φύλαξε τόσο
νύχτη τήν καρδιά σου, δέν μπορεί νά είνε δολοφόνος. 'Ο άνθρω-
πος, πού μου ξανάδωσε τήν κόρη μου έτσι πού και στά πόδια τρέλ-
λα ακόμα όνειρα τής μητρικής μου αγάγης, δέν τολμούσα νά
τή φανταστώ, πρέπει νά έχη τή συνειδησί του άκηλίδωτη.

—'Εύχαριστώ γι' αύτόν, μητέρα μου. Δεν έχετε άλλες άποδεί-
ξεις έκτός απ' αυτές ;

—Ναι, έγώ τις μαρτυρίες μιάς τίμιας γυναίκας και του έγγο-
νού της. 'Ο 'Ερρίκος ντέ Λαγκαρντέρ...

—'Η σύζυγός μου, μητέρα μου! τή διέκοψε ή Αύγη.

—'Ο σύζυγός σου, κόρη μου, πρόφερε ή πριγκήπισσα, χαμηλώ-
νοντας τή φωνή της, δέν χτύπησε τό Φίλιππο ντέ Νεβέρ. 'Απε-
καίωσε τόν ύπερκόμισα...

—'Η Αύγη ρίχτηκε στήν άγκαλιά τής μητέρας της και, χάνοντας
τήν ισορροπία της, γέμισε τό μέτωπό της και τά μάγουλά της
δάκρυα.

—'Είνε γι' αύτόν! είπε ή πριγκήπισσα, χαμογελώντας θλιβερά.

—'Είνε γιά σένα! φώναξε ή Αύγη, φέρνοντας τά χέρια τής μη-
τέρας της στά χείλη της. Γιά σένα, πού σε ξαναθρήσκω επί τέ-
λους, μητέρα άγαπημένη. Γιά σένα πού σ' άγαπάω! Γιά σένα πού
έμεινε άγαπητή κι' εκείνος. Καί τί έκανε, μητέρα μου, γιά νά
με σπρώξει ;

—'Ο αντίθαιλεύς, άπάντησε ή πριγκήπισσα, έχει στά χέρια
του τήν έπιστολή πού άποδεικνύει τήν άθωότητα του Λαγκαρντέρ.

—Εύχαριστώ! "Ω! Εύχαριστώ! είπε ή Αύγη. Μά γιατί δέν τόν
βλέπουμε άκόμα ;

—'Η πριγκήπισσα έγνεψε στή ντόνα Κρούζ νά πλησιάση. Τήν έ-
φίλησε στό μέτωπο και τής είπε :

—Τό άμάξι είνε έτοιμο. 'Εσύ θά πάς νά πάρης τήν άπάντησι
του αντίθαιλεύς. Φύγε και ξαναγύρισε γρήγορα! Σε περιμέ-
νουμε...

—'Η ντόνα Κρούζ άπομακρύνθηκε, τρέχοντας.

—'Ε, λοιπόν, άγαπημένη μου, είπε ή πριγκήπισσα στήν Αύγη,
βάζοντας τήν νά καθήση σ' ένα σοφά, έκμηδένισα άρκετά αύτή
τήν πριγκητική μου περηφάνεια, πού τήν άποδοκίμαζες χωρίς
νά τή γνωρίζης ; Είμαι άρκετά ύπάκουη στίς ύψηλές προταγές τής
κόρης μου ;

—Είστε καλή, μητέρα μου... άρχισε νά λέη ή Αύγη.

—'Η πριγκήπισσα τή διέκοψε :

—Σ' άγαπάω... Αυτό είν' όλο! Πρό όλίγου σε φοβόμουν. Τώρα
δέν φοβάμαι τίποτε... 'Εχω ένα φυλαχτό...

—Τί φυλαχτό ; ρώτησε ή νέα χαμογελώντας.

—'Η πριγκήπισσα τήν κύτταξε μιά στιγμή χαμογελώντας κι' έ-
πειτα άπάντησε :

—Ν' άγαπήσω τόν 'Ερρίκο γιά νά μ' άγαπάς.

—'Η Αύγη ρίχτηκε στήν άγκαλιά της.

—'Η ντόνα Κρούζ έντωμεταξύ είχε διασχίσει τό σαλόνι τής πρι-
γκηπίσσης κι' έφτανε στόν αντίθαιλέμο, όταν έξαφνα δυνατός
θόρυβος έφτασε σ' αύτία της. Σύζητού-
σαν ζωηρά στή σκάλα.

Μιά φωνή, πού νόμιζε πώς τήν γνωρί-
ζε, μάλωνε τούς ύπηρέτες και τίς καμα-
ριέρες τής πριγκηπίσσης. Αυτοί πάλι φαι-
νόντουσαν πώς υπεράσπιζαν τήν είσοδο
τών διαμερισμάτων τής κυρίας τους.

—Είστε μεθυμένος! έλεγαν οί ύπηρέ-
τες, ενώ ή καμαριέρα με τίς διαπεραστι-
κές τους φωνές έπρόσθεταν : —'Εχετε ά-
σέβστες στά παπούτσια σας και άχυρα στό
καπέλλο σας. Δεν μπορείτε νά παρουσιά-
σείτε έτσι στήν κυρία πριγκήπισσα.

—Σκαμός, κατεργαρέοι! φώναξε αύ-
τός, πρός τόν όποιο άπευθυνότουσαν. Κά-
μετε αύτό πού σας είπα... Πηγαίνετε νά
πτήε στήν κυρία σας όστι ο έξάδελφός
της, ό κ. μαρκήσιος ντέ Σαθερνύ, ζητάει
νά τή δει άμέσως.

—'Ο Σαθερνύ! επανέλαθε ή ντόνα
Κρούζ, έξαφνασμένη.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

Οί ύπηρέτες φανόντουσαν τώρα σάν νά
συσκέπτονταν. Είχαν άναγνωρίσει τό νε-
αρό μαρκήσιο, παρ' όλα τά ξένα ρούχα
πού φορούσε και τούς ασέβστες πού λέ-
ραν νά βελουδένια του παπούτσι. "Ο-
λοι τους δέν ήξεραν πώς ό Σαθερνύ ή-
ταν εξάδελφος του Γκονζάγκα.

Φαίνεται όμως ότι ό νεαρός μαρκήσιος
έκρινε ότι ή όσέβστη αύτή των ύπηρέτων
παρατινόνταν πολύ. Γιατί ή ντόνα Κρούζ
άκουσε έξαφνα θόρυβο πάσης. "Επειτα ή
πόρτα του αντίθαλάμου, σάν όποιο βρο-
σκότα, άνοιξε έξαφνα και ό νεαρός μαρ-
κήσιος μπήκε μέσα.

μίζετε ότι σας μιλάω επιπόλαια. Το σκεφτόμουν αυτό σε όλο το δρόμο, ως ότου νάρθω εδώ.

—Μά χωρίς τη συγκρατηθεί μου, απάντησε η ντόνα Κρούζ.
—Ιδού σκεπτικά κι' αυτό. 'Αν δεν μου δώσετε τη συγκρατηθεί σας, θα σας απαγάγω... 'Ωστε, ως μη μιλάμε πειρά για μία υπό-
θεσις τελειωμένη. Φέρνω εδώ σπουδαίες ειδήσεις. Θέλω να δω την κ. πριγκίπισσα...

—Η κ. πριγκίπισσα βρίσκεται μαζί με την κόρη της, απάν-
τησε η ντόνα Κρούζ. Δεν ούχεται.

—Την κόρη της! Την δεσποινίδα ντε Νεβέρ! Την παρ' όλιγον
χρυσή ούζυγό μου, την γοητευτική αυτή κόρη!... Μά εγώ σας
αγαπώ, κι' εσάς θα παντρευτώ σήμερα... 'Ακούστε με, λατρεμέ-
νη μου, μιλάω σοβαρά: 'Αφού η δεσποινίς ντε Νεβέρ βρίσκεται
μαζί με τη μητέρα της, ένας λόγος παραπάνω για να μπω μέσα...

—'Αδύνατον! Θέλω να πη η ντόνα Κρούζ.

—'Ιπότε δεν είναι αδύνατον στους Γάλλους ιππότες, πρόφερε
σοβαρά ο Σαβερνύ.

Και αρπάζοντας την ντόνα Κρούζ από τη μέση, κλέβον:άς
της συγχρόνως πέντε-έξη φιλημάτα, την τράβηξε μαζί του προς
μία πόρτα.

—Δεν ξέρω το δρόμο, εξακολούθησε, μά ο θεός των περιπετει-
ων θα μ' οδηγήσει. 'Εχετε διαβάσει τα μυθιστορήματα του Λά
Καλπρενέντ; 'Ενας άνθρωπος, που φέρνει μία ειδησι, γραμμέ-
νη με αίμα επάνω σ' ένα κουρέλλι από μπατίστα, περνάει παν-
τού, δεν είν' έτσι;

—Μία ειδησι γραμμένη με αίμα; έπα-
νέλασε η ντόνα Κρούζ, που δεν γελοῦσε
πειρά.

—Ο Σαβερνύ ήταν κιόλας μέσ' στο σα-
λόνι. Κι' η 'Αταιγγάνα δεν μπόρεσε να
τον εμποδίσει ν' ανοίξει μία άλλη πόρτα
και να μπη μέσα στο προσευχητήριο της
πριγκίπισσας απότοπτα.

—'Εδώ, οι τρόποι του νεαρού μαρκησίου
έλλαξαν έντελως. 'Εγινε μονομιὰς σοβα-
ρός.

—Ευγενική κυρία εξαδέλφη μου, είπε,
υποκλινόμενος με σεβασμό, δεν είχα ποτέ
την τιμή να καταθέσω μπροστά σας τα
σέβη μου και γι' αυτό δεν με γνωρίζετε.
Είμαι ο μαρκήσιος ντε Σαβερνύ, εξαδέλ-
φος του Νεβέρ από τη μητέρα μου...

—'Ακούγοντας το όνομα του Σαβερνύ, η
Αυγή, τρομαγμένη, σφίχτηκε κοντά σ' τη
μητέρα της. 'Η ντόνα Κρούζ είχε μπη κι'
αυτή μέσα στο προσευχητήριο.

—Και τι ήρθατε να κάνετε εδώ, κύριε;
ρώτησε αυστηρά η πριγκίπισσα, η οποία
σηκώθηκε θυμωμένη.

—'Ηρθα να εξιλαστώ για τις τρέλλες
ένος δευκαεταίου, ενός θεοπαλάβου,
που δυστυχώς έχω το όνομά του, απάντη-
σε ο μαρκήσιος, ρίχνοντας ένα ικετευτικό
βλέμμα προς την Αυγή. Καί αντί να ζη-
τήσω άφεσι αμαρτιών από τη δεσποινίδα
ντε Νεβέρ, εξαγοράζω τη συνώνμη μου,
φέροντάς της ένα γράμμα.

Και λύγισε το ένα του πόδι μπρος στην Αυγή.

—'Ενα γράμμα από ποιόν; ρώτησε η πριγκίπισσα.

—'Η Αυγή, τρέμοντας κι' αλλάζοντας χρώμα, είχε κιόλας μαν-
τείρει.

—'Ενα γράμμα από τον ιππότη 'Ερρίκο ντε Λαγκαρντέρ, α-
πάντησε ο Σαβερνύ.
Και συγχρόνως έβγαλε απ' τον κόρφο του το μαντήλι, όπου
ο Λαγκαρντέρ είχε χαράξει μερικές λέξεις με το αίμα του. 'Η
Αυγή προσπάθησε να σηκωθεί, μά ξανάπεσε σχεδόν λιπόθυμη
στο σοφά.

—Μήπως;... τραύλισε η πριγκίπισσα, βλέποντας το μαντήλι
ματωμένο.

—Ο Σαβερνύ κύτταζε την Αυγή, που η ντόνα Κρούζ τη συγ-
κρατούσε μέσα στην άγκαλιά της.

—Το γράμμα που σας φέρνω, της είπε, έχει πένθιμο παρουσι-
αστικό. Μά μην ανησυχήτε καθόλου... 'Όταν δεν έχει μελάνη
για να γράφει, χρησιμοποιεί το αίμα του...

—Ζή! ψιθύρισε η Αυγή, βγάζοντας ένα βαθύ στεναγμό.
—'Επειτα τα όρατα της μάτια, γεμάτα δάκρυα, ύψωθηκαν
προς τον ουρανό κι' εύχρηστησαν το θεό. Πήρε απ' τα χ'ρια
του Σαβερνύ το μαντήλι με το αίμα του άσχημμένου της και
το έφερε με πάθος στα χείλη της.

—'Η πριγκίπισσα γύρισε όλοῦ το κεφάλι της: Αυτή ήταν η
τελευταία εξέγερσις της υπερφαναίας της.

—'Η Αυγή προσπάθησε να διαβάσει, μά τα δάκρυά της την έ-
τύλωναν... 'Εξ άλλου, το αίμα είχε άπλωθι στο πανί και τα
γράμματα ήταν σχεδόν αδιάβαστα.

—'Η πριγκίπισσα, η ντόνα Κρούζ και ο Σαβερνύ προσπαθ-
σαν να διαβάσουν, μά ούτε κι' αυτοί κατώρθωσαν τίποτε.

—Θα το διαβάσω! έπαιε η Αυγή, σκουπίζοντας τα δάκρυά της
με το ίδιο το μαντήλι.

Πλησίασε στο παράθυρο, γονάτισε και τέντωσε το μαντήλι α-
νάμεσα στα δυο της χέρια. Και πράγματι, διάβασε τα εξής:

«Προς την κυρία πριγκίπισσαν ντε Γκονζάγκα,
'Η επιθυμία μου εινε να δω μια φορά ακόμη την Αύγη, πριν πεθάνω...
'Η Αύγη άπομεινε μια σιγμη ακίνητη και παγωμένη. 'Όταν
άνασκήκωθηκε μέσα στην άγκαλιά της μητέρας της, ρώτησε το
Σαβερνύ:

—Πού βρίσκεται;
—Στη φυλακή του Σατελέ.

—'Εινε λοιπόν καταδικασμένος;
—'Αγνώω. Αυτό που ξέρω, εινε ότι διατελει υπό αυστηρά α-
πομόνωσι.

—'Η Αύγη άποσπάστηκε από την άγκαλιά της μητέρας της και
έπαιε με φωνή σταθερή:

—Θα πάω στη φυλακή του Σατελέ!
—Θα έχρη κοντά σου τη μητέρα σου! έπαιε η πριγκίπισσα μ'
έπιτιμητικό τόνο. 'Η μητέρα σου θα εινε στο εξής όδηγός σου
και στήριγμά σου... Δεν μίλησε η καρδιά σου αυτή τη στιγμή.
'Αν μιλούσε η καρδιά σου, θα μούλεγε: «Μητέρα μου, οδη-
γήσέ με στη φυλακή του Σατελέ».

—Πώς; τραύλισε η Αυγή. Δέχεστε ναρβήτε μαζί μου;
—Ο σύζυγος της κόρης μου, εινε παιδί
μου, απάντησε η πριγκίπισσα. 'Αν πεθ-
νη, θα τον κλάψω. 'Αν εινε δυνατόν να
τον σώσω, θα τον σώσω!...

Και βάδισε πρώτη προς την πόρτα. 'Η
Αύγη την άγκαλιάσε και φιλιώντας της τα
χέρια, τα όποια μούσκεπε με τα δάκρυά
της, φώναξε:

—Ο θεός άς σας ανταμείψη, μητέρα
μου!

Το γεύμα που θα παρέθετε ο πρόεδρος
του 'Εκτάκτου Δικαστηρίου μαρκή-
σιος, ντε Σεγκρέ, είχε γίνει στην αίθουσα των
άρχων του Σατελέ. 'Ο άμφιτρώχης έδειξε
πως ήταν άξιος της λαμπρής φήμης του.

—'Ηταν ένας καλοφραγός λαμπρός, ένας δι-
καστής της μόδας, κι' ένας τελείως είπα-
κτρίδης.

Οι άλλοι συνδαιτημένες, δηλαδή οι έ-
λοι δικαστοί, ήταν κι' αυτοί καλοφρα-
δες και είχαν περισσότερη άνεσι στο τρα-
πέζι, παρά στην έδρα του δικαστού.

—'Ετσι η δεύτερη συνεδρίασις του 'Εκτά-
κτου Δικαστηρίου, που έπρόκειτο να δικα-
σει το Λαγκαρντέρ, ήταν πολυ συντομι-
ρα απ' αυτό το γεύμα. 'Από τους τρεις έ-
λωστε μάρτυρες που έπρόκειτο να εξετα-
στούν, οι δυο έλειπαν: 'Ο Κοκαρντάς κι' ο
Πασπουάλ. Μοναχά ο κ. Πιέρνι είχε κά-
νει την κατάθεσί του. 'Η κατηγορία του να-
ντίον του Λαγκαρντέρ ήταν τόσο ακριβείς και τόσο συντριπ-
τικές, ώστε η διαδικασία άπλοποιήθηκε εξαιρετικά κι' έπα-
της χωρίς πολλές διατυπώσεις, καταδικάστηκε εις θάνατον.

Τη στιγμή που ο πρόεδρος, μετά τη λύσι της συνεδρίασις,
έτοιμαζόταν βιαστικός ν' αλλάξει τουαλέττα και να φύγη, ένας
κλητήρας παρουσιάστηκε βιαστικός και του έπαιε:

—Μπορούν να σας μιλήσουν, κύριε πρόεδρε;
—'Ο μαρκήσιος ντε Σεγκρέ, έξω φρενών, φώναξε:

—Δεν είμ' εδώ! Στείλτε όλο τον κόσμο στο διάβολο!

—'Εινε δυο κυρίες! έπέμεινε ο κλητήρας.

—Δυο κυρίες... Ντυμένες πως;

—Στα μαύρα κι' η δυο και με πέπλους στο πρόσωπο.

—Και πως ήρθαν εδώ;

—Μ' ένα άμάξι, με τα οικόσημα του πρίγκηπος Γκονζάγκα.

—'Ενα άμάξι, με τα οικόσημα του Γκονζάγκα; φώναξε ο
πρόεδρος κ. Σεγκρέ. Τα γάντια μου! Ποιές μπορεί να εινε οι
τές η κυρίες; Θα εινε χωρίς άλλο ώραιες... Το καπέλλο μου, το
μπαστούνι μου!...

—'Επειτ' από μισό λεπτό, ο κ. ντε Σεγκρέ, κουνιστός και λυ-
γιστός, παρουσιάζονταν στις δυο κυρίες.

—Σε ποιές έχω την τιμή να όμιλώ, ώραιες μου κυρίες; ρώ-
τησε, κάνοντας μία βαθυτάτη υπόκλισι.

—Κύριε πρόεδρε, απάντησε η πιο μεγάλη από τις δυο κυρίες,
είμαι η χήρα του πρίγκηπος Φιλίππου της Λωρραίνης, δουκίς ντε
Νεβέρ.

—Πώς; έκανε εφφιασμένος ο Σεγκρέ. Μά μου φαίνεται πως
η χήρα του Νεβέρ παντρεύτηκε τον πρίγκηπα Γκονζάγκα.
('Ακολουθεί)

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΡΩΣΣΙΚΩΝ ΔΑΣΩΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΙΑΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Προς τη μέση στα χιονισμένα δάση ή μεγάλη Ρωσική άρκουδα. 'Ο «βασιλιάς των δασών της Ρωσίας». 'Η άντεχή της
της σφαίρες των κυνηγών. 'Η απέχθειά της προς το άνθρωπινο κρέας. Πώς ένταφιάζει τα πτώματα. 'Η χειμωνιάτικη νη-
στεία της. Πώς εινε η φωλιά της. Τό επικίνδυνο κυνήγι της σταχτιάς άρκουδας, κτλ. κτλ.

ΝΑΣ από τους καλύτερους Ρώσους κυνηγούς
γονατικών, ο κ. Β. Κζέεφ, δημοσίευσε τελευ-
ταίως στα «Κινηγικά Νέα» του Λονδίνου
το ακόλουθο άρθρο, για τη ζωή της σταχτιάς
άρκουδας μέσα στα χιόνια των Ρωσικών
δασών:

«'Η σταχτιά άρκουδα της Ρωσίας—γρά-
φει ο κ. Κζέεφ—μπορεί, χωρίς υπερφάνεια,
να διεκδικήσει μία τιμητική θέση στη σειρά
των ζώων, που έχουν μεγάλο βάρος. Ζυγίζει
πάνω από τετρακόσια κιλά! Πλάι σ' αυτά
τα μαστόδοντα, η άρκουδες των Πυρηνικών,
των 'Αλπεων και του Αίμου, φαίνονται σάν...
μυίγες, γιατί δεν ζυγίζουν πάνω από εκατό
κιλά. Αυτός ο «βασιλιάς», λοιπόν, των δα-
σών της Ρωσίας, ζή μία μοναχική και ήσυχη ζωή, μακριά από τις κα-
ταστροφές των ανθρώπων, χωμένος μέσα στην πυκνή και παρθένα βλάστη-
ση. 'Εινε πάρα πολύ δύσκολο να τον συναντήσουν κανείς, γιατί έχει
πολύ ελαστική άκοη και δυνατή άσφραξη και καταλαβαίνει άμέσως την
παρουσία του ανθρώπου. 'Εκτός από μερικές σπάνιες εξαίρεσεις, γενι-
κά η άρκουδα τρέφεται από χόρτα, από φρούτα κι' από ρίζες και βλα-
στη. 'Εκτός, έχει μία μεγάλη αδυναμία: Της άρέσει το
λάι. Μά αν η άρκουδα δεν επιτίθεται ποτέ κατά του ανθρώπου, όταν
είναι νύχτα να τον συναντήσει στο δάσος, το κυνήγι της εινε πολύ επικίν-
δυνο. 'Όταν μία άρκουδα πληγωθή μονάχα από τη σφαίρα του κυνη-
γού, ποτέ επιτίθεται με τόση κεραυνόβολο ταχύτητα, που δεν θα φαντα-
σταν ποτέ ότι μπορεί ν' αναπτύξει, αφού, όπως σας αναφέρουμε, ζυγι-
σάν πάνω από τετρακόσια κιλά. 'Η άρκουδες άντεγουν πάρα πολύ στις
καυτές άνοιξη και στις πιο βαρείες, γι' αυτό δε άρριβός το κυνήγι της
σε άνοιξη. 'Αν μία σφαίρα καλοσημαδεμένη στο κεφάλι την σκο-
τώνει, μία σφαίρα, έστω και έρημηχική, στους
πλευρές και στο στήθος ή στα έντόσθια, της
έχει άρκητή δύναμη για να σκοτώσει, πριν ψο-
φεί, τον άδελφό κυνηγό της. Τα πόδια της στα-
χτιάς άρκουδας εινε ώπλισμένα με πελώρια νύ-
χια και γαντζώνουν με τόση δύναμη πάνω στο
λάι της, ώστε το ξεσχιζούν σάν...τσιγαρόχαρτο.
Τα νύχια της άρκουδας εινε πιο τρομερά από τα
καρτερικά δόντια της. 'Ο κυνηγός που θα κατορ-
θύνει με τη μεγάλη ψυχραιμία του να γλιτώσει
από το επικίνδυνο άγκάλιασμά της παραμυ-
σμένος ή με σπαραγμένα τα πόδια και τα χέ-
ρια του, πρέπει να εινε ευχαριστημένος. Γιατί,
από γενικό κανόνα, η άρκουδα δεν αφήνει το
λάι της, παρά μονάχα όταν της περάσει ο θυ-
μός της, δηλαδή όταν το έχει μεταβάλλει σε μία
άσχημη μάζα σπασμένων κόκκαλων και σάρ-
κας. Ποτέ όμως δεν τρώει το ανθρώπινο θύμα
της. Έχει παρατηρήθι, μάλιστα, το εξής πε-
ρίεργο: 'Όταν μία άρκουδα βοή στο δάσος το
πρώτο ενός ανθρώπου, σκάβει με τα νύχια της
στο λάι, το βάθει μέσα κι' έπειτα το σκεπάζει
με γύψα και ξερά κλαδιά!...

—'Η άρκουδα εινε το μόνο ζώο από τα μαστο-
δοντα, που ξεχειμωνιάζει στη φωλιά της και περνάει πέντε ως έξη μή-
νες χωρίς να γρά καμιά τροφή και χωρίς να εινε ναρχωμένη, όπως,
παραμυσμένος χάριν, ο άκανθόχοιρος. 'Εινε ξαπλωμένη μονάχα και κά-
νι τόσο ηρεμεί από το ένα πλευρό στο άλλο και κοιμάται περισσότερο
από τις άλλες εποχές του χρόνου. Μά ποτέ χωρίς να ξυπνήσει δυο-
τρεις φορές την ημέρα.

Το παράδειο αυτό ζώο κλείνεται στη φωλιά του μόλις πιάσουν τα
πρώτα χιόνια, δηλαδή τον 'Οκτώβριο ή το Νοέμβριο. Κι' αυτό το κάνει,
κατασκευάζοντας το έντοικό του, που το φυλάει από τον κίνδυνο μιάς έπι-
θέσεως. 'Η νεαρές άρκουδες όμως πηγαίνουν να κυνηφθούν ύστερα από
την πρώτη χιόνια και, φυσικά, τα βαρεία πόδια τους αφήνουν βαθειά έ-
λκη. 'Ετσι πληγώνουν με τη ζωή τους αυτή την άπερισκεψία τους. Οι
αρχαίοι, ακολουθώντας αυτά τα ίχνη, φτάνουν ως τη φωλιά τους και
έτσι σκοτώνουν ή τις άρματωμένους καθώς κοιμούνται άμεριμνες. Ποτέ
όμως μία γερασμένη άρκουδα δεν αφήνει ίχνη. Προσέχει να πατάει
πάνω σε κλαδιά και σε σκληρό χώμα. 'Εινε τόσο έξυπνη, ώστε
πολλές φορές ξεγελάει και τους πιο έμπειρους κυνηγούς.

—'Η φωλιάς τους εινε συνήθως τριών ειδών: 'Αλλες άρκουδες φτιά-
νουν τη φωλιά τους κάτω από ένα μεγάλο δένδρο, που έχει ξεριζωθί
και την κατανάει, μεταξύν του κορμού και των ριζών του. Μία μητέρα
με τα τριών ελόνιστά, δηλαδή μικρών έντεκα ως δεκαεσσάρων μηνών,
κατασκευάζει αυτό το καταφύγιο για το κοινό τους ξεχειμώνιασμα. 'Αλλη

πάλι άρκουδα θα σκάψει στη γή μία υπόγεια φωλιά για να πλαγιάσει
και τέλος μία τρίτη θα διαλέξει τα μικρά έλατα που σχηματίζουν τα
κλαδιά τους ένα είδος κλουβιού κι' εκεί θα ξαπλώσει για να ξεχειμο-
νιάσει. Τις δυο-τρείς πρώτες μέρες η άρκουδα μένει πάντα άγρυπνη
κοντά σ' αυτή τη φωλιά της. 'Επειτα ξαπλώνει, μά χωρίς να κοιμηθί,
έπi ένα περίπου μήνα. Μόλις όμως θα φτάσει ο Δεκέμβριος, η άρκουδα
τρώγανει πειρά στη φωλιά της, για να κοιμηθί μακαρίως.

Τότε πολλοί χωρικοί, που εινε έξ επιταγμάτων κυνηγοί, σκορπίζον-
ται στο δάσος και ψάχνουν για ν' ανακαλύψουν τις φωλιές τους. Κα-
τόπιν πολύν στους έρασιτέχνες κυνηγούς πολά άκριβά το δικαίωμα του
κυνηγού της άρκουδας. Μόλις το πρώτο χιόνι άρχίζει να πέφτει και
χωρίς να περιμένη το νέο πέσιμο, που θα σκέπαζε τα ίχνη, ο κυνηγός
άρχίζει ν' αναζητά, δηλαδή να ξεκαθαρίζει μία ώρισιμένη θαμνιάδη έ-
κτασι, όπου θα βρίσκεται το καταφύγιο της άρκουδας. 'Εινε μεγάλη λά-
θος να νομίζει κανείς ότι εινε εύκολο να παρακολουθήσει τα πλατεία έ-
λκη μιάς άρκουδας, που εινε άποτυπωμένα στο χιόνι. Αυτό το ζώο, που
εινε άρχετα έξυπνο και πονηρό, μπερδεύει με μία διαβολεμένη τέχνη τα
πατήματά του. Γυρίζει πίσω, κάνει βόλτες, συμπλέγματα, ζιγκ-ζάγκ,
και ξεγελάει εύκολα έναν άρχαίο κυνηγό. 'Όταν το χιόνι γίνει πυκνό-
τερο κι' ένα μήνα τουλάχιστον αφού ανακαλύψει την άρκουδα, ο κυνη-
γός μπορεί να βγίη προς αναζήτησιν της φωλιάς της.

Μεταξύν όλων των κυνηγιών, το κυνήγι της άρκουδας εινε το πιο ά-
ξιοπεπές για έναν άνδρα, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του ότι ο άνδρας
που έχει το δικαίωμα να σκοτώνη τα ζώα. Το κυνήγι όμως των μεγά-
λων μαστοφόρων έκφυλίζεται συχνά σε σκοτόμα άνυπερασπίστων ζώων,
όπως παραδείγματος χάριν της άρκουδας των Πόλων, γιατί ο κυνηγός
με το τούφεκι του, που όχνηει από μεγάλη απόστασι, μπορεί να κερα-
νί το τούφεκι από μακριά το ζώο. Το κυνήγι της τίγρης πάλι, αν ο κυνη-
γός φυλάει καρτέρι ή εινε άνεδασμένος πάνω σ' ένα έλέφαντα, δεν εινε
τίποτ' άλλο, παρά δολοφονία. Μά το κυνήγι της άρκουδας έχει μεγάλες
δυσκολίες, επειδή το ζώο αυτό εινε πολύ έξυπνο

και γιατί κρύβεται σε πυκνά και δύσκολα για τον
κυνηγό μέρη. Μπορεί να έχετε στο χέρι ένα τον-
φάκι μεγάλης όλκης, μά δεν μπορείτε να δήτε και
να τραβήξετε, παρά μονάχα από τέσσερα ή πέντε
μέτρα. 'Αν το βάθος του χιονού έμποδίζει το
βάδισμα της άρκουδας περισσότερα από του κυ-
νηγού, γιατί αυτός μπορεί να φορή σκι, ή πυ-
κνότης του δάσους και οι θάμνοι έμποδίζουν έπι-
σης την πορεία του. Γενικά, την άρκουδα την κυ-
νηγούν ή στη φωλιά της ή στο δάσος. 'Εκτός
όταν η φωλιά βρίσκεται μέσα σε θάμνους και
ποδ πάντων σε μικρά έλατα, σκεπασμένα με χιόνι.
Μά με τις φωνές, τα σφρυγίματα και τους
κρότους των κλαδιών που σπάνε, οι κυνηγοί κά-
νουν τις νηρές άρκουδες να βγουν από τις φω-
λιές τους. 'Ενα μακρό άρκουδά ή μία ήλικια
με τα παιδιά της, άρουν πάρα πολύ να βγουν
από την κρύα τους. Τότε οι κυνηγοί παίρνουν
ένα έύλο τριών ή τεσσάρων μέτρων και ψάχνουν
τη φωλιά της, για να την ξυπνήσουν. Το κυνήγι
της άρκουδας στο δάσος διαρκεί πολλές ώρες
κι' εινε γεμάτο σωματικά έπεισάδια, που έ-
παισλάνουν κυριολεκτικώς τους κυνηγούς. Τα
ζώα τρέχει, κρύβεται, τούς επιτίθεται και βγάζει
το σκρότ.

—'Αν όλα τ' άγρια ζώα, η άρκουδα εινε από αυτά που ξεχειμωνιάζουν
πολύ εύκολα, άμα πιάσουν μικρές και δεν εινε περιορισμένες. Δεν κά-
νουν ποτέ κακό σε κανένα κι' όταν τρέπονται καλά, δεν εκδηλώνουν
τόν παραιτικό πόθο να ξαναγυρίσουν στο δάσος. Μά δεν εινε εύκολο
να κρατηθί γύρω από κατοικίες μια άρκουδα μεγαλειότητα από έξη μη-
νών. 'Εινε πραγματικά ένας καταστροφικός άστυγνώριστος. Σπάζει τους
φράγτες, τα έλάματα, τις πόστες, ξεριζώνει τα δένδρα και παίρνει δυο
τις άρούσι από τις αποθήκες και τις κουζίνες, στις άποιες κατοικούνται
πάντα να μπαίνει, με τη διαβολεμένη πονηρία της.

—'Αν άνηγγέλθι στον Καρσίσκακι ο διορίσμος του Τζωρτζ ως ά-
χιρατήγου, ο ήρωικός πολεμιστής έπαι με αυταπάτησι:
—'Η 'Αθήνα να έλευθερωθί. Τα μέσα του στρατοπέδου να μη λεί-
ψουν, και είμαι πρόθυμος να δεχθώ ονόντως άρχηγόν!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ 21

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

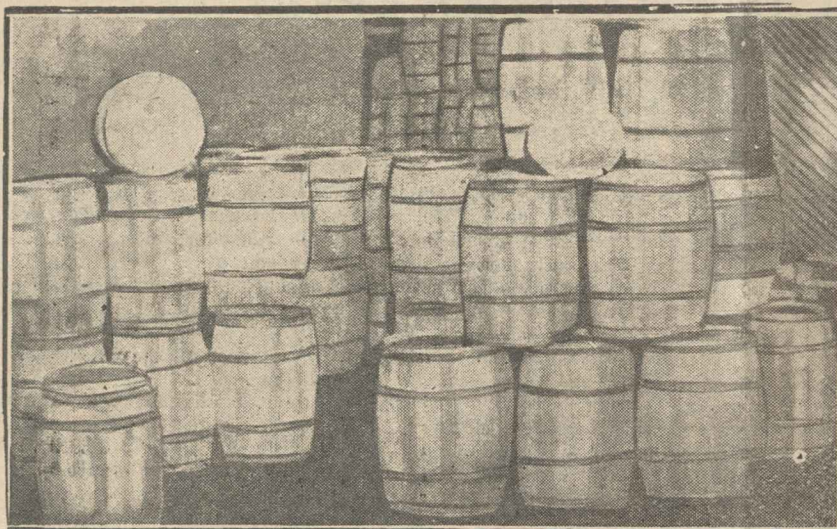
—'Όταν άνηγγέλθι στον Καρσίσκακι ο διορίσμος του Τζωρτζ ως ά-
χιρατήγου, ο ήρωικός πολεμιστής έπαι με αυταπάτησι:

—'Η 'Αθήνα να έλευθερωθί. Τα μέσα του στρατοπέδου να μη λεί-
ψουν, και είμαι πρόθυμος να δεχθώ ονόντως άρχηγόν!...

Μία μικρή σταχτιά άρκουδα

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΟΙ "ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΛΤΙΚΗΣ,"

Η ζωή και η περιπέτεια των «κυπάρ» των Φινλανδών λαθρεμπόρων. Το εκπληκτικό ρεπορτάζ ενός Αμερικανού δημοσιογράφου. Ένα ταξίδι μ' ένα λαθρεμπορικό καράβι. Από το Λονδίνο στο Έλσινγκφορς. Ο «βασιλεύς» των λαθρεμπόρων της Βαλτικής θαλάσσης. Πώς δουλεύουν οι «κυπάρ». Μία επιχείρησης που αφήνει κολοσσιαία κέρδη. Οι εξοντωτικές πόλεμοι μεταξύ των λαθρεμπόρων, κτλ. κτλ.

Υστερα από την κατάργηση του νόμου της ποταπαγορεύσεως, οι τρομεροί λαθρεμπόροι του Νέου Κόσμου, οι περίφημοι «μπουκαλγίκερς» αναγκάστηκαν ν' αλλάξουν δίοι τους επάγγελμα. Έγιναν λοιπόν «κιντνάπερς», δηλαδή απαγωγείς μικρών παιδιών και «σνάτσερς», έκβιασται! Μερικοί δέ απ' αυτούς, που δεν είχαν και τόσες δόσοληψίες με την αστυνομία, αυτοδιορίστηκαν σωματοφύλακες των μεγάλων «στέερων» και των «βασιλέων» της Αμερικής. Κι' έτσι έγιναν άφαντοι οι λαθρεμπόροι του αλκοόλ. Οι Αμερικανοί και πρό πάντων η Αμερικανίδες, πίνουν τώρα ελεύθερα ό,τι επιθυμήσει η ψυχή τους! Για να καταλάβετε τι κατάχρηση γίνεται, αρκεί να σάς αναφέρω κανείς ότι μόνον η διάφορες γυναικείες λέσχες της Νέας Υόρκης εφοδεύουν 800.000 βαρέλια μύρα το μήνα, εκτός από τ' άλλα ποτά. Η Αμερικανίδες δηλαδή είνε διαρκώς τύφλα στο μεθύσι!

Το περίεργο τώρα είνε ότι, ενώ στην Αμερική καταργήθηκε ο νόμος της χρήσεως του αλκοόλ, στις βορεινές χώρες της Ευρώπης εξακολουθεί να εφαρμόζεται με την ίδια αυστηρότητα. Σε ποιές χώρες; Μά στη Σουηδία, στη Νορβηγία και στη Φινλανδία.

Εσχάτως λοιπόν, ένας Αμερικανός δημοσιογράφος, ο Μπίλ Κόκνεϋ, θέλησε να κάνει ένα πολύκροτο ρεπορτάζ κι' έφυγε κρυφά από τη Νέα Υόρκη μ' ένα εμπορικό πλοίο, που πήγαινε στο Έλσινγκφορς της Φινλανδίας. Ο σκοπός του ήταν να γνωρίσει τους λαθρεμπόρους της Ευρώπης, τους τρομερούς κι' επικίνδυνους «Πειρατές της Βαλτικής», που είνε εγκληματικοί και μυστηριώδεις, όπως και οι συνάδελφοί τους του Νέου Κόσμου. Κι' η Μπίλ Κόκνεϋ, σαν καλός Αμερικανός, τὰ κατάφερε μιά χαρά! Στο τελευταίο δὲ τεύχος του «Ντέκτεϊτς» της Νέας Υόρκης, το μεγαλύτερο αστυνομικό περιοδικό του κόσμου, δημοσίεψε το πολύκροτο «ρεπορτάζ» του, που έχει, μὰ την ἀλήθεια, ένα συναρπαστικό ενδιαφέρον.

«Είμαστε, γράφει, τέσσερες λαθρεπιβάτες στο ύποπτο Φινλανδικό καράβι «Σάλονγκεν». Ένας Αργεντίνος κακοποιός, ένας καταχραστής, ένας δυστυχισμένος που ξαναγυρίζει στην πατρίδα του κι' εγώ. Κι' οι τέσσερες είμαστε τρυπωμένοι στ' αμπάρι, δέκα μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Τὸ «Σάλονγκεν» μετέφερε ευλεία στο Λονδίνο. Από εκεί θὰ έπαινε ένα μεγάλο φορτίο λαδιού γιά τὴ Φινλανδία. Η μέρες κυλούσαν με μιά διαβολομένη αλογοπορία κι' ελκεϊνολογούσα τὸν ἑαυτό μου, πὸ ἄρχισα ἔτσι τὴν ἔρευνά μου, ὅταν ἕνα βράδυ, ἐνὸς βοϊσκόμεστε σὴ μέση τοῦ ὠκεανοῦ, ἀκούσθηκαν θυμωμένες φωνές σὸ κατὰτοῦμα, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας.

—Κλέφτη! Λωποδύτη! Παληοτόμαρο! Αὐτὴ ἦταν ἡ διαβολομένη τὴν χύση σου!

—Θὰ τὸν ἔκλεψε στὰ χαρτιά, εἶπε ὁ Αργεντίνος λαθρεπιβάτης καὶ γέλασε.

Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς κι' ἕνα μουγκρητὸ πόνου.

—Ξόφλησε! Ξαναεἶπε ὁ σύντροφός μου.

«Επειτα, ἀπλόθηκε μιά βαθεῖα σιωπή. Δὲν ἀκούγονταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ὁ θόρυβος τῶν μηχανῶν.

—Τὸν σκότωσε; ρώτησα τὸν Αργεντίνου σύντροφό μου.

—Δὲν βαρύνει! μοῦ ἀπάντησε. Συνηθισμένη ὑπόθεσι. Αὐτὲς ἡ δουλειές, κανονίζονται πάντα μετὰ τὸ πιστόλι σὸ χέρι...

—Δηλαδή; ρώτησα με ἀπορία.

—Δὲν ξέρεις λοιπὸν ποὺ βρίσκεσαι;

—Μὰ σ' ἕνα ἐμπορικό καράβι!

Ο Αργεντίνος δὲν μοῦ ἀπάντησε, μόνον γέλασε πάλι μετὰ πλάτῃ κι' εἰρωνικό γέλιο του.

—Ποῦ βρίσκομαι λοιπὸν; συλλογίστηκα.

Μὰ ἡ κατάπληξις μου ἦταν ἀκόμη πὸ μεγάλη, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὴν παραλαβὴ τοῦ νέου φορτίου σὸ Λονδίνο, κατὰλαβῃ ὅτι τὰ μεγάλα βαρέλια τοῦ «Σάλονγκεν» δὲν εἶχαν λάδι, παρὰ ἦσαν γεμάτα με οὐίσκου!... Διάβολο! Ἦμουν τυχερός! Εἶπα πέσει μέσα σὸ μιά σπείρα λαθρεμπόρων καὶ ταξιδεύω μαζί της γιά τὸ «Έλσινγκφορς»!... Οἱ ἄλλοι τρεῖς λαθρεπιβάται με εἶχαν ἔγκασα λείψει σὸ Λονδίνο. Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα θὰ ταξιδεύω μόνος μου πρὸς τ' ἀγνωστο, μέσα σὸ ἀμπάρι ἑνὸς καραβιοῦ τῶν «Πειρατῶν τῆς Βαλτικής», ὅπου εἶχε γίνε κίολας ἕνα μυστηριώδες ἔγκλημα!

Οἱ λαθρεμπόροι τῆς Φινλανδίας, οἱ περίφημοι «Πειραταί τῆς Βαλτικής», εἶνε οἱ διάδοχοι τῶν Αμερικανῶν «μπουκαλγίκερς». Ἡ συμμορίες τους ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἀληθινὸς γερολόκους τῆς θάλασσας, ποὺ μποροῦν νὰ τὰ βάλουν ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ Σαντὰ νᾶ. Ο «βασιλεὺς» τους, ὁ τρομερὸς Λίνφελντ, κυκλοφορεῖ ἐλεύθερα στὰ κέντρα τῆς Φινλανδικῆς πρωτεύουσας καὶ κανεὶς ἀστυνομικὴ δὲν τοῦ λυμᾶει νὰ τὸν συλλάβῃ. Ο Λίνφελντ ἔρεει νὰ κλονίζει τὴς δουλειές του με τέτοιο τρόπο, ὥστε ποτὲ δὲν βρίσκονται μπλεγμένοι οὐ μιά ὑποπτη ὑπόθεσι. Κάποτε, ἕνας πολυπρὸς ἀστυνομικός, θέλησε νὰ μπῇ κρυφά σὸ μέγαρο τοῦ «βασιλέως» τῶν Πειρατῶν τῆς Βαλτικῆς. Γλυστρήσε λοιπὸν ἀδόρυθα δὲ τὸ μυστικό γραφεῖο τοῦ κακοποιοῦ κι' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὰ συσπᾶρια του, ὅταν ξαφνικά ἐνοίωσε τὸ πᾶτωμα νὰ ὑποχωρή! Ο ἀστυνομικός ἔτσι βρέθηκε ἀπότομα μέσα σὸ μιά καταπακτὴ, ὅσταν ἀπὸ δυὸ μέρες, οἱ τελωνοφύλακες βρῆκαν τὸ πᾶτωμα τοῦ στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, κατασκακισμένο ἀπὸ τὰ κύματα. Πῶς εἶχε βρεθῇ ἐκεῖ πέρα; Πῶς εἶχε πνιγῇ στὴ θάλασσα; Οἱ οὐ πέθεσαν ὅτι ἐπρόκειτο γιά κάποιο τυχαῖο δυστύχημα. Κανεὶς δὲν εἶχε καταλάβῃ ὅτι ὁ ἀστυνομικός εἶχε πνιγῇ, πέφτοντας ἀπὸ τὴν καταπακτὴ μέσα σὸ μιά ὑπόγεια δεξαμενὴ. «Επειτα οἱ λαθρεμπόροι τὸν πέταξαν στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, γιά νὰ νομισθῇ ὅτι τοῦ συνέβη κάποιο δυστύχημα.

Οἱ «Πειραταί τῆς Βαλτικῆς» κατορθώνουν νὰ μεταφέρουν με ὑποπτα καὶ μυστηριώδη καράβια τους σαράντα ἑκατομμύρια δόλαres ἀλκοὸλ τὸ γόνό καὶ νὰ τὸ πωλοῦν σὸ ὑπέρρογες τιμῆς, πραγματοποιώντας ἔτσι τεράστια κέρδη.

Ἀπὸ τοὺς πὸ ἐπικίνδυνους τῶρα λαθρεμπόρους εἶνε ὁ Λίνφελντ, ὁ «βασιλεὺς» τους, ὅπως εἶπαμε, ὁ Ροβέρτος Οὐνγκράνο, ὁ Τζέδε Τζάκετ, Μίντλερ κι' ὁ Μάνινγκ, ποὺ διευθύνουν αὐτὲς τὶς τεράστιες ὁργανώσεις τῶν κακοποιῶν, ἡ ὁποῖες προοδεύουν με ἀλκοὸλ τὴν Φινλανδία, τὴ Σουηδία καὶ τὴ Νορμανδία. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὲς, ὑπάρχει ἀκόμη κι' ἡ συμμορία τοῦ Τζάκ Κόνστα, τοῦ «Ἀσχημομούρη», ὅπως τὸν λένε, γιὰτὶ εἶνε γεμάτο πλῆγες τὸ πρόσωπό του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ, βέβαια, κάνουν ὅτι μποροῦν γιά νὰ τοὺς συλλάβουν, μὰ δὲν κατορθώνουν πολλὰς φορὲς τίποτα, γιὰτὶ οἱ λαθρεμπόροι ἔχουν τοὺς κατασκόπους τους μέσα καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν Αστυνομία. Ὅριστε ἕνα παράδειγμα:

Στὶς 13 Φεβρουαρίου τοῦ 1934, τὰ λαγωνικά τῆς διώξεως τοῦ

λαθρεμπορίου εἶχαν πληροφορηθῇ ὅτι τὸ «Σάλονγκεν», ἕνα ἀπὸ τὰ ὑποπτα καράβια τῶν «Πειρατῶν τῆς Βαλτικῆς», με κυβερνήτῃ τὸν Ροβέρτο Οὐνγκράνο, ἀπέπλευσε ἀπὸ τὸ Μπριντὸν φορτωμένο μ' ἐκλεκτὰ Γαλλικὰ κρασιά καὶ με πέντε χιλιάδες ὑποπτες σαμπάνια, κατευθυνόμενο σὸ «Έλσινγκφορς». Ἀμέσως λοιπὸν κινητοποιήθηκαν ὅλα τὰ καταδιωκτικά τοῦ λαθρεμπορίου κι' ἄρχισαν νὰ περιπολοῦν τὰ παράλια τῆς Φινλανδίας. Οἱ τελωνοφύλακες πάλι ἐκφυτοῦσαν σὸ λιμάνι καὶ περιπολοῦσαν με βενζινοκίνητους ὡς τὴν εἰσοδὸ του. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ κράτησε ἀρκετὰ ὥρες. Τέλος, ὅταν πειὰ εἶχαν ἀποκάμει οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὴν ἐκφυγὰ καὶ τὴν κούρσι, φάνηκε στὰ Φινλανδικὰ νερά τὸ ὑποπτο πλοῖο. Τὰ «λαγωνικά» τοῦ «Έλσινγκφορς» ἄρχισαν τότε περὶ τὸν πλοῖο τὰ χέρια τους ἀπὸ τὴν χαρὰ τους. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ ἔξευγαν οἱ λαθρεμπόροι. Διέταξαν λοιπὸν τὸ «Σάλονγκεν» νὰ σταματήσει ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ τὸ πλησίασαν γιά νὰ κάνουν ἔρευνα. Ο καπετάνιος του, με χωμένο τὸ σκόψο του ὡς τὰ μάτια, τοὺς ἀφῆσε ἀδιάφορος ν' ἀνεβοῦν ἀπάνω καὶ νὰ ἐρευνήσουν τὸ πλοῖο. Τὸ «Σάλονγκεν» ἦταν ἄδειο! Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν νὰ ἐρευνήσουν ἀπὸ τὸ κακὸ τους. Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ τοὺς εἶχαν ἔξω οἱ λαθρεμπόροι. Μὰ τί εἶχε συμβεῖ λοιπὸν; Ἀπλούστατα, Ροβέρτος Οὐνγκράνο, ὁ κυβερνήτης τοῦ λαθρεμπορικοῦ πλοῖο, εἶχε πάρει ἕνα κρυπτογραφεῖο πλεγμάς ἀπὸ τὸ «Έλσινγκφορς». Οἱ συνένογοί του τὸν εἰδοποίησαν ὅτι κινδύνευε. Συγχρόνως τοῦ ἔπειλαν τὸ «Καζάμα», ἕνα ἄλλο λαθρεμπορικό πλοῖο. Μέσα σὸ πλοῖο τοῦ «Σάλονγκεν» ἔκειτο τὸ φορτίο του σὸ «Καζάμα» κι' ἐκινεῖται ἄδειο πέρα τὰ ταξείδια τοῦ «Καζάμα» ὕστερ ἀπὸ δυὸ μέρες ἔφτασε σὸ «Έλσινγκφορς», καὶ νὰ τὸ ὑποπτευθῇ κανεὶς!

Ένα βράδυ, λίγες μέρες μετὰ ἀπὸ τὴν περιπέτεια, καθόμουν ἐν τῷ ἀρχιλαθρεμπορῷ Τζέδε Τζάκετ, σ' ἕνα ὑποπτο ὑπάρ τοῦ λιμανιοῦ. Ο Τζέδε κάπνιζε ἴσους τὴν ἡμέρα του, κυττάζοντας τὴ θάλασσα. Ἦταν σκυθρωπὸς καὶ φαινόταν στεννοχωριμένος.

—Τὶ συλλογίζεσαι, Τζέδε; τὸν ρώτησε ὁ Λίνφελντ.

—Μιά ὑπόθεσι, ποὺ πρέπει νὰ κατανοῶ ἀπὸψε, πρὶν φύγω γιά τὴ Σουηδία, μοῦ ἀπάντησε. Ἐκείνη τὴ στιγμή πλησίασε ὁ Λίνφελντ καὶ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι. «Οἱ οὐ πέθεσαν γιά καλὸ φίλο τους, ἕνα Αμερικανὸ λαθρεμπόρο, ποὺ ἔρεει στὴ Φινλανδία γιά νὰ δὴ τὸ δουλεύουν οἱ συνάδελφοί του. Ο Τζέδε, γιά νὰ διώξῃ τὴ σκέψιν τὸν βασάνιζε, με ρώτησε:

—Πῶς πάνε ἡ «μυζήνες», ἐκεῖ κά-
—Πανωλεθρία! τοῦ ἀπάντησα.

«Ε, δὲν ἀγαπάει κανεὶς τὸ ἐπὶ πλεγμα, ποὺ δὲν ἔχει πατρίδα, εἰς εἶπε. Ἐδὼ καὶ δυὸ χρόνια εἶχα ὑποπτη κι' ἐγὼ με τοὺς «μπουκαλγίκερς» τοῦ Φρίσκο, (τοῦ Γαίου Φραγκίσκου). Στὴν ἀρχὴ τὴν πήγα καλὰ... Μὰ ἔπειτα εἶχα μιά διαβολομένη ἀποτυχία! Ἐπείτα τότε στὴν Κίνα ὅπλα καὶ ναρκωτικά. Ὑστερα ξανα-
—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

Κι' ὁ Λίνφελντ τότε μοῦ διηγήθηκε μιά τέτοια περιπέτεια:

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πλοίαρχου τοῦ «Σάλονγκεν», ὁ Ἴντο Οὐνγκράνο, εἶχε ἀνοίξει σὸ Βίμποργκ ἕνα μεγάλο τεῖοποτεῖο, τὸ ὁποῖο προμήθευε σ' ὅλα τὰ νυχτερινὰ κέντρα τὶς καλύτερες μάρκες τοῦ τσαγιοῦ. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, τὸ τσάι ἦταν ἐκλεκτὸ κονιάκ καὶ οὐίσκου. Οἱ πελάτες στὰ κέντρα τοῦ «Έλσινγκφορς» πίνουν πάντα τὸ κονιάκ τους ἀνακατεμένο με τσάι. Μὰ πολλὰς φορὲς μέσα σὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ, εἶνε μόνον κονιάκ! Τὰ μεσάνυχτα ὡστόσο ὅλ' αὐτὰ τὰ σερβίτσια σηκώνονται ἀπὸ τὰ τραπέζια καὶ τὰ γκαρσόνια τοποθετοῦν νέα φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ με σκέτο τσάι. Ἦ προφυλάξεις αὐτὲς γίνονται, γιὰτὶ αὐτὴ τὴ ὥρα κάνουν τὴν ἐφοδὸ τους οἱ ἀστυνομικοὶ. Τί ἰδε-
—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν.

—Ἦταν στὴ Σουηδία... Ἦ ζωὴ μου εἶνε μιά διαρκὴς περιπέτεια. Ἐδὼ κατὶ γίνεται... Ὑπάρχουν πολλὰς καὶ καλὲς δουλειές. Ο Λίνφελντ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση, τὸν διέκοψε, ἐρευνῶντες ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου:

—Ἦναι πέρα μαζί σου τὸ «Γάλλο» σὸ τελευταῖο ταξεῖδι;

—Βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει πολλὰ πράγματα!... Ἦ δουλειές ποὺ εἶνε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν. Ο «Γάλλος» εἶχε δουλέψῃ ὡς ἕνα ἀπὸ τὸν ἑα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΑΝ, από ένα άσυγχωρητο λάθος του σταθμάρχου, έγινε η σύγκρουσις των δύο άμαξοστοιχιών, η καταστροφή δεν ήταν και τόσο μεγάλη. "Ένα φορτηγό βαγόνι μόνο κατεστράφη, κι' αυτό ήταν όλο. Μονάχα ο μικρός σταθμός, στην ήσυχη Κόρνγουαλ, άναστατώθηκε, ως ότου να κατορθώσουν να συγκεντρώσουν τα θηρία κάποιου Ιπποδρομίου, τα όποια βρισκόντουσαν μέσα σ' αυτό το βαγόνι. Μονάχα ένα από τα θηρία κατώρθωσε να ξεφύγει και ν' απολαύσει για μερικές ώρες την ελευθερία του. "Ωστόσο, οι φύλακες δεν άργησαν ν' ανεύρουν τα ίχνη του, ανάμεσα στα χωράφια με το φρεσκοθερισμένο χόρτο και τώρα το κατεδίωκαν, βέβαιοι ότι δεν θα τους ξέφυγε κι' αυτό...

"Εκείνο το βράδυ, τα νερά της λίμνης έμμοιαζαν μ' ένα μαύρο γυαλιστερό καθρέφτη. "Η πυκνή σκιά των δένδρων κι' η σιγαλιά της νύχτας, είχαν κάτι το άπειλητικό, το άπαίσιο κι' έκαναν τη λίμνη να φαίνεται σαν ένα άπέραντο πηγάδι, του οποίου ο βυθός χανόταν στα κατάθρακα της γής. Πελάρια κούτσουρα, από κάποιο μεγάλο δένδρο, το όποιο είχαν κόψει, βρισκόντουσαν άπλωτα στα σκοτεινά νερά της λίμνης.

Τόση ήταν η νηνεμία, ώστε φύλλο δεν κουινόταν, και σ' όλη τη χώρα άπλωνόταν ένα κύμα άφόρητης ζέστης. "Η ατίμωσταιρα ήταν βαρειά, πνιγερή. "Η νυχτερινές έκδρομές και τα νυχτερινά μανία είχαν γίνει της μόδας.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, η λαίδη Πάρμ, η οικοδέσποινα του μεγάλου, άσπρου σπιτιού, που ήταν χτισμένο άπάνω στην κορυφή του λόφου, κατέβηκε, κατά τη συνήθειά της, για να κάνει το μπάνιο της μέσα στα δροσερά νερά της λίμνης. Πάνω από το μπανιερό της φορούσε μία μαύρη μπέρτα, και στα πόδια της είχε περάσει πλεκτά, έλαφρά σανδάλια. "Η νεορή γυναίκα προχωρούσε σιγοτραγουδώντας κάποιο τραγουδάκι της μόδας. Για πρώτη φορά, μετά τόσα χρόνια, ένοιωσε τον έαυτό της ελαφρωμένο από κάποιο βάρος, από ένα βραχνά, που πίεζε το στήθος της!

"Απόψε η Κλέμενς, ήταν τόσο χαρούμενη, ώστε θα ήθελε να τρέξει, να κάνει τρέλλες σαν μικρό παιδί! "Όταν έφθασε κοντά στη λίμνη, πέταξε τη μπέρτα της, έθγαλε τα σανδάλια της κι' έτοιμαζόταν να πέσει στο νερό. "Ωστόσο, κοινοστάθηκε άναποφάιστη, το σκοτάδι της νύχτας, η νεκρική γαλήνη του περιβάλλοντος, την έκαναν ν' ανατριχιάσει. Δίσταζε να μπη στα σκοτεινά νερά... Κι' αποφάσισε να περιμένη την άνατολή της σελήνης. Κάθισε λοιπόν στην άχθη και βούτηξε τα δάκτυλα των ποδιών της μέσα στο νερό. "Ολίγα μέτρα πιο πέρα, διέκρινε ένα μισοδυθισμένο κορμό δένδρου. Ξεχώριζε από τ' άλλα κούτσουρα που άπληχαν τριγύρω, τα φρεσκοκομμένα. Αυτό φαινόταν μαύρο, σαν μουχλιασμένο, μισοαποσπασμένο από την ύγρασία, λεπιασμένο! "Η Κλέμενς άνατρίχιασε.

—Μοιάζει με κροκόδειλο! σκέφθηκε. Γέλασε μόνη της με την άνοητη σύγκρισή της, βούτηξε τα πόδια της περισσότερο μέσα στο νερό, κατόπιν άναψε ένα σιγάρο και βυθίστηκε σε σκέψεις...

"Η Κλέμενς, όπως ήταν συλλογισμένη, δεν πρόσεξε ποιά ήταν η διεύθυνσις του ρεύματος της λίμνης, άλλοιώς ίσως θα της έκανε έντοπωσι, γιατί το πελώριο εκείνο κούτσουρο, χωρίς να τó σπρώχνει το ρεύμα, πλησίαζε ολοένα περισσότερο κοντά σ' άσπρα ποδαράκια της. "Η Κλέμενς σκεπτόταν τα περασμένα...

"Η νέα κύτταζε μ' άγάπη το δακτυλίδι του γάμου, που φορούσε στο χέρι της! Σχε-

Μ' ένα τρέλλο, άνεξήγητο φόβο, η νέα έφυγε τρέχοντας...

δόν δεν πίστευε κι' η ίδια την εύτυχία της! Πόσο εύτυχής ήταν με τον άγαπημένο της άνδρα, τον Σέρ Σίμον Πάρμ!

"Η περασμένη άγωνία της μήπως τον χάσει, την έκανε τώρα να νοιώθει πιο βαθειά την εύτυχία της και την άγάπη της γι' αυτόν. Θυμόταν την νεανική τρέλλα της, τον άνοητο παιδικό έθουσα-σμό της—ήταν τότε μόλις δέκα έξη χρόνων—με τον Ούιγγαμ Πράις, έναν νεαρό ήθοποιό, τον όποιον είχε γνωρίσει κι' άγαπήσει και που λίγο έλειπε να γίνει η αίτια της παντελής δυστυχίας της.

Είχε φύγει μάλιστα μαζί του κι' έμειναν οι δύο τους μία έβδο- μάδα δλόκληρη σ' ένα μικρό ξενοδοχείο του Ντενσόνσπρ.

"Αλλά η συμβίωσις αυτή της μιάς έβδομάδας, έφτασε για να αντιληφθή τον δύστροπο χαρακτήρα του, την έπιπολαιότητά του και τη διπλοπροσώπια του!

"Ένας δυνατός καυγάς τους είχε χωρίσει όριστικά, κι' από- νω στο θυμό του ο Πράις την άπλησε πώς θα τη σκότωνε, αν τυχόν παντρευόταν με κανέναν άλλο. "Η κακότυχη μικρούλα ζούσε από τότε σε μία διαρκή άγωνία, άρ- νιόταν να δεχθή τις προτάσεις των νέων που τη ζητούσαν σε γάμο, και όταν γνώρισε και άγάπησε τον Σέρ Σίμον, η άπελπισία της κορυφώθηκε. "Ενένα δλόκληρη χρόνια έζησε σε μία άφάνταστη άγωνία ως ότου μία μέρα πληροφορήθηκε πως ο Πράις εί- χε φύγει για την "Ανω "Ανατολή. "Αποφά- σισε τότε να παντρευτή. "Ωστόσο, ζούσε κι' άπολάμβανε την εύτυχία της, μ' ένα κρυφό φόβο, μη τυχόν παρουσιαστή έαφνικά ο Πράις κι' άποκαλύψει το παλιό εκείνο σκάνδαλο. Και να που εκείνο ακριβώς το ά- πόγευμα, την ώρα που έτοιμαζόταν να βη- έξω για να παρευρεθή σε κάποια φιλοθέου- πική άγορά, ήρθε ένας άγνωστος κάποιος Μόργκαν, ο όποιος της άνήγγειλε το θά- νατο του Πράις.

—Πέθανε στη Μπουρμα, είπε ο Μόργκαν, κι' έτυχε να παρευρεθώ στις τελευταίες του στιγμές. Με παρακάλεσε να σας είπω ποιήσω... "Η Κλέμενς με κόπο συγκρατήθηκε, για να μη φανερώσει την ταραχή της. Εύχαι- στηκε τον Μόργκαν κι' έτοιμαζόταν να μπη μέσα στο αυτοκίνητό της, όταν ο έξωτος πρό- σθεσε : —"Εχω μερικά γράμματα, δικά σας, τα όποια μου είπε να σας έπιστρέψω... "Η καρδιά της νέας άρχισε να χτυπά πιο γρήγορα. Τά είχε ξεχάσει έντελώς εκείνα τα γράμματα, μέσα στα όποια δεν έκρανε το τρέλλο εκείνο αίσθημά της για τον Πράις. "Αλλά ενώ η Κλέμενς άπλωνε το χέρι της, περιμένοντας πως θα της τα έπα- στρεψε, όπως είχε έντολη, ο Μόργκαν κού- νησε το κεφάλι του, λέγοντας : —Λυπούμαι, μά ξεχάσα να τα πάω με- ζύ μου! Θα σας τα φέρο... Ξαφνικά η καρδιά της νέας σφίχτηκε με ένα καινούργιο φόβο. Μήπως αυτός ο Μόρ- γκαν είχε σκοπό να έκμεταλλευθή το μυστι- κότης ; Του είχε πη τάχα ο Πράις την α- λήθεια ;...

"Η Κλέμενς άρχισε να χτυπά το νερό με τα πόδια της, λίγο νευριασμένη κι' άνησι- χη. "Η έπιφάνεια του νερού ταραχτηκε, και καθώς σχηματίστηκαν κύκλοι, που έδωσαν μεγάλωναν κι' άπλωναν, έφθασαν ως τα μαυριδερά εκείνο κούτσουρο που σκεπάζει ακίνητο σε μικρά άπόστασι από τα χοντρά πόδια της νέας. Κάτι γυάλινο μέσα στο σπο- τάδι, σαν ένα μάτι που άνοιξε. Το κούτσου- ρο πλησίασε λίγο περισσότερο και το μά- τι εκείνο καρφώθηκε άπάνω στις δυο άνο- κτικές μπουκιές—τα άφράτα εκείνα πόδια που τάραζαν την έπιφάνεια του νερού...

"Ισως να ζύπνησαν παλιές, ξεχασμένες άναμνήσεις μέσα στο μυαλό του κροκόδει- λου που παραμόνευε! Μελαγχρονιά κορμιά που κολυμπούσαν μέσα στα κίτρινα, χλω- ρά νερά κάποιου μακρινού ποταμού, κα-

ΤΟΥ Ε. Λ. WHITE

2 Αυγούστου 1934

Αυγούστου 1934

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΜΟΥΡ

"Ο σεβαστός καθηγητής του Πανεπιστημίου και εκλεκτός φίλος μας κ. Ν. Χατζιδάκης, είχε την καλωσύνη να μās άποστείλει την κάτωθι άριστοτεχνική μετάφρασις ενός εκ των άραιστέρων ποιημάτων του "Αγγλου ποιητού Θωμά Μοόρ, συνοδευόμενη με σχετική έπιστολήν του, την όποιαν έπίσης δημοσιεύο- μεν ελχάριστως.

"Αθήναι, 9 "Ιουλίου 1934.

"Αξιότιμε Κε Διευθυντά του "Μπουκέτου", Στο τελευταίο φύλλο σας δημοσιεύεται πεζή μετάφρασις του ποιήματος του Moore : «This world is all a fleeting show» («Αύ- τός ο κόσμος είναι λάμψη, που περνά»)· έπειδή έγω έχω κάνει μία έμ- με τ ο η μετάφρασις του μελαγχολικού αυτού ποιήματος του παλινού "Ιο- λανδού ποιητή (δημοσιευμένη πρό χρόνων σ' ένα "Ημερολόγιό μου «Νέα Ζωή»), σάς την στέλλω, για να την δημοσιεύσετε, αν θέλετε, στο "Μπουκέτο".

Με φιλικό χαιρετισμό
Ν. Χατζιδάκης

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΕ ΛΑΜΨΙΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΑ

Αυτός ο κόσμος είναι λάμψη, που περνά,
Για να γελά τον άνθρωπο δωσμένη!
Τα γέλια της χαράς, της λύπης τα δεινά,
Ψεύτικο φως, νέφη μικρά, προσωρινά,—
Μονάχη αλήθεια ο Ουρανός μās μένει!

Ψεύτικα και της δόξας τα λαμπρά φτερά,
Σαν ήλιου στερνή λάμψη χρυσαμένη!
"Η άγάπη, η έλπίδα, ο έρως, κάλλη τρυφερά,
Λουλούδια, που τα κόβει ο Χάρος με χαρά,—
Μονάχη αλήθεια ο Ουρανός μās μένει!

Ναύτες φτωχοί, σε μαύρη νύχτα σκυθρωπή,
Παλεύουμε με θάλασσα άργισμένη!
Σκέψης άχτίδα, φαντασίας άστραπή
Πρόσκαιρη ρίχνουν στο σκοτάδι άναλαμπή,—
Μονάχη αλήθεια ο Ουρανός μās μένει!

(Thomas Moor: «This world is all a fleeting show»).

Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

"Ο έρως ουσιαστικόν, αλλά χωρίς (ούσιαν,

"Εάν δεν συνοδεύεται κι' από περιουσίαν.

"Αγάπη γένους θηλυκού, τα θηλυκά (την κάνουν

Και στο σχολείον της οδοί Σταδίου την μαθαίνουν.

Καλόγητροι πληθυντικου τοπικην αριθμου, Παράγοντες προς αύξησιν λαμπράν του πληθυνσμου.

Προβίδια, ρήμα σύνθεσης και πάσης συζυγίας, =(ισον) περνά με φίλους της τας ώρας της άγίας.

Τό "Υπορρεΐον πώσεως είν' αίτιατικης. Και ρώτησε τα αίτια παρά τοις...ητοκίοις.

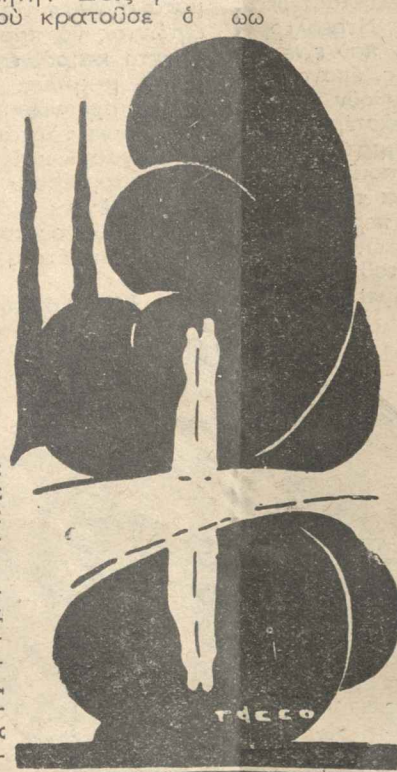
"Ο Γραμματοδιδάσκαλος

κει κοντά μία κουκουβάγια φώναζε λυπητερά, πένθιμα... Κι' ά- μέσας όλα τριγύρω πήραν πάλι το ήρεμο ύφος τους...

Δεν είχαν περάσει δυο-τρία λεπτά, όταν έτυχε κάποιος αλή- της να περάσει δίπλα στη λίμνη. Είδε τα ρούχα του Μόργκαν και τη θαλίτσα του, κι' έπειδή αυτός ήταν ένας δυστυχισμένος και τή θαλίτσα του, που έφαινε από την ευκαρία, "Ερριψε κουρελής, σκέφθηκε να έπωλελήθ από την ευκαρία. "Ερριψε λοιπόν με τα ρούχα του, δεν είδε κανέναν, άρπαξε τότε τη θαλίτσα και τα ρούχα κι' έφυγε τρέχοντας.

Και πάλι άπλώθηκε η ίδια γαλήνη. Τα μαύρα γυαλιστερά νερά της λίμνης έμειναν ακίνητα σαν ένας πελώριος καθρέφτης, τον όποιον φωτίζε η σελήνη. "Η λίμνη θα κρατούσε καλά το μυστικό της! Κι' όταν κοντά στα έφημεράματα οι φύλακες οι ό- μοιοι άναγίστασαν τον δραπέτη κροκόδειλο, τον έβρκαν στην άχθη της λίμνης, το θηρίο ήταν ναρκαμένο και θαρό από το πλούσιο άνέλπιστο γεύμα του...

Και κανείς δεν έμαθε ποτέ πως ή τόσο σύντομη ελευθερία του είχε αλλάξει πην μάτρα μιάς γυναίκας!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΩ ΔΙΚΗ ΣΟΥ!...

Βρισκόμαστε μεταξύ του Σάν Ραφαέλ και του 'Αγκέ κι' η Μεσόγειος απλώνεται μεγα-

λοπρεπής και γαλήνια, με το θαυμάσιο γαλάζιο χρώμα της, ως πέρα, στο βάθος του ορίζοντος. Μονάχα στην παραλία μικρά κυματάκια έσπαζαν απάνω στους βράχους κι' ένα μονότονο ρυθμό, κι' ο αέρος τους καθώς τινάζονταν. Έλαμπε σάν πλήθος από υπεριλλάντια κάτω από το φως του ηλίου. Από τον κήπο του μοναστηριού ακουγόντουσαν ή εθύτες παιδικές φωνές και τὰ γέλια των μικρών όρφανών που έπαιζαν, ό-πο την επίθλειμι μιάς νεαρής καλόγρης. 'Εκείνη καθόταν ακίνητη, με τὰ χέρια της σταυρωμένα απάνω στὰ γόνατά της, σκεπτική και μεγαχολική.

—Δέν παίρνεις παράδειγμα, Μαρσέλ, είπα στο φίλο μου, από τη γαλήνη της νεαρής αυτής καλόγρης; 'Η μήπως φαντάστηκες πώς ό σωφέρ μας θά διορθώση τη βλάβη που γρήγορα άν φωνάζεις και νευοιάζεις;

—'Η καλόγρηα δέν έχει κανένα έπειγόν ραντεβού στίς τέσσε-ρες! απάντησε ό Μαρσέλ. 'Η μόνη δουλειά της, είνε νά προσεύχεται και νά προσέχη τὰ παιδιά.

Λέγοντας αυτά τὰ λόγια, ό Μαρσέλ γύρισε και κύτταξε την καλόγρηα. 'Αμέσως ένα επιφώνημα έκπληξως έξφυγε απ' τὰ χείλη του, πετάχτηκε από τό αυτοκίνητο, κι' έτρεξε προς τόν πάγκο, που καθόταν ή καλόγρηα. Περίεργος, τόν ακολουθήσαν κι' ένώ. "Όταν φθάσαμε κοντά της, ή νέα γύρισε και μάς κύ-ταξε.

—Θέέ μου! Τί όμορφη πού ήταν! "Ενα ζευγάρι σπάνια, μεγα-λα μάτια, φωτίζε τό πρόσωπό της με τό γεμάτο γλυκά και με-λαγχολία βλέμμα τους. Είχαν τό χρώμα του άμεθύστου και, καθώς μιλούσε, έπαιρναν μιά βαθύτερη απόχρωσι, αναλόγως των συναισθημάτων που τάρα-ζαν την ψυχή της.

—Φρανσέτ! φώναξε ό Μαρ-σέλ. Σε ξαναβρίσκω λοιπόν ζωντανή, μετά δέκα χρόνια! Νομίσανε πώς πέθανες! 'Αλλά, θεέ μου! Πώς βρέθηκες έδω; Τί κανείς έδω;

—'Εκείνη προσπάθησε νά κρύ-ψη την ταραχή της και είπε άρ-γά:

—Δέν λέγομαι Φρανσέτ, αλλά άδελφή Μαρία-Τερέζα!

—'Αφού τα αυτά, Φρανσέτ! φώναξε έξαλλος ό Μαρσέλ. Μη θέλεις νά μου πής πώς έξχασες τόν φίλο σου και ύποστηρικτή σου, ό όποιος είχε φέρει δλό-κληρο τό Παρίσι μπροστά στὰ πόδια σου! 'Εμένα έξχασες, τόν Μαρσέλ Ζιροντώ! Είσαι άχάρι-στη, Φρανσέτ! πρόσδεσε ό φί-λος μου με θλιμμένο ύφος.

—'Εχεις δίκιο, Μαρσέλ! εί-πε ή νέα, αφού έμεινε λίγη ώ-ρα συλλογιμένη. Γιατί νά σέ γελάσω, έσένα, πού φάνηκες τόσο καλός μαζί μου! 'Αλλά, βλέπεις, ήρθα έδω γιά νά ξε-χάσω...

—Πώς είνε δυνατόν νά ξεχά-σης, Φρανσέτ; 'Όχι! 'Όχι! Δέν μπορείς νά μένεις έδω, είνε κα-κούργημα, είνε άδικο γιά την Τένη! Σκέψου τη δόξα σου, τή πλούτη, τη λατρεία του Παρισι-νού κοινού, όταν έβγαίνεις άπά-

να στη σκηνή! Τό Παρίσι δέν σέ ξεχάσε!..."

—Θέλω όμως έγώ νά τό ξεχάσω! απάντησε ήρεμα ή νέα, κι' άν μάθης όσα μου συνέβησαν, είμαι βεβαία πώς θά με δικα-ιώσης... 'Ακουσε, Μαρσέλ, και κρίνε: "Όταν, πριν από δέκα χρόνια, έφυγα από τό Παρίσι γιά νά πάω ν' άναπαυθώ από τούς κόπους μου και τούς θριάμβους μου, τούς όποιους σέ σέ-να χρωστούσα, καλέ μου φίλε, πήγα, όπως θυμάσαι, στη Ρι-θιέρα...

—'Εκείνη τη στιγμή, ένα αγοράκι όχτώ-έννέα χρόνων, πληρία-σε την καλόγρηα και της έδωσε μερικές παπαρούνες. 'Εκείνη χάιδεψε τρυφερά τὰ καστανά μαλλιά του μικρού, τόν έγαλο-στησε και τόν έστειλε νά μαζέψη κι' άλλα λουλούδια. Κατόπιν έξακολούθησε τη διήγησή της, κι' έτοι έμαθα την τραγωδία της ζωής της.

—Όταν ή Φρανσέτ βρέθηκε στη Ριθιέρα, εύτυχισμένη γιά την έλευθερία της και περίεργη, όπως κάθε άνθρωπος πού ηγναί-νει γιά πρώτη φορά σ' έναν άγνωστο τόπο, γύρισε έδω κι' έκει από τις Κάννες στο Μόντε Κάρο, κι' από τό Μοντόν στη Νι-κία. "Ετσι έτυχε κάποιος βράδυ, νά ιδή άραγμένο ένα κομμά-κάτασπρο γιότ, στο λιμάνι των Καννών. Τό πλοίο ήταν τόσο όμορφο, ώστε ή νέα δέν βάσταξε κι' ή περιέργειά της την έ-σπρωξε ν' άνεβή τη μικρή σκάλα πού άκουμπούσε στην προ-κυμια. Τη στιγμή λοιπόν πού ή Φρανσέτ πατούσε στο κατώ-στρωμα, την ίδια στιγμή ό Κίπ Λόντα, ό ιδιοκτήτης τού γιότ, έτοιμαζόταν νά κατεβή από τό γιότ.

—'Α! "Ενας έπισκέπτης! είπε ό νέος 'Αγγλικά. 'Η Φρανσέτ διάσπασε μιά στιγμή. Κατόπιν είπε, όμιλώντας στη γλώσσα του νέου και μπερδεύοντας τις λέξεις με χαριτωμένη α-φέλεια:

—Συννώμην, κύριε! 'Αλλά, ξέρετε... νά, είδα τό γιότ αυτό τόσο όμορφο και καθαρό, ώστε θέλησα νά ιδω άν είνε τόσο άραιο κι' από μέσα, όσο φαίνεται απ' έξω!

—'Ο Κίπ Λόντα γέλασε και προθυμοποιήθηκε νά της δείξη τό πλοίο.

—'Ο Κίπ ήταν τριάντα δύο χρόνων και ήταν φυσικό νά γοητε-υθή από τη χάρι της νεαρής και κομψής Παριζιάνας. "Όταν ή νέα θαύμασε τό γιότ, τόν ευχαρίστησε και θέλησε νά φύγη. 'Αλλά τότε ό Κίπ Λόντα, την κράτησε από τό χέρι κι' άπορροιαστικά είπε:

—'Ακούστε, δεσποινίς Φραν-σέτ, ή τύχη σας έφερε έδω ση-μερα, και όταν ή τύχη έρχεται, δέν πρέπει νά τη διώχνει καν-είς! "Ερχεστε νά πάμε νά δευ-τηνήσουμε μαζί; άποψή, όπου θέ-λετε; ;...

—'Αλλο πού δέν ήθελε ή Φραν-σέτ, θαμπαμένη καθώς ήταν ά-πό τόν τίτλο του λόρδου και τή πλούτη του. Εύθυμη τόν ακολου-θουσε. Με τό αυτοκίνητο του, που τόν περίμενε έξω, διάσχισαν με τρελή ταχύτητα τό Ζουάν λ'ε Πέν, τό 'Αντίμπ, τη Νίκαια, τό Μπαλέ, τό Μόντε Κάρο, ως έ-παι έφθασαν στη Μαστίνα. "Εφα-γαν σ' ένα έστιατόριο, κουβέντα-σαν, γνωρίστηκαν καλύτερα. 'Η Φρανσέτ σκεφτόταν άπογοητευμέ-νη πώς δέν ήταν παρά μονάχα ή Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος! "Α! "Ισως νάταν καλύ-τερα νά μην είχαν συναντηθί. 'Ε-κείνος της διηγήθηκε τη ζωή του. Είπε πώς ήταν παντρεμένος και δυστυχής, γιάτί δέν ταίριαζε κα-θόλου με τη γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η μέρες περνούν συντομας κι' εύτυχισμένες. 'Η Φρανσέτ είχε ξεχάσει μέσα στην άγκα-λιά του Κίπ Λόντα και Πασιό-καλ δόξα κι' αυτός πάλι δέν έκα-νε άλλο, παρά νά ίκανοποιή και τις ελάχιστες επιθυμίες της άγ-νης του.

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η Φρανσέτ, ένώ αυτός ήταν ένας λόρδος, έπαιρνε μέ τή γυναίκα του, ή όποία είχε δύστροπο και κακό χαρακτή-ρα. 'Επρόκειτο νά πάρη τό διαζύ-γιο του και τότε θάταν ελεύθε-ρος...

—'Η οφείρα πού προοριζόταν γιά μένα, τόν βρήκε κατάστημα !...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΑ ΚΟΡΗ

(ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥΡΚΙΚΟ)

ΚΟΡΗ

—'Ερήμαξα τό σπίτι μου τό πατρικό γιά σένα. Χρυσάφι έπήρα κι' έτρεξα στο πλάι σου νά ζήσω, Πλήν έστρεψα σάν έφευγα τὰ μάτια δακρυσιμένα. Και τό ξανακυττάξα γιά πάντα πριν τ' αφήσω... Στη σέλλ' άνέθα κι' άστραπή- έμπρός, γλυκέ μου Μπέη!

ΜΠΕΗΣ

Θέ νά τό μάθ' ή μάνα μου σάν φύγω και θά κλαίη. Θά στείλ η πατέρας μου 'Α τ λ η δ ε ς νά μάς φτάσουν, "Όπου και άν βρισκόμαστε, σέ κάμπους και σέ δρη και θά μάς πάρουν τη ζωή, εύθους μόλις μάς πιάσουν! Νά φύγω μη μου ξαναλές, τών Τουρκομάνων κόρη,

ΚΟΡΗ

Κι' ή μάνα κι' ό πατέρας σου άς μάθουν τη φυγή μας, "Αν στείλ η 'Α τ λ η δ ε ς: ούτε καν τούς σκέπτει' ή καρδιά μου. Χίλιοι κι' άκόμη πιδ πολλοί άν είνε οι έχθροί μας. Θά τούς νικήσω, Μπέη μου, με μόνο μιά ματιά μου...

ΜΠΕΗΣ

Δέν έχει οέλλα τ' ά τ ι μου και πέταλα δέν έχει. Κριθάρι ούτε μιάς νοητιάς κι' άδύνατα θά τρέχη... Φύγε: νά έρθω δέν μπορώ στην ξενητιά μαζί σου, Τών Τουρκομάνων γίασεμί, ούρι τό παραδείσου!...

ΚΟΡΗ

Πέταλα τὰ βραχιόλια μου, θά γίνουμε γιά κείνο κι' ό φερετζές (μου σέλλα

Και τὰ μαργαριτάρια μου κριθάρι θά τοῦ δίνω. 'Εμπρός, καθάλλα, Μπέη μου, στην άγκαλιά μου έλα!

ΜΠΕΗΣ

Τών Τουρκομάνων δνειρο, γλυκειάς αγής άστέρι, Φύγε, νά έρθω δέν μπορώ...

ΚΟΡΗ

—'Ελα μ' έμέ, καρδιά μου! Θά σούχω γιά προσκέφαλο τό παχουλό μου χέρι. Και σκέπασμα δόλχρουσ λυμένα τὰ μαλλιά μου... Στη σέλλ' απάνω γρήγορα κι' έμπρός, ξανθό μου άγόρι!

ΜΠΕΗΣ

Στό είπα, δέν μπορώ νάρθώ, τών Τουρκομάνων κόρη. "Οργώσα με τὰ βώδια, κι' έχω τη γή σπαρμένη... Γελείσαι... "Εχω από καιρό μιά λυγερή παρμένη!

ΚΟΡΗ

Λύκοι νά φάν τὰ βώδια σου, κοράκια τη σπορά σου. Και ή γυναίκα σου ντροπή νά κάνει τ' όνομά σου... Πηγαίνω στη μανούλα μου, στο σπίτι μας όπισω.

Δέν θέλω νά σέ ξαναίδω και πειρά νά σου μιλήσω!...

ΚΟΡΗ

Μετάφρασις ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΚΟΡΗΣ

(ΤΟΥ PARNU. 1758—1814)

Παρθένα, μόλις έπαψε νά λέγεται παιδούλα μ' δλόδροσο χαμόγελο στ' άδωά της τὰ μάτια είχε τοῦ θείου. "Ερωτα τις όμορφες και χάρες... Πριν από λίγους μήνες στην άγνη κι' άδωά της καρδούλα είχε αρχίσει χτίζοντας τό αισθημα παλάτια χαράς κι' όνειρου, με κρυφές, παρθενικές λαχτάρες... Μά τό σκληρό της ριζικό της είχε προδικάσει τις όμορφίες, τις χάρες της, τὰ νεύατα, τη δροσιά της νά τὰ χαρή ή θάνατος, πού μ' άπνία την πήρε... Καί, φεύγοντας, στον ούρανό τάρτα πού θάχη φτάσει, ξανασέρηκε τη ζωή με όλα τὰ καλά της και γέρνοντας, κοιμήθηκε γλυκά-γλυκά... Κι' ή Μοίρες Πού τόσο δειχτηκαν σκληρές στην δύστυχη παρθένα, από αυτήν δέν άκουσαν παράπονο κανένα... "Ετσι παρόμοια χάνεται τό γέλιο μέσ' στην πλάση και σβύνεται σιγά-σιγά μέσ' στο σκοτάδι ό λυχνος, έτσι πεθαίνει άπαια κι' ήρεμα, δίχως ήνος και τό τραγούδι ενός πουλιού μέσ' στα πυκνά τὰ δάση...

Μετάφρασις: ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ

—'Αγαπώ εξαίρετικά αυτόν τον μικρούλη, γιατί του μοιάζει! 'Ο Μαρσέλ Ζιροντώ στάθηκε μιά στιγμή άναποφάσιτος, κα-τόπιν έσκυψε και φίλησε τό χέρι της καλόγρης.

—'Ελα! μού είπε, πάμε!

—'Ενώ άπομακρυνόμαστε, γύρισα και κύτταξα την καλόγρηα. Κα-θόταν με τὰ χέρια της σταυρωμένα απάνω στὰ γόνατά της τό ύ-φος της ήταν ήρεμο και καρτερικό!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΟΝΕΙΡΩΔΗΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ένα μαγευτικό τοπίο του 'Αγίου Γερμανού. Ο συγγραφέας των «Τριών Σωματοφυλάκων» χτίζει τον πύργο του Άρτανιάν. Πώς έδεχτο τους ξένους του. Το Άρσενικό σαλόνι και το περίπτερο—γραφείο του συγγραφέως. Η μεγάλη δημοτικότης του συγγραφέως. Ο πάγος του κ. Δουμά. Τα δύο δαμάσκηνα του πύργου, κλπ. κλπ.

ΙΑ μέρα του 1848, σ' έναν περίπατο που έκανε λίγο πιο πέρα από το όμορφο προάστειο του 'Αγίου Γερμανού, ο 'Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, τρισέξοντος πια και ως θεατρικός συγγραφέας και ως μυθιστοριογράφος, ανέκαμψε στην πλαγιά ενός καταπράσινου βουνού μία υπέροχη τοποθεσία.

—Νά εδώ πέρα είνε όμορφα για να χτίσω τον πύργο μου! φώναξε ολόχαρος.

Κι' αλήθεια, ο συγγραφέας των «Τριών Σωματοφυλάκων», ο έγγονος του μαρκησιού ντε Λα Παγιερί, δεν μπορούσε να ζή διαρκώς σε νοικιασμένα διαμερίσματα. Ήθελε ν' αποκτήσει ένα δικό του σπίτι, ένα μέγαρο, έναν πύργο για να στεγάσει τη δόξα του και την μεγαλοπρέπεια του.

Ο Δουμάς λοιπόν κάλεσε έναν αρχιτέκτονα και του εξέθεσε το σχέδιό του. Ήθελε να χτίσει έναν πύργο, ένα βασιλικό παλάτι. Μήπως δεν ήταν ο «βασιλεύς των μυθιστοριογράφων»;

—Μά, κ. Δουμά, του είπε ο αρχιτέκτονας, το έδαφος δεν είνε κατάλληλο. Πού θα στηρίξουμε τα θεμέλια του πύργου...

—Εδώ πέρα θέλω εγώ τον πύργο μου! του είπε με παιδική ξεροκεφαλιά ο διάσημος συγγραφέας. Κάνετε ό,τι θέλετε. Σκάψτε θαθεία, φτιάξτε υπόγειες σήψιδες από πέτρα κι' εκεί πάνω στηρίζετε το παλάτι μου!...

—Θά σάς κοστίσει έναν κόσμο λεφτά, αυτή η ιστορία... τον προειδοποίησε ο αρχιτέκτονας.

—Έτσι μου φαίνεται κι' εμένα! του απάντησε γελώντας ο Δουμάς.

Στην αρχή έκαναν τον υπολογισμό, ότι τα έξοδα δεν θα ξεπερνούσαν τις 50.000 φράγκα χρυσά. Ήπειτα όμως είδαν ότι δεν θα έφταναν ούτε 200.000 φράγκα! Μά τι τα θέλετε: όταν χτίστηκε ο πύργος, ο ίδιος ο Δουμάς απόμεινε με το στόμα ανοιχτό. Τι μεγαλοπρέπεια! Τι ωμορφιά! Απ' εδώ εξώστες με 'Ιταλικά στολίδια, απ' εκεί πυργίσκοι με ανεμοδείχτες, απ' όπου κυμάτιζαν τριγωνικές σημαίες που έγραφαν με χρυσά γράμματα: «Στόν άνεμο ή φλόγα! Στόν Αιθένη ή ψυχή!» και στην είσοδο, το οικόσημο των προγόνων του Δουμά, των Παγιερί μ' αυτές τις λέξεις: «Αγαπώ όποιον μ' αγαπάει».

Σε λίγο ο πύργος του «κ. Δουμά» έγινε πασίγνωστος. Οι χωριάτες του Σαιν - Ζερμάν και των τριγύρω χωριών τον έλεγαν: «ο πύργος του Μοντεχρήστου!» Και πίστευαν ότι τα υπόγεια του ήταν γεμάτα από πηδάρια με χρυσάφι. Μά και σ' όλη την Εύρωπη και την 'Αμερική μιλούσαν γι' αυτόν τον πύργο, όπως μιλούσαν κατά τον XVIII αιώνα για τις Βερσαλλίες.

Ο πυργοδεσπότης, παρ' όλη τη δόξα του, είχε διατηρήσει όλη την απλότητά του. Φορούσε έναν θελούδινο σκούφο κι' ένα πουκάμισο που είχε στο ανοίγμα του λαιμού μία σπάνια ντανέλλα και κατέβαινε στο δρόμο για να περιμένη το λεωφορείο από το Παρίσι.

—Ο κ. Δουμάς! Ο κ. Δουμάς! Έλεγε με θαυμασμό ο κόσμος και το άνοιγε δρόμο. Με το λεωφορείο, έφταναν από το Παρίσι οι καλεσμένοι του: δημοσιογράφοι, συγγραφείς και πρό πάντων ήθοιοι και καλλιτέχνιδες. Κι' άρχιζε τότε η επίσκεψις στο φαντασμαγορικό σεράκι του 'Αλαδίνου...

—Νά η δεινροστοχία του Άρτανιάν, έλεγε ο Δουμάς, δείχνοντας μιάν αλλιά του κήπου του. Είνε μικρή κόπια, μά είνε πάρα πολύ φιλολογική. Έχει λίγη σκιά, φίλοι μου. Ναι... Πρώτα όμως ή δόξα κι' ύστερα ή σκιά.

Μετά τον κήπο, άρχιζε η επίσκεψις του πύργου. Ή τραπεζαρία είχε υπέροχα έπιπλα. Ένα μικρό σαλόνι ήταν στολισμένο με αυθεντικά κασιμίρια. Κι' άξαφνα παρουσιαζόταν ένας

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς, υιός

υπήρχε του με κατεβασμένα μούτρα, έλεγε στον επισκέπτη. —Δώστε τους σαμπάνια, μπόλικη σαμπάνια! Θα τους δώσω σε λίγο να κάνουν τοίμπες από τη χαρά τους.

Με τους χωριάτες πάλι είχε εγκάρδιες και άφροναίες φιλίες. Όλοι τους περνούσαν με τους γαδάρους τους μπροστά από την μεγαλοπρεπή είσοδο του πύργου, έλευθερα, δίχως να νέναν περιορισμό. Ο πύργος του κ. Δουμά δεν είχε κανένα ούτε τοίχους. Ήταν ανοιχτός σ' όλο τον κόσμο.

Ο συγγραφέας των «Τριών Σωματοφυλάκων» ήταν δημοφιλής σε όλους. Κάθε τόσο στον Άγιο Γερμανό κατέβαινε Μαρλύ διωργάνων θεαματικές γιορτές με πυροτεχνήματα, πρόσ τιμήν του. Για να καταλάβει κανείς πόσους είχε φίλους και θαυμαστάς, άρκει ν' αναφέρουμε ότι τα έσοδα του σεράκι από 20.000 χρυσά φράγκα κατά τα τρία έτη που έζησε στον πύργο του ο Δουμάς.

Ο διάσημος συγγραφέας ήταν κοσμογνώστης. Είχε πάντα ήθελε! Χρειάζόταν πάγο; Μπορούσε να φέρη άμέσως από κάποιο θαυμαστή του. Τον είχε φυλάξει αυτός ειδικώς και μόνο γι' αυτόν τον κ. Δουμά. Μία μέρα, ένας πλούσιος άστος του 'Αγίου

Το όρκος που αγκάλιζε και φιλούσε με μεγάλες διακρίσεις τον Δουμά.

—Είνε ένας ζωγράφος! έξηγουσε ο συγγραφέας στους φίλους του. Στόλιζε τον τάφο του Μπέη της Τύνιδος, όταν μία μέρα είπα στην ύψηλότητά του, ότι όσο πιο πολύ θ' άργιωσε να τελειώσει ο τάφος του, τόσο πιο πολύ θα μπορούσε να κερδίσει ευτυχισμένους τους υπηκόους του. Κι' ή ύψηλότητά του μ' άκουσε και μου δάνεισε το ζωγάφο της. Τώρα θα σάς δείξω το Άρσενικό σαλόνι μου...

Κι' οι έξνοι του Δουμά έμπαιναν σε λίγο μέσα σ' ένα είδος 'Αλάμπρας, στολισμένης με στολακτίτες, άράβουργματα και συντριβάνια. Από εκεί περνούσε κανείς σε μία μεγάλη αίθουσα, της οποίας ή είσοδος ήταν στολισμένη με τις προτιμίες των μεγάλων συγγραφέων.

—Α! Μά δεν έλπω άνάμεσα σ' αυτές και τη δική σας προτιμιά! Είπε μία μέρα του πυργοδεσπότη ο δημοσιογράφος Γκοζλάν.

—Εγώ είμαι μέσα στην αίθουσα! του απάντησε γελώντας ο Δουμάς.

Ο συγγραφέας των «Τριών Σωματοφυλάκων» είχε στον πύργο του ένα σταύλο με τέσσερα όλογα, ένα υπόστεγο με τρία άμάξια, μία σέρρα με όμορφα λουλούδια, ένα πελάριο κλουδί με πουλιά, ένα κλουδί με πιθήκους... Οι έξνοι του απάντησαν θαυματούμενοι από την μεγαλοπρέπεια, την πολυτέλεια και τις όμορφιές του πύργου.

Μά ο Δουμάς δεν είχε πολλές δρες για χάσιμο. Παρατούσε σε λίγο τους έπισκέπτες του κι' έπορευόταν στο γραφείο του, στο ποταριό του, όπως έλεγε. Κι' αλήθεια, ήταν ένα μικροσκοπικό ηρώδειο, στο βάθος του κήπου του. Άπαιτο σ' αυτό είχε φτιάξει ένα μικρό έπισης περίπτερο. Σε κάθε πέτρα του ήταν γραμμένος με κόκκινα γράμματα ο τίτλος ενός έργου του. Τα τζάμια του περίπτερου ήταν χρωματιστά. Όσο δε για το έσωτερικό του, ήταν όλο γαλάζιο και είχε το ταβάνι του καταστρωμένο με άστρα. Για γραφείο ο Δουμάς είχε μία άπλη, μά και πινελιές σανίδα, χωμένη στον τοίχο.

Ο πυργοδεσπότης τότε, έβγαζε το ρούχα του, περνούσε ένα άμπελο πανταλόνι, ένα φαρδύ πουκάμισο, άνοιχτό στο λαιμό και καθόταν μπροστά στο 'γραφείο' του για να γράφει...

Την ώρα του φαγητού παρουσιαζόταν άξαφνα στους έξνους του.

—Κυρίες και κύριοι, φώναζε ο 'Αλέξανδρος ο γιός του, ο πατέρας μου δεν γράφει! Ζυμώνει στο ζυμωτήρι!...

Ο Δουμάς ήταν καλός μ' όλη τον κόσμο. Δεν γαλούσε την καρδιά κανενός. Όταν έβλεπε κανέναν που έβλεπε τον πύργο του, έλεγε: «Ναι, ο πύργος μου είναι όμορφος, αλλά ο πύργος μου είναι όμορφος».

Ο Δουμάς ήταν καλός μ' όλη τον κόσμο. Δεν γαλούσε την καρδιά κανενός. Όταν έβλεπε κανέναν που έβλεπε τον πύργο του, έλεγε: «Ναι, ο πύργος μου είναι όμορφος, αλλά ο πύργος μου είναι όμορφος».

Ο Δουμάς ήταν καλός μ' όλη τον κόσμο. Δεν γαλούσε την καρδιά κανενός. Όταν έβλεπε κανέναν που έβλεπε τον πύργο του, έλεγε: «Ναι, ο πύργος μου είναι όμορφος, αλλά ο πύργος μου είναι όμορφος».

Ο Δουμάς ήταν καλός μ' όλη τον κόσμο. Δεν γαλούσε την καρδιά κανενός. Όταν έβλεπε κανέναν που έβλεπε τον πύργο του, έλεγε: «Ναι, ο πύργος μου είναι όμορφος, αλλά ο πύργος μου είναι όμορφος».

Ο Δουμάς ήταν καλός μ' όλη τον κόσμο. Δεν γαλούσε την καρδιά κανενός. Όταν έβλεπε κανέναν που έβλεπε τον πύργο του, έλεγε: «Ναι, ο πύργος μου είναι όμορφος, αλλά ο πύργος μου είναι όμορφος».

για τους στα κέντρα της Νεαπόλεως, μακριά από τους έκκοφαστικούς θορύβους της θέρμανσης και του ξεφορτώματος.

Κ' εγώ ο ίδιος είχα πεί στην Όπερα και κατόπιν όταν τελείωσε το θέατρο, περσά τις υπόλοιπες δρες της νύκτας σ' ένα από τα πλημυρισμένα στο φως, καφενεία της Βιά Ρόμα.

Μά τόσο στο θέατρο, όσο και στο καφενείο κατόπιν, ή σκέψις μου δεν μπορούσε ν' αποσπασθί από τον άγνωστο και από την ιστορία του. Μοι φαινόταν πως κ' εγώ ο ίδιος είχα άνακατευθί σ' αυτό το δράμα, είχα παθεί ένα ένεργητικό ρόλο, ότι ήξερα όλα του τα πρόσωπα. Έβλεπα μάλιστα την πεθαμένη ν' άνορθώνει μπροστά μου με το ήγεμονικό παράσημά της και να χαμογέλα ή σαν σφίγγα... Ή σκέψις αυτής με θασάνιζαν τυραννικά και δεν κατάρβονα να τις διώξω... Προαποθαύμαζον ότι ή λύσις ήταν πολύ κοντά... Έβλεπα άκόμα τον άγνωστο να με κυτάζει πίσω απ' τα μάθρα του μασιγιάλια και το θέλημα του είχε κάτι απ' την έκφραση με την όποια θά μπορούσε να μιάς κυτάξει ένας πεθαμένος.

Ή άγωνία έφογγε την καρδιά μου και δεν έβλεπα την ώρα να ξαναγυρίσω στο πλοίο.

Ήξερα πως έκει έθ' ά μάθαινα και άτυπονοδωσα να μάθω...

Νά μάθω... τί...

Ούτ' εγώ δεν ήξερα...

Έβλεπα το ήθη μου, όταν, φεύγοντας από το καφενείο που καθόμουν, διευθύνθηκα πρὸς την παραλία για να πάρω τη θάρκα που θά με ξανάφερνε στο πλοίο.

Έπρεχα σκεδόν.

Όταν έφτασα στη παραλία, δυο-τρεις άκόμα από τους έπιθέτες που είχαν θυγί έξω, περίμεναν έκει.

Σε λίγο ή θάρκα φάνηκε. Ήδη έια μέσα πρώτος άνηψιόνας κι' όταν σε λίγο ή θάρκα έφτασε κοντά στο πλοίο, ένοιωσα έξαφνα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά.

Ξαφνιάσθηκα έλέποντας μερικές θάρκες των όπλων όί ναύτες κρατώντας δαυλους και λάμπες άστυλινς, έβγαζαν τ' άντρά, ενώ άπάνω στα σκαφάκια τοῦ καταστρώματος μεφικοί, κάραμπιέροι, μηχανοεργάτες άνοιξαν μυστηριώδως, ψάχνοντας κι' αυτοί.

Πρώτος ένα ναύτη τί είχε συμείη. Μά αυτός απάντησε στην έρώτησή μου μ' έναν τρόπο που μού έδειχνε καπιταλιστικά ότι είχε λάβει θύταση νά άσπασθ.

Άντίκα και την έτοιμή μέρα όταν το πλοίο άφου έσταθώρηκε τη γαλήνη του, χωρίς τίποτε να δείχνι ότι κάτι μυστηριώδες συνέβη σ' αυτό, διευθύνθηκε πρὸς την Γένεα, δεν μπορούσαν να με πληροφορήσουν τίποτε.

Μόλις την μεθεπομένη έμβα άπό τις 'Ιταλικές έφημερίδες που έφταναν στο καράβι, την άφήγησι το ρομαντικό έπισοδίου που είχε συμείη στο λιμάνι της Νεαπόλεως.

Επρόκειτο—καθὸς έγραφαν—να θυάλουν έξω από το πλοίο με μία θάρκα την ναύτα έκείνη το φέρετρό μιάς μεγάλης κυρίας που είχε πεθάνει στις Όλλανδικές άποικίες. Περιέμεναν όμοις για να το κάνουν αυτό, να πάρη κάθε κίνησις στο πλοίο για να μη δοῦν οι έπιθέτες ένα τέτοιο μακάβριο θέαμα.

Εκείνος ξαναδιάστηκε και με ρώτησε μαζεύοντας τα φρούδια του:

—Τι σημάδι είναι αυτό;

—Εγώ στέθηκα γαλήνια άπάντησέ του.

—Δεν πρόκειται στην περίπτωση αυτή, του απάντησα, να καθορίσετε την αίτια του θανάτου, μά νά...δρούμε μία άλλη. Αύτη ή γυναίκα με κάλεσε να την περιποιηθώ... έπειτα από μία άτυχη έπέμβασι... Δεν μπόρεσα να την σώσω, μά της υποσχέθηκα να σώσω την τιμή της, και θά κρατήσω τον όρκο μου. Σας παρακαλώ μάλιστα να με βοηθήσετε σ' αυτό...

Ο γιατρός άνοιξε τα μάτια του διάπλατα από την κατάπληξή του

Κατόπιν τραύλασε:

—Δεν πιστεύω να θέλετε, έγώ, γιατρός της Διοκήσεως, να συγκαλύψω έδώ

ένα έγκλημα;

—Ναι, του απάντησα με φωνή σταθερή, αυτό θέλω, αυτό είμαι υποχρεωμέ-

νος να θέλω.

—Γιά να συγκαλύψω το έγκλημά σας, θά έπρεπε...

Μά δέν τόν άφησα να τελειώση την φράση του.

—Σας είπα, ότι δέν άγγίζει αυτή την γυναίκα... Άλλοιώς... άλλωώς, δέν θά ήξιουν έδώ μπροστά σας... άλλωώς θά είχα ξεπερδέψει πρό πολλού τους λόγους της άν θέλετε να τόν άναξέτε έτσι. Δεν είνε λοιπόν καμμία άνάγκη να μάθω τίποτε ο κόσμος. Καί δέν θά συγχωρούσα σε κανένα τώρα να λερώνη την τιμή αυτής της γυναίκας χωρίς λόγο.

Ο άποφασιστικός μου τόνος δέν έκανε άλλο παρά να έρεβίξη περισσότερο τον συναμυλιτή μου.

—Δέν θά τόν συγχωρήσετε, έκανε. Ά!.. γίνεται χωρίς άλλο άνώτερός μου... ή τουλάχιστον νομίζετε πως γίνεται... Δοκιμάστε λοιπόν να με διατάξετε... Κατάλαβα άμέσως ότι μέσα σ' όλ' αυτά κρυβόταν κάποια θρομοδουλεία, για να σάς φέρουν έδώ απ' την τρύπα σας... Άρατί, μά την αλήθεια, ντεμπουτάρτε μέσα στην πολιτεία... Άρατί έξασκετε την έπιστήμη σας... Μά, έννοια σας, θά κάρω εγώ τώρα την εξέτασή μου και μπορείτε να έιστε θέβαιος, ότι μία άναφορά πού θά έχη την υπογραφή μου, θά είνε άκρίβης... Ποτέ δέν θά θάλω την υπογραφή μου κάτω από ένα ψέμα...

Εγώ ήμουν έτελώς γαλήνιος. Τού είπα με τόν ίδιο άποφασιστικό τόνο:

—Όχι, αυτή τη φορά θά την θέατε... Γιατί δέν θά φύγετε απ' αυτό το δω-

μάτιο πριν τόν κάνετε αυτό...

Έβαλα το χέρι μου μέσα στην τσέπη μου—μολοντί δέν είχα τόν ρεβόλβερ μου έπάνω μου. Εκείνος άνασκήρτισε.

Προχώρησα κατόπιν ένα ήθιμα πρὸς αυτόν και τόν κύτταξα μέσα στα μάτια. —Άκούστε, πού είπα, θά σας πω άκόμα δυο λέξεις...για να μη φτάσουμε στα άκρα. Ή ζωή μου δέν μ' ένδιαφέρει καθόλου...όπως δέν μ' ένδιαφέρει περισσότερο κ' ή ζωή όποιουδήποτε άλλου ανθρώπου...—σε τέτοιο σημείο, θέλετε, έχω κατανησεί... Ένα μόνο πράγμα μ' ένδιαφέρει: να κρατήσω την ύπαρξή μου και να μη μάθω κανείς ποιά είνε ή πραγματική άφορητή αυτού του θανάτου.

Άκούστε: φοβάστε μήπως σας πάρω τη θεία σας έδω πέρα. Σας δίνω λοιπόν τόν λόγο της τιμής μου, ότι, άν κάνετε ένα πιστοποιητικό, πού να λέη ότι ή γυναί-

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί, έφυγε άμέσως. Τόν ρώτησα άν θ' άνέθε άπάνω, μά μου είπε πώς είνε βιαστικός, πολύ βιαστικός.

—Ο Λεάνδρος βυθίστηκε σέ σκέψεις.

—Έστω, είπε κατόπιν. Έίσως αυτό είνε τό καλύτερο.

Καί συνέχισε άποφασιστικά :

—Ναί, ναί, καλύτερα έτσι. Καλύτερα... Κι' άν είνε γραφτό νά πεθάνη ή μητέρα μου, προτιμώ νά πεθάνη στά χέρια μου...

Η κατάσταση μου κατά τις έφτά ήμέρες ήταν πραγματικώς κρίσιμη. Κινδύνεψα νά πεθάνω, έφθασα στά χείλη του τάφου.

Ο πυρετός μ' έψηνε. Παραμιλούσα, φωνάζοντας δυνατά. Στριφογύριζα μ' άγωνία στό κρεβάτι μου...

Ο Λεάνδρος δέν έλειψε στιγμή άπό κοντά μου. Σέ μία στιγμή, μέσα άπό τό θόλωμα του πυρετού, τόν είδα νά κλαίη. Μά δέν του μίλησα. Δέν του είπα τίποτα... Βρισκόμουν σ' έναν άλλο κόσμο, δέν είχα αντίληψη του περιβάλλοντος...

Ο γιατρός έργαζόταν δυο καί τρεις φορές την ήμέρα. Πολλές φορές ήρθε καί τη νύχτα.

Καί μόνον όταν συνήρθα, μόνον τώρα καταλαβαίνω τό φρικτό μαρτύριο του Λεάνδρου, κατά τις απάσιες αυτές ήμέρες.

Έννοείται ότι φρόντισε νά είδοποιήση τους δικούς μου, έκτός της μητέρας μου, πού ήταν άκόμα κρεβάτωμένη.

Έτσι δέν έλειψε κανείς άπ' τό πλευρό μου κατά τις ήμέρες αυτές πού κυριολεκτικώς έχαρασπάλευα.

—Αλλά ο Θεός με λυπήθηκε.

Δέν μ' άφησε νά πεθάνω.

—Έπρεπε νά ζήσω. Για τό Λεάνδρο, χάριν των γονέων μου.

(Πρόχειρες σημειώσεις του Άρτέμη)

Νάμαι μόνος κι' έρμος σ' ένα ξενοδοχείο των Άθηνών!... Άρχίζω νά φοβάμαι ότι με κυνηγάει αυτή τη φορά ο ίδιος ο Θεός. Ναί, ο ίδιος ο Θεός, ή ίδια μου ή μοίρα, πού τόσο με βοηθούσε άλλοτε...

Κι' άν αυτό είν' αλήθεια, ή μοίρα μου έχει δίκιο, γιατί την πρόδωσα. Θέλησα νά φανώ καλός, νά φανώ γενναίος. Κι' ή μοίρα μου μου γύρισε τις πλάτες.

Ένώ τοίμαζα την έκδίκησί μου, ή γυναίκα μου—γράφω τη λέξι γυναίκα μου καί ντρέπομαι—ή γυναίκα μου άρρώστησε βαρεία. Κι' έτσι βρέθηκε ξεσιτωμένος.

Δέν θέλω νά μείνω σπίτι μου. Η άρρώστιες μ' ένοχλούν καί πρό πάντων δέν μπορώ νά την άκούω, δέν μπορώ νά βλέπω τό γυίο μου.

Θά πήγαινα νά μείνω στην έπαυλη. Μά τη συγάθηκα κι' αυτή. —Όλα κεί πάνω μου είνε άποκρουστικά. Κι' αυτά τά έπιπλά μου φαίνεται πώς με κοροϊδεύουν. Τό σπίτι αυτό είνε πια τό σπίτι της ντροπής καί του έξευτελισμού γιά μένα καί μόλις βρώ ευκαιρία θά τό πουλήσω, μαζί με τά έπιπλά του.

Καί τώρα ;... Τώρα περιμένω νά σηκαθώ ή γυναίκα μου γιά νά βάλω σ' ενέργεια τό σχέδιό μου. Δέν θέλω νά ξαναδώ κανένα πια. Κι' ή καλύτερη λύσις θά ήταν άσφαλός, άν ή γυναίκα μου πέθαινε. Θά της έκανα μία καλή κηδεία καί κανέναν δέν θά μάθαινε τη ντροπή μου καί τό ρεζιλίκι μου. Ένώ τώρα, με τό χωρισμό, οί έχθοοί μου θά βροδύνουν ευκαιρία νά πούν πολλά εις βάρος μου. Θά γελάσουν καί θά με χλευ-

Η Κάτια μ' άκούε με προσοχή, όσο της μιλούσα...

άσουν. Παντρεύτηκα, έπήρα γυναίκα καί την χώρα... ΠΑΡ. ΘΕΝΟ! Αυτό είνε ή πιό μεγάλη ντροπή της ζωής μου.

Μά θά τό καταπιώ κι' αυτό. —Όλα θά περάσουν. Γελά καλώς εκείνος πού θά γελάση τελευταίος. Ήρθε ο καιρός νά ζήσω κι' έγώ τη ζωή μου. Τόν έρωτα πού μου άρνήθηκε ή γυναίκα μου ή νόμιμη, θά τόν βρω άλλο.

Λεφτά!... Νά ή ευτυχία του κόσμου αυτού. Λεφτά!... Με τό χρυσάφι στό χέρι, αγοράζεις καί θέσι στον παράδεισο ό κόμα!...

Πήγα χθές κι' έπισκέφτηκα μία γνωστή κυρία του καλού κόσμου. Νέα κι' ώραία. Πρό δλίγου καιρού, ένα χρόνο πρό το γάμου μου, μου τό είχε πη καθαρά πώς όνειρεύτοταν νά γίνη κυρία Άρτέμη. Έγώ την άπέφυγα. Κι' όμως δέν μου κράτησε κακία. Με δέχτηκε πρόθυμα. Μούκανε ένα σωρό περιποιήσεις. Κι' όταν της είπα πώς πρόκειται νά χωρίσω, μόνον πού δέν ρέ χτηκε στην άγκαλιά μου.

Η γυναίκα αυτή έξακολουθεί νά όνειρεύεται νά γίνη σύζυγός μου. Κολοκούθια!... Θά γίνη φίλη μου, γιατί έτσι μου άρέσει έμένα, γιατί έτσι μου όυρχειται ρολικά. Θά διασκεδάω μαζί της καί θ' άποζημιωθώ γιά τά φαρμάκια πού με πότισε ή νόμιμη γυναίκα μου...

Τη λένε Κατίνα, μά της άρέσει νά την φωνάζουν Κάτια. Κι' αλήθεια, της πηγαίνει θαυμάσια τό ξενόφωνο αυτό όνομα. Αυτή θά αναλάβη νά με παρηγορήσει. Αυτό είνε τό νέο μου σχέδιο. Κι' έπειτα θάρθουν άλλες κι' άλλες. Θά χορτάσω την άσπλη, έκδικούμενος συγχρόνως τις γυναίκες. Θά γίνω ο φίλος τους κι' ο κακός τους δαίμων συγχρόνως...

Η Κάτια μ' άκούε με προσοχή όσο της μιλούσα. Είχε καρφωμένα τά μάτια της άπάνω μου καί ροφούσε τά λόγια μου, σάν γλυκό, σάν μεθυστικό σιρόπι.

Άρκει λοιπόν νά τελειώση ή ιστορία της άρρώστιας της γυναίκας μου καί θά τελειώση. Η θά πεθάνη ή θά γίνη καλή. Για μένα, καί τό ένα καί τό άλλο, είνε τό ίδιο. Για μένα είνε πεθαμένη. Κι' αυτή κι' ο γυιός μου δέν βρίσκονται γιά μένα στον κόσμο αυτό. Πέθαναν, χάθηκαν, δέν υπάρχουν...

Φωνάζω στον έαυτό μου : —Υπομονή!... Κουράγιο!... Είσαι νέος άκόμα γιά νά χαρής τη ζωή, γιά νά χορτάσης την έκδίκησί σου καί τόν έρωτα. Κουράγιο!...

Νόμισα στην αρχή πώς ή Φλώρα—καταραμένο όνομα, πού καταραμένης γυναίκας—δέν ήταν άρρωστη. Πώς όλη αυτή την ιστορία της άρρώστιας της τη σκάρωσα μαζί με τό Λεάνδρο, έγοντας καί τη βοήθεια της κυρά Μάρθας.

Η σκέψις αυτή με φρένιασε. Λίγο άκόμα καί θά πετούσα την άρρωστη έξω άπό τό σπίτι μου. Μά συγκρατήθηκα. —Έτρεξα καί ρώτησα τό γιατρό πού την είδε. Κι' ο ίδιος ο γιατρός με βεβαίωσε με τό λόγο της τιμής του, ότι ή γυναίκα μου είνε πραγματικώς άρρωστη σοβαρά.

Έτσι γλύτωσα άπό μία γκάφα. Δέν θέλω νά νομίσω ή κόσμος πώς στην ύπόθεσι αυτή είμ' έγώ ο φταίχτης. Θέλω νά πέση πάνω σ' εκείνη όλο τό βάρος, όλη ή ευθύνη του γυρισμού μας.

Κι' όλ' αυτά, όχι γιατί λογαριάζω τόν κόσμο, ώ, όχι... Στά παλάμια μου παπούτσινα ή κοινωνία! Την πούλω καί την αγοράζω όταν θέλω, με τά λεφτά μου!...

Ναί, ναί, κανέναν δέν ζέρει όσο έγώ, τί δύναμι έχει τό χρήμα. Είνε ένας μαγικός χρυσός μοχλός πού μπορεί νά μετακινήση, νά τραβήξ-

—Έχεις χρήμα ; Είσαι δυνατός, είσαι ένας Θεός πά-
θηκα, άγωνίστηκε, ύπόφερε. Πόνεσε πολύ, έχυσε ποταμούς δα-
κρύων, μά όλους αυτούς τους σπαραγμούς θά τους στεφανώση
στό τέλος ή ευτυχία.
Υπάρχει ένας Θεός εκεί ψηλά στους ούρανοίς, πού βλέπει καί
παρακολουθεί τά πλάσματά του, πού κρίνει, άποφασίζει, δικά-
ζει καί καταδικάζει.

Η Φλώρα γεννήθηκε γιά την ευτυχία, γιά τόν έρωτα καί θά
τ' άπολαύση καί τά δυο αυτά στη ζωή της. Άρχισε με δάκρυα.
Μά δέν είνε μακριά ή ήμέρα του λυτρωμού, ή ήμέρα της χαράς.

Θά παντρευτώ τη Φλώρα.
Θά γίνη γυναίκα μου κι' άς έχω έναντίον μου τόν πατέρα μου
καί τόν κόσμο όλο. Άλλά γιατί τόν κόσμο όλο ; Η κοινωνία θά
κουτισομπολήση εις βάρος μας, αλλά καί θά μάς δικαιολογήση.
Είμαστε νέοι, αγαπιόμαστε...

Θά μ' άποκηρύξη ο πατέρας μου, τό ξέρω. Μά είμαι νέος, εί-
μαι αίσιοδόξος. Θά έργαστώ, θά κάμω περιουσία. Η σκέψις ότι
εργάζομαι γιά τη Φλώρα, θά μου δίνη δύναμεις, θά μ' ένισχύη...

Δέν θά θέλω τά χρήματα του Άρτέμη. Είνε χρήματα κερδομέ-
να με άνήθικα μέσα. Πόνεσαν πολλοί, έπεινάσαν, έδυοτύχησαν,
κατεστράφησαν, γιά νά βυθιστή ο πατέρας μου στό χρυσάφι. Ά-
διαφορώ λοιπόν γιά τά πλούτη του. Άδιαφορώ γιά την όργη του.
Δέν με θέλει γιά παιδί του ; Δέν τόν θέλω γιά πατέρα μου. Κι'
άν βασίζει τη δύναμή του στό πλούτη του, θά του άποδείξω πώς
ύπάρχει κάτι άνώτερο άπό τό χρήμα, τό χρήμα τό άνήθικα κερ-
δισμένο...

Αυτές τις άποφάσεις έχω πάρει.
Τίποτε δέν θά μπορέση νά με κάνη ν' αλλάξω γνώμη.

Αγαπώ τη Φλώρα καί θά την κάμω γυναίκα μου, τό όρκίζο-
μαι αυτό στό Θεό, πού με βλέπει τη στιγμή αυτή καί ξέρει τί γί-
νεται στό πνεύμα μου καί
στην καρδιά μου...

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο του Λεάνδρου Άρτέμη)

Σήμερα θ' άρχίσω νά κρατώ 'Ημερολόγιο.
αίσιομαι την άνάγκη νά έμπιστεύομαι σέ κάποιον τις μυ-
στικές μου σκέψεις, τους πόνους καί τις έλπίδες μου. Σέ ποιόν
πια νά έκμυστηρευτώ ό,τι κρύβω στην καρδιά μου ;
Να έχω έμπιστοσύνη στους ανθρώπους. Γι' αυτό καταφεύγω
στο 'Ημερολόγιο αυτό. Τό άψυχο, λευκό χαρτί θ' άρχισή νά δέ-
χεται άπό σήμερα τους πιό κρυφούς μου λογισμούς. Στό 'Η-
μερολόγιο αυτό, θά κλείσω τόν έαυτό μου. Θά γίνη μία δευτέ-
ρα ψυχή γιά μένα...

Είμαι λοιπόν... Η Φλώρα μου είνε καλύτερα. Ο μεγάλος, ο ά-
σπιδος κίνδυνος πέρασε. Ο ίδιος ο γιατρός με βεβαίωσε ότι δέν
πια νά φοβάμαι πια...

Είμαι, πώς μ' άνακούφισε αυτό!...
Είμαι φοβηθί πολύ γιά τη ζωή της αγαπημένης μου. Άν ή
Κάτια έπείθαινε τίποτα, θά πέθαναι άπό την άπελπισία μου, θά
έπαι άδύνατον νά ζήσω
στον κόσμο αυτό. Μαζύ με την
αγαπημένη μου παιτιά μου. Χωρίς
την Κάτια δέν μπορώ νά ζήσω
στον παράδεισο. Η
Κάτια είχε κρυολογήσει τη
νύχτα, πού συνέβησαν τά ά-
τυχεστά γεγονότα της έπαύλε-
ως της νύχτας πού την έσωσα
άπό την πατανική πλεκάνη
του πατέρα μου. Έπί ήμέρες
πολλές της δέν κατέθηκε
πια άπό τους 40 βαθμούς.
Ο γιατρός ο γιατρός φοβήθηκε
την ζωή της, γιατί ήταν
πια έσθλημένη.

Ο Θεός μάς λυπήθηκε.
Ο Θεός άκούσε τις ίκεσίες
μας καί δέν άφησε νά πεθάνη,
αυτή γυναίκα πού αγάπησα
στον κόσμο, ή πρώτη καί τε-
λευταία αγάπη μου.
Η Φλώρα ή αγαπημένη μου, εί-
μαι καλύτερα.

Πώς άμέσως κίνδυνος έπέ-
πεσε μόνον άπό τόν πατέρα
μου καί δέν φοβόμαι.

Να τί θά μπορέση νά κάμη ; Θά ζητήση διαζύγιο ; Τόσο τό
καίρο. Η Φλώρα θά άπαλαχτή άπό αυτόν. Καί θά γίνη
παιτιά μου. —Ω, ναί, γυναίκα μου!...

Η άγαπώ μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς μου.
Είμαι μονάχα γι' αυτή.

Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.

Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.

Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.

Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.

Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.

Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.
Είμαι ευτυχής, όταν αναπνέω τόν άέρα πού κι' αυτή αναπνέει.

ναν άνθρωπο βίαιο καί βάνανσο, σάν τόν πατέρα μου. Άντιστά-
θηκε, άγωνίστηκε, ύπόφερε. Πόνεσε πολύ, έχυσε ποταμούς δα-
κρύων, μά όλους αυτούς τους σπαραγμούς θά τους στεφανώση
στό τέλος ή ευτυχία.

Υπάρχει ένας Θεός εκεί ψηλά στους ούρανοίς, πού βλέπει καί
παρακολουθεί τά πλάσματά του, πού κρίνει, άποφασίζει, δικά-
ζει καί καταδικάζει.

Η Φλώρα γεννήθηκε γιά την ευτυχία, γιά τόν έρωτα καί θά
τ' άπολαύση καί τά δυο αυτά στη ζωή της. Άρχισε με δάκρυα.
Μά δέν είνε μακριά ή ήμέρα του λυτρωμού, ή ήμέρα της χαράς.

Θά παντρευτώ τη Φλώρα.
Θά γίνη γυναίκα μου κι' άς έχω έναντίον μου τόν πατέρα μου
καί τόν κόσμο όλο. Άλλά γιατί τόν κόσμο όλο ; Η κοινωνία θά
κουτισομπολήση εις βάρος μας, αλλά καί θά μάς δικαιολογήση.
Είμαστε νέοι, αγαπιόμαστε...

Θά μ' άποκηρύξη ο πατέρας μου, τό ξέρω. Μά είμαι νέος, εί-
μαι αίσιοδόξος. Θά έργαστώ, θά κάμω περιουσία. Η σκέψις ότι
εργάζομαι γιά τη Φλώρα, θά μου δίνη δύναμεις, θά μ' ένισχύη...

Δέν θά θέλω τά χρήματα του Άρτέμη. Είνε χρήματα κερδομέ-
να με άνήθικα μέσα. Πόνεσαν πολλοί, έπεινάσαν, έδυοτύχησαν,
κατεστράφησαν, γιά νά βυθιστή ο πατέρας μου στό χρυσάφι. Ά-
διαφορώ λοιπόν γιά τά πλούτη του. Άδιαφορώ γιά την όργη του.
Δέν με θέλει γιά παιδί του ; Δέν τόν θέλω γιά πατέρα μου. Κι'
άν βασίζει τη δύναμή του στό πλούτη του, θά του άποδείξω πώς
ύπάρχει κάτι άνώτερο άπό τό χρήμα, τό χρήμα τό άνήθικα κερ-
δισμένο...

Αυτές τις άποφάσεις έχω πάρει.
Τίποτε δέν θά μπορέση νά με κάνη ν' αλλάξω γνώμη.

Αγαπώ τη Φλώρα καί θά την κάμω γυναίκα μου, τό όρκίζο-
μαι αυτό στό Θεό, πού με βλέπει τη στιγμή αυτή καί ξέρει τί γί-
νεται στό πνεύμα μου καί
στην καρδιά μου...

(Άπ' τό 'Ημερολόγιο της
Φλώρας Μπιριλάντη)

Αισθάνομαι τόν έαυτό μου
καλύτερα, μά είμαι τρομερά
έξαντλημένη. Ο πυρετός μ'
έχει καταντήση σάν φάντα-
σμα. Δέν μπορώ νά σηκαθώ
άπό τό κρεβάτι καί νά στα-
θώ στό πόδια μου. Έτσι ή
ώρες μου περνούν μονότονες,
θλιβερές, γεμάτες ανία...

Κι' αυτό τό διάσπασμα με
κουράζει.
Ευτυχώς κοιμάμαι πια ή-
συχα, ενώ ως προχθές άκό-
μα, ο ύπνος μου ήταν μαρ-
τυρικός, άπείσιος, γεμάτος
εφιάλτες. Άργούσα νά κοι-
μηθώ. Κι' όταν πια κοιμα-
ζόμουν κι' έκλειναν τά βλέ-
φαρά μου, τινάζόμουν κάθε
τόσο έντρομη. Αυτό συνέβα-
νε ές-έφτά φορές ως τό
πρωί καί με τσάκιζε, μ' έξενεούριζε, μ' έκανε πτώμα...

Ημουν βαρεία άρρωστη κι' όμως δέν πέθανα.
Γιατί, Θεέ μου ; Ποιός είνε ή βουλές σου ή άνεξιχνιάστες ;
Θά προτιμούσα νά πεθάνω. Έτσι θά τελείωναν τά βάσανά
μου, μία γιά πάντα. Ένώ τώρα ; Τώρα ;...

Τι δυστυχίες καί τί πίκρες με περιμένουν άκόμα ;
Ο Άρτέμης άδημονεί, είμαι βέβαιη γι' αυτό, καρφοφυλακτεί,
έτοιμάζει την έκδίκησί του. Κι' ή έκδίκησίς του θά είνε σκληρή,
θά είνε άπάνθρωπη αυτή τη φορά.

Έμαθε πώς είμαι άρρωστη κι' έφυγε άπό τό σπίτι. Έφυγε
γιά νά γυρίση καί νά κάμη τό κακό. Μόλις μάθει πώς είμαι κα-
λύτερα καί θά τό μάθη γρήγορα—θά ένσκήψη εδώ σάν κατα-
γίς, σάν πνεύμα όλέθρου καί συμφοράς...

Ναί, ναί, δέν είμαι καθόλου άσφαλής εδώ μέσα.
Πρέπει νά φύγω. Πρέπει νά πάω κοντά στους δικούς μου.
Η μητέρα μου είνε καλή πια. Τά έμαθε όλα. Κι' έτρεξε νά
με δει τρουαγμένη, άναστατωμένη. Ρίχτηκε στην άγκαλιά της
καί της μίλησε καθαρά. Καί τη φορά αυτή δέν έφερε καμμία
άντίρρηση. Κατάλαβε πώς τό κακό είνε άθεράπευτο, πώς ή κο-
μωδία αυτή πρέπει νά τελειώση.

Πρέπει νά ρθώ στό σπίτι, της είπα. Έδώ δέν είμαι καθόλου
άσφαλής.

Εσκυψε τό κεφάλι της καί μου άπάντησε, κλαίοντας :
—Κάμε ό,τι σε φάτσει ο Θεός, κόρη μου.

—Κάμε ό,τι σε φάτσει ο Θεός, κόρη μου.
—Αυτό πρέπει νά γίνη, μαμά, πριν εκείνος γυρίσει.

—Δέν θά τόν έξαγριάσω περισσότερο αυτό, παιδί μου ;
(Άκολουθεί)

...Κοιμάμαι πια ήσυχα, ενώ ως προχθές ακόμα, ο
ύπνος μου ήταν μαρτυρικός...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Μέγας κατακτητής χωρών και...καρδιών. Τά πρώτα του είδύλλια. 'Η παράξενη γοητεία του Κερικανού. Τι λένε γι' αυτόν ή αγαπημένες του. 'Η προτίμησής του προς τις ήλικιωμένες. Τό είδύλλιο του με την Πολωνίδα κόμησα Βαλέφσκα. 'Η απιστίες της 'Ιωσηφίνας. 'Η ανήθικες προδοσίες της Μαρίας Λουίζας, κτλ.

«'Ο έρωτας, είτε κάποτε ο Μέγας Ναπολέων, είτε η απασχόλησής των χασιμέρηδων, ή διασκέδασις των πολεμιστών, ή καταστροφή των ήγεμόνων. Κυριολεκτικώς ο έρωτας είναι τρέλλα! 'Όλες μαζί ή γυναίκες του κόσμου, δεν θα κατόρθωναν ποτέ να με κάνουν να χάσω γι' αυτές έρωτα και μιά μόνο όρα β...»

Κι' όμως ο άνθρωπος, ο οποίος μίλησε με τόσο μίσος και περιφρόνησι για τις γυναίκες και τον έρωτα, υπήρξε ίσως ο πιστότερος λάτρης της θεάς 'Αφροδίτης και του τρελλού γυναικός.

Όταν ο Ναπολέων πρωτάρχισε την εκπληκτική σταδιοδρομία του άκοιμα, όταν γεννούσε στους δρόμους του Παρισιού με εμαλλιά άχένιστα, που κινιζάσαν άπάνω από τους ώμους του, με μανδύα ξεκοιμήτω και μπότες σκονισμένες, και τότε άκόμα πολύ λίγες γυναίκες μπορούσαν ν' αντίσταθούν στην παράξενη γοητεία του και την κεραυνόβλοημένη του αυτή ο Ναπολέων έλεγε, όταν ήταν έξορστος στην 'Αγία έπιθετικότητα του! Τόν καιρό αυτόν κατέκτησε, μεταξύ πολλών άλλων, και την καρδιά της δεσποινίδος Καρολίνας ντε Κολαμπέ. Για την αγα- 'Ελένη: «Δέν πιστεύω να υπήρξαν άθώωτεροι έρωταιμένοι από έμάς τους δύο. Κάνανε συχνότατα μικρές εκδρομές. Μιά άπ' αυτές την θυ- μίμαι ιδιαιτέρως. 'Ήταν καλοκαίρι τό- τε... Συναντηθήκαμε κατά τά ξημερώ- ματα και — θα τό πιστέψετε; — ή μό- νη μας ευχαρίστησι εκείνη την ήμέρα ήταν να μαζεύουμε κεράσια β...»

Αργότερα, όταν ξέχασε τό είδύλλιο αυτό, ο Ναπολέων άγάπησε μιά θεμιόμνη Κορσικανή κοπέλλα, ή οποία, σε σι- γνή τρελλή ζήλοτινιάς, του πρόσφερε χρυσά δηλητηριασμένο! 'Ο Ναπολέων, άξιωματικώς τότε, σώθηκε ως εκ θαύ- ματος, χάρις στον χαλύβδινο όργανισμό του.

Μά τά φαμακερά άγκάθια του έρω- τος, αντί να απέλπισον τον γεμάτο ά- πο σφρίγγος νέον άνδρα, του άναψαν με- γαλειότερο πάθος. Κι' έτσι, έπειτα από λίγον καιρό, άγάπησε τρελλά την ήλι- κιωμένη κυρία Περισόν και, γονατιστός μπροστά της, την έκτενσε να δεχθή νά γίνει σύζυγός του! Τό άποτέλεσμα της έξομολόγησής αυτής ήταν να ξεσπάση σε γέλια ή άγαπημένη του...

—'Αγαπητέ μου Ναπολέων, φώναξε ή κυρία Περισόν, πού μόλις κατόρθωσε νά συγκρατήση τά γέλια της. Μην είσαι τόσο γελοίος! 'Εγώ είμαι μητέρα σου στά χρόνια. Δέν νομίζεις πως πρέπει νά δώσουμε τέλος σ' αυτό τό παιχνίδι;

—'Αλλά και ή ευχολόγηται αυτή δέν ά- πεθάρρινε τον Ναπολέοντα. Δέν πέρασε πολύς καιρός και οίχτηκε στην άγκαλιά της «γλυκειάς σειρήνας του», όπως την αποκαλούσε, της ήθοποιού κυρίας Μον- τασσιέ, ή οποία είχε πρωταρχήσει τους έρωτάς της τοιςάχιτον σαράντα χρό- νια πριν γεννηθή ο άγαπημένος της Κερικανός!...

—'Ο Ιππότες Μαράς, ο οποίος είχε πάει μιά μέρα να τους έπισκεφθή, περιγράφει πολύ χαριτωμένα τον έρωτα του παράξενου αυτού ζευγα- ριού: «Τους βρήκα να τρώνε. Οί μέλλοντες σύντροφοι κάθονταν στο τραπέζι, ο ένας αντίκρυ στον άλλον, αλλάζοντας τις φλογερότερες μα- τίες που είδα ποτέ σε έρωταιμένους. 'Εκείνη την ήμέρα ήσαν πειά άρ- αβωνισμένοι. Με μεγάλο κόπο κατόρθωσα να συγκρατήσω τά γέλια μου. 'Έπρεπε δωσώδητε να δείχνω σοβαρός. Φανταζόμην πόσο ται- ριασμένο ήταν τό έρωτικό αυτό ζευγάρι! 'Ένας νεαρώτατος άξιωματι- κός και μιά καλλιτέχνης έδωσαν ήμερα β...»

Δέν ήταν γραφτό όμως ή γυναίκα αυτή, πού δοξάστηκε στην τέχνη, να δοξασθή και φορώντας στέμμα! 'Ο Ναπολέων δέν άργησε να της διαφύση τις προσδοκίες της και τά δεινρά της.

Πολλά περιστατικά της ζωής του πιστοποιούν ότι με την ίδια ειδο- λία και ταχύτητα, πού υπέκινε στα βέλη του πτερωτού θεού, ήταν ι- κανός και να τον κυνηγήσει και να τον κλείσει την πόρτα. Κι' είχε γε- γονός ότι ούτε πιστός στον έρωτά του υπήρξε, ούτε κι' ήταν ποτέ σι- γουρο άν από τό πάθος του, πού τον πλημμύριζε και τό έξεδήλωνε τό βαθύ στην έκλεκτή της καρδιάς του, έμνε το πρωί έστω και τό έλα- χιστο ήγνος. 'Ετσι έξηγείται και τό γιατί ή φίλες του τον χαρακτηρί- σαν τόσο διαφορετικά ή κάθε μιά. 'Αλλες τον χαρακτήρισαν ως «τραχύ

και δεσποτικό» στον έρωτα, άλλες αντίθετως, έθεβαίοναν πως ήταν εμαλλιακός, γλυκός και άφελής σαν παιδί! 'Η περισσότερες όμως συ- φωνούν στο ότι ήταν «έκράτος», «φρικώδης τύραννος» κι' ο έπιστομικός έγωιστής!... 'Η κυρία Ντυσσενόα έγραψε κάποτε:

«'Ο σκληρός αυτός άνθρωπος, μόλις αντίλαμβόνταν πως ή φίλες του δέν του ικανοποιούσαν τις έξωφρενικές ιδιοτητίες του, τις άφη- νει να μαραινώνται με την άδιαφορία του και την περιφρόνησι του. Όταν όμως εκείνες άρνούντουσαν νά ύπαχωρήσουν στις άπαιτήσεις του πάθος του, τις μεταχειρίζονταν άπότομα, τυραννικά...»

Τόν άσπρηό αυτό χαρακτηρισμό της κ. Ντυσσενόα μας τον έπι- βαίνουν ο έρωτας του Ναπολέοντος προς την Πολωνίδα κυρία Βαλέφ- σκα. Όταν ή όμορφη αυτή συμπατριώτισσα του Σοπέν άρνήθηκε νά- τακαρτηθή στον έρωτά του, ο Ναπολέων πεταχτηκε ματαισμένη απή την πολυθρόνα πού καθόταν, έβγαλε από την τσέπη του τό χρυσό ρο- λόγι του, τό πέταξε στον τοίχο και φώναξε έξαλλος:

—'Όπως έκανα θύνηλά το ρολόγι μου, έτσι θα κάνω και την πα- τριδα σας την Πολωνία, άν έξακολουθήσετε να μ' άποκαρτείτε. Ή- νοι! να σας κατακτήσω! 'Ο φ ε ί λ ε τ ε, ναί, ό φ ε ί λ ε τ ε να μ' έ- πήσετε!...

'Αλλ' ο Ναπολέων ήταν άνθρωπος πού μεγάλων και άποτόμων ψυχών πε- πτώσων. Όταν ή κ. Βαλέφσκα λυπή- ησε από τον τρόπο της, ο Ναπολέων γονάτισε άμέσως πλάι της κι' άρχισε νά κλάη, ό,τι μπορούσε για νά την συνε- ρη. 'Ω! 'Ελάτε με νά τον έβλεπε κανείς εκείνη τη στιγμή, τότε ούτως ή άλλως πού α γυναικεία φροντίδα, γλυκύτητα και τρυφερότητα την χάρισε και σωστή- τά δάκρυά της, για νά καταλάβη την γε- μιάτη αντίφασή ψυχή του.

Όστόσο, ο μέγας κατακτητής πού χωρών ήταν πάντα και μέγας κατακτη- τής καρδιών! Περιφρονούσε κάθε έπι- διο στον έρωτα. Όταν έρωταισσε μιά γυναίκα, έπ ρ ε π ε νά τον άγαπήσει ά- ποσώδητε και αυτή!...

Όταν ήταν άκόμη στη Μασσαλία, φτωχός και άσημος τότε, έρωταισθηκε την κόρη ενός πλουτίου έμπορου μεταξωτών, την δεσποινίδα 'Ιουλία, και την άφρα- θονιάστηκε. Συγχρόνως ο άδελφός του, πού ήταν μαζί του, κέρδισε την καρδιά της μικρότερης κόρης του έμπορου, της Ντεζιρέ. 'Υστερα όμως από λίγον και- ρό, ο Ναπολέων άναλάμψε πως δεν έ- κανε επιτυχημένη έκλογή και μιά μέρα, ενώ περιπατούσαν κι' ή τέσσερες μω- ρέλες με τον πού από τό στον άδελφό του:

—Κατάλαβα πως δέν είμαστε ταπει- νμένα ζευγάρια. Ούτε ή 'Ιουλία ταπει- νεί σε μένα, ούτε ή Ντεζιρέ ταπεινεί σε σένα!...

Και τραβώντας άπότομα την Ντεζιρέ από τό χέρι, της έδήλωσε:

—'Εσθ θα γίνης γυναίκα μου!...

'Ιουλία θα την πάει ο άδελφός μου!...

Ήθελε όμως μιά μέρα, πού ο Ναπολέων έγκατέλειψε την όραση του Ντεζιρέ, χωρίς νά δώσει την παραμικρή προσηχτή στή δάκρυά της και στην απελπισία της. Μιά άλλη τώρα είχε αχμυλώσει με την γοητεία της την καρδιά του μεγάλου κατακτητού. 'Η όμορφη κυρία της Γαλλίας, ή 'Ιωσηφίνα, ή υποκόμησα του Μπωναπάρ, ή οποία τον έκα- τέκτησε μιά μέρα για νά τον ευχαρίστηση για κάποιο ουσιώδη, πού έκανε στο νεαρό γυνό της. 'Ο όχρος, μελαγχολικός και τραγής Κερικανός, μόλις την είδε, την άγάπησε. Της άνταπόδωσε την έπιστολή του άλλου μέρα. 'Όπως έλεγε ο ίδιος, την ήμέρα εκείνη ή καρδιά του πού- ποτε δεινιά μέρη στο στήθος του και τά πόδια του έτρασαν μαρμα- ρινοί στην γυναικα, πού μόνο τό χαμόγελό της και ή άπλή έπαυή του χαρού- της τον έκαναν νά νοιώθω μιά άπίστευτη γοητεία. 'Όπως ήταν έπαυ- νο, ένοιασε γι' αυτήν στην καρδιά του ένα παράφορο άσθμα, πού δέν μπόρεσε νά τό κρατήσει χυρμό και της τό έξομολογήθηκε. 'Η 'Ιωσηφί- να κολακεύθηκε έξαιρετικά άπ' την έξομολόγησί του, γιατί τον έβλεπε νά άνεβαίνει με σταθερά βήματα τά σκαλιά πού οδηγούσαν στο θρόνο της Γαλλίας, και δέχτηκε νά γίνει σύζυγός του. Παντρεύτηκαν τον Μάρτιο του 1796. 'Η άπόλαυσή όμως των άγαθών του γάμου δέν κράτησε πο- ρά μόνο δύο μέρες, γιατί ο Ναπολέων άναγκάστηκε νά φύγη για την

Ο Μέγας Ναπολέων και ή φίλη του Ντεζιρέ

ΠΑΡΕΥΟΜΕ

ΠΑΛΗΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ:

«Όνο-μαγειρο-πωλείον ή δλου ή καθόλου»

Πεταλωτήριον ο αρχαίος 'Ιππαράτης»

«Κουρείον ή σκύλα και ή Χάρυβδις»

«Κουρείον μιά και έξω. Δουλεύει και κόντρα»

«Συλληνθαροπωλείον ο Καταραμένος 'Ιούδας»

ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ:

«Κουρείον ο ώραίος 'Αλκιβιάδης

'Εδώ μπαίνετε γίδα και βγαίνετε άνθρωποι!»

«Ψαλτοπωλείον. Γιαούτι δός μου και μένα βλάχο!»

«Κουρείον ή 'Καλεσθισία της ώρας 'Ελένης — Πωλούνται και βδέλλαις»

«Κουρείον ή 'Όρνις — δίδονται κρία φαγητά με

καμάρν 90 της 100 έκάτο έκτός διαγονημού»

«Καταπωλείον. 'Ερην και και σεχέρ σεφά»

«Κουρείον α' 'Αθήνας. — Καφετζής, θεραπεύει

α' πάσαν νόσιμον του στομάτος (άνω και κάτω

σιαγόνος)»

«Κουρείον ή 'Ζάκυνθος. — 'Α βεντόρους δέν

δέχεται και μπιστιού δέν δίνω»

«Γραφή σε γι απί: —

Αν άπό δισημόν νά ήδητε τό σπότη μέσω»

ΦΑΛΟΓΙΑ

«Παύλο το τριαντάφυλλο, μιά τό τριγυρίζουν άγκά-

—Κατέλατο κι' άγνό τό κρινό, μιά φυτρώει στην

—Πανέμορφη ή άνοιξις, μιά κρατάει τόσο λίγο... Φανταχτερό

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

—Παύλο, μιά σβύνει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Πολλοί από τους μεγάλους άνδρες έδειξαν από την παιδική τους ή- λικία τί φωτιά έκρυβαν μέσα τους, πόσο μεγαλοφυείς ήσαν και τί θα δημιουργούσαν μιά μέρα.

—'Ο Δάντης, παραδείγματος χάριν, συνέθεσε τό πρώτο προς την Βεα- τρικά συνέτο του σε ήλικία 9 ετών.

—'Ο Τορκουάτος Τάσσο άρχισε νά γράφη στίχους όταν ήταν άκόμα δέκα χρόνων.

—'Ο Καλδερόν άρχισε επίσης νά γράφη από 13 χρόνων παιδάκι.

—'Ο Βίκτωρ Ουγκώ βραβεύτηκε για μερικους στίχους του σε ήλικία 14 χρόνων.

—'Ο Βίγκον συνέθεσε στίχους σε ήλικία 12 χρόνων.

—'Ο Μάγεμπερ έδωσε την πρώτη του συναυλία όταν ήταν έξη χρό- νων παιδάκι.

—'Ο Μόζαρτ ήταν έξη μόνον χρόνων όταν έδινε συναυλίες με δικά του έργα.

—'Ο Μιχαήλ είχε εκδόσει τον πρώτο τόμο των έργων του όταν ήταν 12 χρόνων.

—'Ο Ραφαήλ ζωγράφιζε άρτια έργα όταν ήταν έφτά χρόνων.

—'Ο Χαίντελ τις πρώτες εκκλησιαστικές του συνθέσεις τις έκανε σε ήλικία 13 χρόνων.

—'Ο Βερνέ ίχνογραφούσε θαυμάσια σε ήλικία 5 ετών.

—'Ο Χερουβίνος συνέθεσε μιά λειτουργία όταν ήταν 13 χρόνων.

—'Ο Δοκταστής ο Πασκάλ, έλυνε 32 προβλήματα του Εύκλείδου.

—'Όταν παρευστάθη τό πρώτο μελόδραμα του Βέμπερ, ο συνθέτης του ήταν μόλις 14 χρόνων.

Μεγάλος άναλόγος — σε ήλικία 18 χρόνων — άρχισε νά γράφη ο 'Ιστανός συγγραφέας Λάτε δέ Βέγα, αλλά άποζημίωσε με τό παραπάνω και τό κοινόν και τον ίδιο τον έαυτό του, με τά έργα πού έγραψε κατόπιν: 2.000 δράματα, άν άγαπάτε!...

—'Από τους μεγάλους άνδρες, οί Μιχαήλ 'Αγγελος, Κάν- τιος, Νεύτων, Πίτ, Φόξ, Μπετόβεν, Γαλιλαίος, Λόκκ, Σπινόζας, Λάμπιντς, Λεονάρδος ντά Βίντσι, Κάμπος, Μάγεμπερ, Βολταίρος, Φλωμπέρ, Καρού, Λουί Μιλάνγ, 'Αλφρέδος ντε Μισσέ και Γαμπέτας, άπέθαναν άγριοι, και οί Σαίξπηρ, Μίλτον, Πάπ, Σούττ και Θέρσος παν- τρεύτηκαν, αλλά δέν άφησαν άπογόνους.

—'Ολοι γενικώς οί μεγάλοι άνδρες έδιναν μεγάλη ση- μασία στον ήπνο, στον εύεργετικό αυτόν άδελφό του θα- νάτου.

—'Ο Κόβδεν, παραδείγματος χάριν, έκαυχότο ότι μπο- ρούσε νά κοιμηθή όποια στιγμή ήθελε.

—'Αν δέν μπορούσα νά κοιμάμαι, έλεγε συχνά, κάθε μερόνυχτο επί έξη συνεχείς ώρες κι' ο ήπνος μου δέν ήταν βαθύτατος, άσφαλώς δέν θα ζούσα σήμερα!

—'Ο Γιάδστον πάλιν έφρόντιζε πάντα νά κοιμάται ακριβώς επί ένα δόκλιορο δάκτυλο. Για τό λόγο αυτόν, μόλις, δέν έκανε καμιά ά- πόλυτος εργασία μετά τις 6 τό άπόγευμα, γιατί φοβόταν μήπως ή ύ- περοδότης κοίτασας διώξει τον ήπνο του!

—'Ο Θέρσος θεωρούσε τον ήπνο ως την μεγαλειότερη απόλαυση της ζωής κι' έφρόντιζε νά κοιμάται όσο μπορούσε περισσότερο. 'Αλλά δέν ήταν δά κι' άνάγκη νά φροντίσει και πολύ για τον ήπνο του, γιατί ήταν τρομερά ύπναρος! Λέγεται σχετικώς ότι κατά τον Γαλλογεωμετρικό πό- λεμο, ενώ συζητούσε με τον φίλο της Γαλλίας 'Αγγλο λόρδο Γκράνδνι, έγειρε τό κεφάλι του άπάνω στο τραπέζι κι' άποκοιμήθηκε κι' ότι ο συζητητής του, για νά τον ξυπνήσει, άναγκάστηκε νά αναποδογυρίσει δια τά μετάλλινα άντικείμενα, πού ήσαν στο τζάκι του διαματίου, στο όποιο βοισκόντουσαν!...

—'Ο Μέγας Ναπολέων και ο δούξ Ουέλλινγκτον κοιμόντουσαν επίσης εύκολάτα, όποιαδήποτε στιγμή και σ' όποιαδήποτε μέρος βοισκόντου- σαν, αλλά κοιμόντουσαν έλαχιστα.

—'Οι περισσότεροι όμως από τους μεγάλους άνδρες υπέφεραν από άυ- πνία, ήταν κι' ο περίφημος δόκτωρ Δολλινγκερ. 'Ο δόκτωρ Δολλινγκερ είχε άποστηθίσει όλόκληρη την 'Οδύσσεια και πολλές φορές την άτή- γηκε όλόκληρη, κατά τις άτελείωτες ώρες της άγρυπνίας του.

—'Ο Βράντ πάλιν κοιμόταν πολλές φορές, αλλά ο ήπνος του ήταν δια- κομμένος. Γι' αυτό άναγκαζόταν νά μένη 10 και 14 ώρες στο κρεβ- βάτι του. Κατά τη διάρκεια δέ των άγρυπνιών του συνέθετε τους περι- φημους λόγους του.

ΕΥΘΥΜΙΑ ΛΟΓΙΑ

—'Ω! 'Εχω φοβερό πονοκέφαλο!...

—'Αν μπορούσα νά κάνω ό,τι κά- νει ή μαμά μου!...

—'Και τι κάνει ή μαμά σου;

—'Όταν έχει πονοκέφα- λο, βγάει τά...μαλλιά της!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΟΛΟΪ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ

ΤΗ μέση του δρόμου, το αυτοκίνητο σταμάτησε. Η θενζίνα είχε τελειώσει κι' ο δόκτωρ "Εμπχαρτ" αναγκάστηκε να ρίξει μέσα στο ντεπόζιτο τη λίγη θενζίνη που τουχε περισσέψει μέσα σ' ένα μικρό τενεκέ. Ευτυχώς δεν άπαιχε παρά ένα μόλις χιλιόμετρο από το χωριό του, το Τρέντινγκτον, κι' έτσι με τη λιγνή αυτή θενζίνη θα μπορούσε να φτάσει ως εκεί. Τη στιγμή που ο δόκτωρ έτοιμαζόταν να μπη μέσα στο αυτοκίνητό του, ένας καθυστερημένος διαβάτης πλησίαζε. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο δόκτωρ "Εμπχαρτ" θα χαιρετούσε με μιά-δυο λέξεις τον άγνωστο. Απόψε όμως ήταν θιαστικός, ή ώρα ήταν περασμένη, έκανε κρύο και διαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι του. Οί κάτοικοι του μικρού χωριού ήταν συνηθισμένοι να πλαισιώνουν ένα-ένα στα κρεβάτια τους, γι' αυτό ο δόκτωρ σκέφθηκε πως ο νυχτερινός διαβάτης θα ήταν κάποιος ξένος, ο οποίος διευθυνόταν στο Τσιούκμπερυ ή στην πόλη του Γκλώσεστερ, ή οποία άπαιχε δώδεκα και πλέον χιλιόμετρα.

Τη στιγμή που ο διαβάτης πλησίασε στο αυτοκίνητο, το ρολόι της εκκλησίας του Τρέντινγκτον άρχισε να ηχηθεί. Μηχανικά, ο δόκτωρ κοινοστάθηκε κι' άρχισε να μετρά τους χτύπους: —"Ένα, δύο, τρία...δέκα, ένδεκα, δώδεκα, δεκατρία....

—...Μπα! περίεργο! μουρμούρισε ο δόκτωρ.

—Περίεργο! είπε κι' ο διαβάτης και κοινοστάθηκε.

—Σας έτυχε ποτέ ν' ακούσετε ρολόι να χτυπά δεκατρία; ρώτησε ο δόκτωρ "Εμπχαρτ", παραξενεμένος.

—Όχι! ποτέ!

—Ούτε εγώ! Καληνύχτα!

—Καληνύχτα! απάντησε ο διαβάτης κι' απομακρύνθηκε.

Πέντε λεπτά κατόπιν ο δόκτωρ έφθασε στο σπίτι του, έβαλε το αυτοκίνητό του μέσα στο γκαράζ κι' ανέθηκε κατόπιν στο δωμάτιό του. Κουρασμένος όπως ήταν, μόλις πλάγιασε στο κρεβάτι του άποκοιμήθηκε.

—Παράξενο! Έλεγε την επομένη ο πάστορ, όταν ο δόκτωρ "Εμπχαρτ" πήγε να τον επισκεφθεί και του είπε πως το ρολόι της εκκλησίας χτύπησε δεκατρείς φορές. Θα πω στον νεοκόρο, τον Τσαντλέρ, να κυττάει μήπως ο μηχανισμός έπαθε κάποια βλάβη, γιατί είναι πρώτη-φορά που συμβαίνει αυτό.

Τριάντα χρόνια τώρα ο έφημέριος του Τρέντινγκτον πλάγιαζε στις έννεα κι' αν καμιά φορά τύχαινε ν' ακούσει το ρολόι της εκκλησίας να χτυπήσει δέκα, έλεγε με παράπονο στη γυναίκα του πως έπαχε από άπνία. "Ως τώρα όμως ποτέ δεν έτυχε να φθάσει η άπνία του σε τέτοιο σημείο ώστε ν' ακούσει τους χτύπους του μεσονυκτίου. Όπωςδήποτε όμως, το παράξενο αυτό γεγονός δεν έτυχε ποτέ να συμβεί το μεσημέρι....

Ο Τσαντλέρ, ο νεοκόρος της εκκλησίας, κύτταξε τον μηχανισμό του ρολογιού και δεν βρήκε τίποτε το ανώμαλο σ' αυτόν. Το πράγμα συζητήθηκε μερικές μέρες στο χωριό και κατόπιν ξεχάστηκε....

Έξι μήνες είχαν περάσει από τότε. Ήταν μια όμορφη μέρα του Ιουνίου, ο ήλιος μόλις είχε ανατείλει κι' ένα ελαφρό αεράκι έκανε τα φύλλα και τους μικρούς κλώνους των δένδρων να σαλεύουν ελαφρά εδω κι' εκεί. Κάτω από το παράθυρο του "Εμπχαρτ" ύπνηγε μια ανθισμένη τριανταφυλλιά, ένας από τους κλώνους της είχε πεταχτεί από την κορυφή του. Ο κλώνος αυτός έφθανε ως το παράθυρο κι' η πρωινή αύρα που φυσούσε έκανε το μπουμπούκι να χτυπά κανονικά απάνω στο παντζούρι του παραθυριού. Ο ελαφρός αυτός κρότος ήταν μονότονος, επίμονος και αιγιά-αιγιά τρύπωνε μέσα στο μυαλό του "Εμπχαρτ", ο οποίος κοιμόταν ήσυχα. Παράξενο, γιατί ο ήχος του έκκρεμους, τρύπωνε πάνω στο τζάκι, στην κάμαρά του, δεν τον ένοχλούσε, ενώ ο ελαφρός κρότος που έκανε το μπουμπούκι της τριανταφυλλιάς τάραιε την ήσυχία του; "Ίσως γιατί ο πρώτος ήχος ήταν συνηθισμένος, ενώ ο δεύτερος δεν ήταν. Γι' αυτό το λόγο ακριβώς, ο δεύτερος ήχος, ο άσυνήθιστος, τρύπωνε βαθειά στο ύπνισμότη του—όπως λένε οι θεοσοφιστάι—και τον έκανε να

ξύπνηση με την έντύπωση ότι κάτι το ανώμαλο συνέβαινε γύρω του.

Ο δόκτωρ "Εμπχαρτ" κύτταξε το ρολόι απάνω στο τζάκι. Ήταν μόλις πέντε και μισή. "Αν αυτό είχε συμβεί άλλη μέρα, ίσως ο "Εμπχαρτ" να νευρίαζε, αλλά έτυχε την προηγούμενη θραειά να πλαισιώση ναυρίς κι' επομένως είχε κοιμηθεί όχτω ώρες, είχε "χορτάσει" τον ύπνο, ήταν ξεκούρατος! Επί πλέον ήταν μια υπέροχη μέρα, ο αέρας μουσικούσε από τ' ανθισμένα λουλούδια του κήπου κι' ο δόκτωρ πετάχτηκε από το κρεβάτι του.

Ανοίξε διάπλατα τα παραθυρόφυλλα και με άπολαυσι ανέπνευσε θαθεία την πρωινή δροσιά. Πέρα, απέναντι στο σπίτι του, τα χωράφια ήταν γεμάτα με κόκκινα, άσπρα και κίτρινα αγριολουλούδια κι' η δροσιά απάνω στα πέταλά τους λαμποκοπούσε σαν μπριλλάντια κάτω από τις πρωινές ακτίνες του ήλιου. "Αν ο "Εμπχαρτ" είχε ξυπνήσει μια ώρα αργότερα, θα είχε χτυπήσει το κουδούνι και θα διάταζε να σελώσουν τη φοράδα του για να κάνει ένα πρωινό περίπατο. Ήταν όμως πολύ πρωί ακόμα! "Αλλά εφαιρικά, ενώ εξακολουθούσε να κυττάει τις αγελάδες που έβουσκαν στα αντικρινά χωράφια, λίγο παραξενεμένος ο δόκτωρ άκουσε ποδοβολητό αλόγου κι' άμέσως είδε να προσβάλλει από το σταύλο ο ίπποκόμος με τη φοράδα.

—Κάτι τόσο πρωί, Ούίλλιαμ; ρώτησε τον ίπποκόμο.

—Η φοράδα ήταν άνησυχη, κύριε, χτυπούσε τις όπλεις της μέσα στο σταύλο και με ξύπνησε. Σκέφθηκα να τη θάσω και να της κάνω ένα γύρο....

—Στάσου εκεί! Θά κατεβώ να τη θάσω εγώ περίπατο! έ

πε ο "Εμπχαρτ, παραξενεμένος που η επιθυμία του είχε εκπληρωθεί.

Μετά δέκα λεπτά, ο δόκτωρ απομακρυνόταν καθάλα σ' ελγά του, με ελαφρό καλπασμό.

Ο δρόμος ήταν θαυμάσιος καθώς περνούσε ανάμεσα στα σπαρμένα χωράφια. Ο "Εμπχαρτ" άφινε το αλόγο να διεκδικεί όπου αυτό ήθελε κι' έτσι σε λίγο το ζώο προχώρησε σε μια διαδρομή του δρόμου προς το Τσιούκμπερυ.

—Προτιμάς αυτόν τον δρόμο! μουρμούρισε ο "Εμπχαρτ, χαϊδεύοντας το λαιμό της φοράδας. "Ας είναι λοιπόν! Το παρμένο με όπου θέλεις!

Τότε ο δόκτωρ θυμήθηκε πως αν ακολουθούσε αυτόν τον δρόμο, θα περνούσε μπροστά στην αγροτική έπαυλη του ήλου του, του δικηγόρου Τζών Κάξτον, ο οποίος προτιμούσε να ζή στην έσοχη, μ' όλο που αναγκαζόταν να ανεβοκατεβαίνει τέσσερες φορές την ημέρα στο Γκλώσεστερ, για να πηγαίνει στο Δικαστήριο.

—Νά, μια ευκαιρία! σκέφθηκε ο "Εμπχαρτ! Θά πάω να ιδω τον Κάξτον. Έγω τόσον καιρό να συναντηθώ μαζί του! Έχω δυο ώρες μπροστά μου, θα προγευματίσω μαζί του!

Μισή ώρα κατόπιν, ο δόκτωρ έξεπέρα μπροστά στη βίλλα του φίλου του. "Αλλά ο υπηρέτης που πήγε κι' άνοιξε την πόρτα, τον πληροφόρησε πως ο άρρατος του έλειπε από την προηγούμενη στο Γκλώσεστερ, όπου αναγκάστηκε να διασχευρήσει εξ' αιτίας κάποιας δικής. "Η κορία όμως ήταν στο σπίτι, αν ήθελε να πάρει στο σαλόνι θά την είδοποιούσε.

—Σας ζητώ συγνώμη για την ακατάλληλη ώρα της επίσκεψής μου, είπε ο δόκτωρ στην κυρία Κάξτον. "Αλλά έτυχε να ξυπνήσω πιο πρωί από άλλες μέρες κι' έτυχε η φοράδα μου να θέλει να θηγ να κάνει λίγο περίπατο ναρίτερα από άλλες φορές. "Εκείνη λοιπόν μ' έφερε ως εδω και επειδή έχω πολύ καιρό να σας ιδω, σας και τον Τζών, σκέφθηκα να έπωφεληθώ απ' αυτή τη σειρά των συμπτώσεων. Έάν μάλιστα, όπως υποθέτω, δεν έχετε προγευματίσει ακόμα, θα σας συντροφεύσω πολύ εύχρηστος!

—Ο Τζών θα λυπηθεί πολύ! Έλεγε η κυρία Κάξτον. Ένω έπαιρναν πρόγευμά τους στην ανθισμένη θεράντα, ένα μισή δική στο κακουργιοδικείο, έλνε η δεύτερη μέρα της δικής της μερα και δεν φαντάζομαι να επιστρέψω πριν από το απόγευμα. Μείνετε να γευματίσουμε μαζί κι' έτσι θα τον ιδήτε το απόγευμα. Θά ευχαριστηθώ τόσο πολύ!

—Κι' εγώ θα ευχαριστηθώ, δυστυχώς όμως είνε αδύνατο να μείνω τόσες ώρες μακριά από τους άρρώστους μου....

—Τότε να κάνουμε άλλο πράγμα! πρότεινε η κυρία Κάξτον. Νά τηλεφωνήσετε στο σπίτι σας πως θα επιστρέψετε το απόγευμα.

ΤΟΥ TEMPLE THURSTON

—"Εχεις τίποτε να προσθέσεις; ρώτησε ο δικαστής.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑΦΟΣ ΠΡΟΔΟΤΟΥ

Μέσα σ' ένα κοιμητήρι μάλλον τὰ πουλιά
Σε κιτριές, σε κυπαρίσσια, σε γλωμές μυοτιές;
"Ανθίζε σε κάθε μνήμα μια τριανταφυλλιά
Και στις πράσινες τ' άγέρι έπαίζει λιτιές.
Το θαρρούσε περιέβόλι, βχι Χάρου γή.
Κι' έλεγες, εδω να πέσω και να κοιμηθώ.
Χαμογέλασε τ' "Απρίλη ήρουερη α'γή
Κι' οι σταυροί μοσχοβολούσαν μέσα στον άνθω.
Μέσα στον άνθω.

"Αχ' τους τάφους κείνους όλους άγιαζε σταυρός
Κι' έλουζαν δροσιές διαμάντια, δάκρυα της α'γής.
Και μονάχος ένας τάφος, τάφος θλιβέρδης,
Μακριά έμενε απ' όλους σε μια άκρη γής.
Μόνος, παραπονιμένος, και χωρίς σταυρό,
Δίχως ένα λουλουδάκι και δροσιές φυλι
Βρίσκονταν με διψασμένο χόμα και ξερό,
Κι' ούτε ένα δεν λαλούσε και σ' αυτόν πουλι,
Και σ' αυτόν πουλι.

Κι' αναστέναξε το μνήμα κι' είπε τ' άρπανό
Σε πουλάκι, που το Γέρο του Μωρή γλυκά
"Ενανούριζε τον ύπνο τον παντοτεινό.
—"Ελα και σ' έμέ, πουλι μου, ψάλε σπλαχνικά
Στον καλύτερο νεκρό μου τον άμαρταλό.
"Ο καλός Θεός σου ίσως τον εύσπλαχνισθή,
"Αν πουλάκι κελαιΐδη και σ' αυτόν καλό,
"Ίσως το μεγάλο κρίμα του συγχωρεθί,
Του συγχωρεθί.

Κι' άποκρίθηκε, πετώντας το πουλι, σκληρά:
—Σε προδότη ποτέ τάφο δεν λαλεί πουλι!
Κι' αναστέναξε το μνήμα δεύτερη φορά:
—Εύσπλαχνίσε με, δροσιά μου, είπε, σ' καλή!
"Ο,τι πέφτει από πάνω είνε σπλαχνικό...
Και αυτό τ' άστροπελέκι, δώρο τ' ουρανού!
Μ' έκαψε η άμαρτία, σούσε το κακό,
Και δροσούλα και για μένα το φτωχό φανού,
Το φτωχό φανού.

Κι' απ' την πέτρα του Μισούλη κείνη με όργη
"Αποκρίθηκε μ' ανθρώπου άσπλαχνη λαλιά:
—"Η δροσιά ποτέ δεν πέφτει σε προδότη γή.
Και το μνήμα λείει τότε σε τριανταφυλλιά:
—"Ελα, κόρη του "Απρίλη, τ' άηδονού φυλι,
Δώσε ρόδο στο νεκρό μου να το μυριστή...
Κι' απ' τον τάφο του Τσαβέλλα κείνη του μιλεί:
—Σε προδότη ποτέ χόμα ρόδο δεν άνθει,
Ρόδο δεν άνθει.

Σώπασε το μαύρο μνήμα κι' ύπερα δειλά
Και στον ήλιο όπου λάμπει έρχινε χρυσή,
—"Ηλιε, είπε, που το φως του παταχού γελά,
Ζέστανε τα κολασιμένα κόκκαλά μου εσύ,
"Αχ, ζεσταίνει και τα φειδιά μια σου ματιά!
Ζέστανε κι' όχλα θαμμένη μ' ένα σου φιλά...
Κι' απ' το Σούταρο μιά άκτινα είπε την ιτιά:
—Σε προδότη γή ο ήλιος δεν φωτοβολεί,
Δεν φωτοβολεί...

Και το μνήμ' άπελπισμένο, στο σωητό
Φώναζε νεκρό του: —Κάιν, δύστυχε φονή,
"Απ' τα σωητά μου έβγα, πέσε στο γιολό.
Μα δεν βρίσκει ο προδότης να κρυφτεί γωνιά.
Και φωνάξε μ' οι άλλοι τάφοι με αυτό:
—Δεν το θέλουμε κοντά μας! —Κι' άναστεναγμοί
"Εθγαίαν από το μνήμα κι' άγριο γογγυτό,
Κι' έδερνε Θεού κατάρα, άλυτο κορμί,
"Αλυτο κορμί...

Δεν το ξέρα πως κεί κάτω θρέφθηκα... Σταυρό
Με καρδιά θλιμμένη πήρα απ' την εκκλησία
Και τον δύστυχο εκείνον σκέπασα νεκρό.
Παρευθύν το μνήμα τότε έλουσε δροσιά,
Ρόδα τάρραναν και ήλιος τώβλεπε λαμπρός,
Το πουλάκι του τραγουδά στο κλωρό κλαρί,
Κι' αναλάιαζε στο μνήμα μέσα ο νεκρός...
"Ο Σταυρός και τον προδότη τότε συγχωρεί,
Τότε συγχωρεί...

("Εγραφον έν θήρα τη 26 "Οκτωβρ. 1873)

ΑΧΙΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Θά σ' πάρω με το αυτοκίνητο και θα πάμε μαζί στο δικαστήριο να παρακολουθήσουμε τη δίκη, και μεσημέρι, την ώρα της διακοπής, πηγαίνουμε με τον Τζών στο εστιατόριο. Τι λέτε; Θέλετε;
—Ευχαρίστως! "Ετσι θα ιδω και τον Τζών. Τι είνε αυτή η δίκη;

—Πρόκειται για κάποιο φόνω. "Ο Τζών είνε πεπεισμένος πως κατηγορούμενος είνε άθώος! Μια γυναίκα θρέθηκε σκοτωμένη. Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο!

Με κόπο ο "Εμπχαρτ κι' η κυρία Κάξτον εισεχώρησαν στην αίθουσα του Κακουργιοδικείου. Την ίδια στιγμή οι ένορκοι έπεσαν στη σάλλα μετά τη σύσκεψί τους. "Ήσαν δέκα άνδρες και δυο γυναίκες. "Αργά κατέλαβαν τις θέσεις τους. "Από τους κατόπιν ο δικαστής με την πορφύρα του τήθενε πήγε να κάθеше στην έδρα. Μια θαθεία σιγή είχε άπλωθί μέσα στην αίθουσα. "Ο πρόεδρος των ένορκων σηκώθηκε και είπε:

—Εξοχώτατε! "Η έτυμγορία μας είνε, ότι ο κατηγορούμενος είνε ένοχος!

Αυτό ήταν! Ούτε η ελαχίστη ελαφρυτική περίπτωση! Καμιά προσπάθεια για να ελαφρύνουν την ποινή του! Μετά ένα λεπτό, ο δικαστής θά άπήγγελε την εις θάνατον καταδίκην... "Η φωνή του δικαστού άκούστηκε μέσα στη θαθεία σιγή, μορμύρισε, άρραμτίστος... σαφής...

—Τζέιμς Χίκμαν, το Συμβούλιο των "Ενορκων άπεφάνθη διότι, κατά τη γνώμη μου, ότι εισαι ένοχος φόνου. Παρ' όλη την άναγνωρισμένη αξία του, ο συνήγορός σου δεν κατάθρωσε άποδείξη το έλλοθι, το όποιο ισχυρίζεται και το όποιο θά έλάζε την άπόφασι του Δικαστηρίου. "Η σκέψις σου με το πώς άνεγνωρίσθηκαν από τον συνήγορό σου, το αίτιον του πού άπεδείχθη και το φονικό όπλο θρέθηκε στην κατοχή σου... "Ησυχάζεσαι ότι δεν έπείστρεψες στο Γκλώσεστερ, έκείνο το βράδυ, πριν από τις δυο μετά τα μεσάνυχτα. "Αλλά δεν μπόρεσες να άποδείξης! "Εχεις τίποτε να προσθέσης;

Ο δόκτωρ "Εμπχαρτ, από κεί που στεκόταν, έβλεπε την πλάτη του κατηγορουμένου. Φαινόταν ένας καλοδεμένος άνδρας, ή πλάτη του ήταν περήφανη, κρατούσε το κεφάλι του ψηλά και έ έλλεμα του ήταν καρφωμένο ευθύ και σταθερό, στην δικαστική έδρα. Με καθαρά και σταθερή φωνή ο κατηγορούμενος είπε:

—Δεν έχω παράπονο έναντίον της Δικαιοσύνης! Μόνο έπιμένω στην άθωότητά μου! "Η εξοχότης σας έπιμένει να παρουσιάσω έναν μάρτυρα. Πού να τον βρω όμως; "Ωστόσο όρκίζομαι και πάλι, στη συνείδησί μου, ότι ο άνθρωπος αυτός υπάρχει, έκτός αν άνεχώρησε από τον τόπο ή αν πέθανε! "Αλλιώς υπάρχει, ο όποιος μπορεί να μαρτυρήσει ότι το θράδυ εκείνο ανατινθίθηκε στο δρόμο και μάλιστα στάθηκε κοντά του, δίπλα στο αυτοκίνητό του, τη στιγμή που κάποιο ρολόι χτυπούσε, κάπου εκεί κοντά, βχι δώδεκα χτύπους του μεσονυκτίου, αλλά καταρείς! "Ήταν λοιπόν μια τ'ο πρωί! Μας φάνηκε μάλιστα παράξενο... Κατόπιν εξακολουθήσαμε το δρόμο μας! Τον ένορκον αυτόν ούτε γνωρίζω ποιός είνε, ούτε τον συνάντησα ποτέ κατόπιν!... Κάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας!...

"Η καρδιά του "Εμπχαρτ άρχισε να χτυπά δυνατά, γρήγορα... "Η αδόρημα—ο τελευταίος κόμπος των συμπτώσεων του κοινολογίου—έσπρωξε δεξιά κι' άριστερά τα πλήθη που ήταν συγκεντρωμένα δλόγυρά του, και με κόπο κατώρθωσε να φθάσει ως την έδρα του Δικαστηρίου. Στάθηκε εκεί μια στιγμή ανεπίκως. Κατόπιν είπε:

—Εξοχώτατε! "Ο άνθρωπος αυτός, ο μάρτυς τον όποιον ζητείτε, είμαι εγώ!

"Ετσι ο κατηγορούμενος άθωώθηκε...

ΑΠ' ΟΛ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΒΕΛΟΥΤ'ΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΟΓΑ

Ένε γνωστή ή στοργή των "Αόθων κατοίκων της έρήμους, των περηνικών δηλαδή Βεδουίνων, στα άλογά τους. Τα περιβάλλον με έμπιστη στοργή, έλε γι' αυτούς οι μόνοι πιστοί σύντροφοι των ληστευτικών επιδρομών των και τα θεωρούν σαν μέλη της οικογενείας των. Ποτέ δεν άφηνουν νεογέννητο αλόγου να πέση κάτω στη γή, κατά τη στιγμή της γεννήσεώς του. Παραστέκοντας με άγωνία από ώρες πριν, το περιποιούνται με στοργικά χάδια κι' όσο να μεγαλώσει έπειτα, το παρακολουθούν στα βήματά του όπως και τα ίδια τα παιδιά τους...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΠΙΓΕΛΟΝΤΩΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣ ΣΑ δια να παραλάβη μαθητικά εις μικράν κόρην. Πληροφορία στα Γραφεία μας 5-9 μ. μ. καθ' έκάστην.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΕΝΗ

ΟΡΙΓΗ και σβέλτη, παρά την ηλικία της, ή γη-
ραία λαίδη Μπέρτιγκαν, υποδέχτηκε τον λόρδο
κόμητα Σπένσερ στο κεφάλισκο, μόλις τον
αντίκρισε να κατεβαίνει από την μεγαλοπρεπή
μαϊνιά του.

—Θα σάς μιλήσω, μιλήσει... του είπε με
αγαπώμενο, μόλις εκείνος της φίλησε α-
δρά το χέρι. Είπαμε να με επισκεπτεσθε συ-
χνότερα, μα εσείς φαίνεται σε κάθε χάρση και
φέξε φρεγγαριού!...

—Ένα θλιμμένο χαμόγελο φώτισε την όψη,
αρχοντική μορφή του λευκόμαλλου λόρδου, και
οι δύο τους τώρα τράβηξαν προς την δροσερή
βεράντα.

Παρ' όλα όμως τα αναγκαστικά, που σεβρίστηκαν, και παρ' όλες
τις προσπάθειες της λαίδης να δώσει μια πρόσχαρη όψη στη συνουσία
των, το πρόσωπο του κόμητος Σπένσερ ήταν πιο σκυθρωπό εκείνη την
ημέρα, απ' ό,τι ήταν άλλοτε. Κι' η λαίδη, ανήσυχη πραγματικά τώρα,
δεν μπόρεσε πια να κρατηθεί κι' είπε επιληπτικά:

—Μά τι έχετε, επιτέλους, παλινή και καλή μου φίλε;... Η σημερινή
λήθη σας ξεπερνάει κατά πολύ το συνηθισμένο όριο της... Θάλεγε κα-
νένας ότι ανάτε μαζί μου!...

—Το ευγενικό ενδιαφέρον σας μεγαλώνει τη συγκίνησή μου, μιλά-
ει... αποκρίθηκε θλιμμένα ο κόμης. Όσο για την άντα που μου λέτε
ότι αισθάνομαι κοντά σας, δεν απολογούμαι, γιατί είναι άδικη ή κατη-
γορία σας αυτή... Ξέρετε καλά, ότι σε σας πάντα εύρισκα την πιο στο-
ργική παρηγοριά, ύστερα από τον σκληρό χαμό της
αγαπημένης μου γυναίκας... Κι' όταν, αργότερα,
ή... ή δυστυχισμένη εκείνη κόρη μου φαριμάκωσε
τα γεράτια μου με τον ανάξιο γάμο της, λάλιν
εσείς παρασταθήκατε υπομονετικά στους θρήνους
και στην απελπισία μου...

—Δεν αντιλέγω! Ψιθύρισε με συγκίνησις η λαί-
δη. Μά η σημερινή θλίψη σας ξεπερνάει κάθε άλ-
λη προηγούμενη, των τελευταίων αυτών μηνών...
Τι άραγε καινούριο σας συνέβη και σάς βασανίζει
τόσο;...

Ο γηραιός λόρδος δίσταζε. Ήπειτα όμως,
σαν να το πήρε απόφασι, σκούπισε τον ιδρώτα της
κρομφής του αγκωνίας και ψιθύρισε άσφά :

—Είδα τη Μαρία, απόψε... Μην τρομάξετε...
Στόν ύπνο μου, δυστυχώς, την είδα, τη φτωχή με
αιωνική κόρη μου... Μου παρουσιάστηκε γονατιστή
και μου ζήτησε θερμά συγγνώμη... Είχε κι' ένα αγ-
γελοῦδι στην αγκαλιά της, ως τριών - τεσσάρων
χρόνων... "Όσο ακριβώς θα είναι τώρα, πάνω - κά-
τω, το παιδάκι της, αφού μόλις προ τεσσάρων
χρόνων ο ανάξιος σύζυγός της την πλάνευε και
την τράβηξε μακριά από την πατριζή αγκαλιά
μου... Η Μαρία μου έκλαιγε κι' ο μπεταίος της
μοῦ χαμογελούσε άδολα... Στην αρχή την έδωχα.
Ουδίσιας πως ήταν αποπαιδι πειά κι' αξία της τί-
χης της και της παρκοῦς της... Μά παρ' όλην λύπην... Έσφιξα και
τίς δυο εκείνες λατρευτές υνάρξεις στην αγκαλιά μου και με τόση λα-
χτάρα φιλούσα το πρόσωπο και τα μαλλιά τους, ώστε... Ξύπνησα, άλ-
λομονο, κι' έκλαιγα, άπινος όλη νύχτα, πικρά, γιατί... γιατί δεν ήσαν
δύ' αυτά παρά ένα όνειρο... "Όνειρο πλάνο και τίποτε άλλο!...

Ο λόρδος Σπένσερ άρξαμαρξοῦσε τώρα απ' την όδμή του, κι' η λαί-
δη Μπέρτιγκαν σκούπιζε λαθραία ένα θερμό δάκρυ της. Ήπειτα ψι-
θύρισε :

—Μακάρι το όνειρό σου, καλέ μου φίλε, να γίνει μια γρήγορη πρα-
γματικότητα... Είπε μεγάλος ο Θεός, κι' είναι κι' Αὐτός πατέρας!...

—Γιατί να με φαριμάκωσες έτσι, ή άπυχη και αιωνική κόρη μου;...
ψιθύρισε με ζωντανισμό απ' την ανάμνησι τον πόνο του ο κόμης. Ή-
μουν για κείνη τόσα χρόνια και πατέρας, μα και μητέρα συγχρόνως,
ύστερα από την πρόωγη χηρεία μου... Την καμάρωνα έντυχιμένους,
σαν δροσερό λουλουδάκι που ήταν, και φρόντιζα να προκίσω την ψυ-
χή της με όλες τις επιτηδες άρετές, μα πού ή φύσις την είχε προκί-
σει τόσο πλούσια με τα δικά της δώρα... Μά άδικα προσπαθούσα να
προσθέσω στα άμυρδολα δώρα της τριφυρότητας και της ενάσθησας
της και λίγη φρονιάδα. Ήταν έρωαιο τών πρώτων έντυπώσεών της,
έκοινε τούς άλλους με τη δική της αγνότητα και φανταζόταν πως το
χαριτωμένο έξωτερικό ενός ανθρώπου δεν μπορούσε παρά να κρύβει
κι' άωροφη ψυχή... Τό άποτέλεσμα, τό θλιβερό, τό ξερετό, μιλάει...
Ένας κομψός και θελκτικός αξιωματικός, άριστοκρατικής οικογενείας,
μα άσωτος και διεφθαρμένος, πλάνευε την κόρη μου. Τόσο τυφλώθηκε
από τό δλετήριο άσθημά του, ώστε περιφρονώντας και συμβουλές κι' έ-
πιλήξεις κι' απειλές, τον παντρεύτηκε κυνικά, τον άκολούθησε στις
Άποικίες, και τώρα θα είναι χήρα δυστυχισμένη... Γιατί πληροφορήθη-
κα με τρόπο από τό ύπουργείο, ότι εκείνος σκοτώθηκε μά βραδεία σ'
ένα βωμικοδό καταγώνιο, χαρτοπαίζοντας... Πού να βρούμετα, άραγε,
τώρα, τό φτωχό μου κορίτσι;... Σε τί άθλιότητα κυλιέται, κάτω 'κει,
στά βάθη τών 'Ινδιών;... Από μήνες οι άνθρωποι μου, που την ανα-

ζητούν εκεί κάτω, με πληροφορήσαν και με πληροφορούν άκόμη ότι ο
άνδρας της ήταν καταχρεωμένος κι' ότι της κόρης μου τά 'χρη χάν-
καν, γιατί την κυνηγούν οι δανειστά του... Φρίκη, Θεέ μου!... Φρίκη!
Έμειναν σιωπηλοί άρκετή ώρα κι' οι δύο τους, λυγισμένοι από τό
βάρος τών θλιβερών τους άναμνήσεων. Κι' έπειτα, έπειδή τό δεινό
άρχισε να γίνεται ψυχρό, ο κόμης άποχωρήσετε τη λαίδη Μπέρτιγκαν,
άνέθηκε στο άμάξί του κι' έφυγε θλιμμένος, όπως ήταν όταν ήρθε...

Θα κόντευαν μεσάνυχτα, όταν ο καμαριέρας του λόρδου μήλας βι-
στικός στόν κοτώνα του και τοῦ έδωσε ένα έπείγον σημείωμα της λαί-
δης. Αὐτὸς άκόμη ο λόρδος Σπένσερ, δεν άποφάσιζε να πέσι από
κρεβάτι του, αλλά έσπερνε τά κοινοσμένα πόδια του σ' ένα άπέλαστο
στριφογόβισμα μέσα στο δωμάτιό του. Άνήσυχος για την άσυνήθη
έκείνη πρόσκλησι της μιλαίδης, διάβασε τό έξέσι, τόν λιγύλογο γράμμα
της, τό όποιο άποφράγισε με χέλια τρεμάμενα :

«Ακριβέ μου φίλε...»

Μου συμβαίνει κάτι τό άπρόοπτο, μα όχι κι' άνησυχητικό.
Η παρουσία σου όμως είναι άπαραίτητη άμέσως, παρ' όλο τό
άκατάλληλο της ώρας... Χίλιες συγγνώμες.

Λαίδη Μπέρτιγκαν
Ο κόμης Σπένσερ ντύθηκε βιαστικά, και σε λίγο ανέβαινε με λα-
χτάρα στο φωτισμένο μέγαρο της φίλης του. Την βρήκε άνησυχια,
ξαπλωμένη ήσυχτα στο κρεβάτι της, κι' απ' τό έπιτήδεια άσπας προ-
σωπό της δεν μπορούσε να μαντέψει ούτε κάτι τό διάσπαστο, μα ούτε
και κάτι τό ευχάριστο.

—Καθήστε, φιλάτε μου, έδώ κοντά μου!... είπε γρήγορα ή λαίδη,
αὐτὴν άκόμη προσποικιό και θέλω άμέσως την ψυ-
χή σας, έπειδή είναι κάτι τό πολύ σοβαρό... θέ-
λετε ένα τσάι;... Ναι;... Χτυπήστε τότε τό
κουδούνι, σάς παρακαλώ, νάρχη ή καμαριέρα.

Ο λόρδος Σπένσερ, συγκρατώντας την πε-
ριέργειά του, χτύπησε τό κουδούνι. Άντι νύχτα
ήμως μέσα ή καμαριέρα, φάνηκε χαρούνα και
διδόξανθο άγγελουδι, ως τριών - τεσσάρων χρό-
νων, τό όποιο έτρεξε παρ' όλης στη λαίδη, φε-
νάζοντας :

—Γιατί... Γιατί!... Νιστάζω... Μά ή
μαιά δεν μ' άφήνει άκόμη να κοιμηθώ...

—Νά μη βασκαθί, τό κοίμένο! είπε ο λόρ-
δος με τριφυρή συγκίνησι, χαϊδεύοντας τα τρι-
νος είνε;... Γιατί δεν τό είδα από νωρίς έδώ,
τό μικρό αυτό Χερουβείμ;

—Κάποιος μακρινής άνεμής μου! είπε γη-
λινια ή μιλαίδη. Μόλις ήρθε από άλλων όθων
δεν τό νυκτερινό τραίνο, και γι' αυτή την άνα-
ηρά μου θα σάς μιλήσω τώρα... Χτυπήστε, λοι-
πόν, και πάλι, φίλε μου, να την καμαριέρα...

Μά ο λόρδος Σπένσερ δεν άκούσε. Τα μά-
τια του ήσαν προσήλωνα στο θαύματα μάτια
του μικρού, μάτια άσυνήθιστου γαλάζου χρο-
ματός. Τό χρώμα αυτό τοῦ θήμιε τό χρώμα
δύο άλλων άγαστημένων ζευγαριών ματιών.
Τών ματιών της γυναίκας του και της έφη-

τεμένης κόρης του!...

—Θεέ μου! ψιθύρισε θαρραλέος στη λαίδη. Πόσο τά χαριτω-
στικά του μοιάζουν της γλυκειάς μου Μαρίας... Έτσι θα είναι φαντα-
ζομαι και τό δικό της άγοράκι!...

—Ναι;... είπε ή λαίδη, αδιάφορα, μα ή κρυφή προσπάθειά της τώ-
ρα, έδινε ένα άλλόκοτο τρεμούλιασμα στη φωνή της.

Υποψιασμένος δυνάτα ο λόρδος, γλώμισσε σάν νεκρός. Τινάχτηκε
δρσθιος, έσφιξε με άνεπαρσστη λαχτάρα τό παιδάκι στην αγκαλιά του
και κοιτάζοντας βαθειά στα μάτια την συγκινημένη λαίδη, ξεσπούσε
βραχνά :

—Φίλη μου!... Έλάτε... Πέστε μου... Μη φοβόσαστε!... Θ' άντίξω
στη χαρά, στην έντυχία... Σας τό υπόσχομαι... Πέστε μου... Μήπως;
Μήπως;...

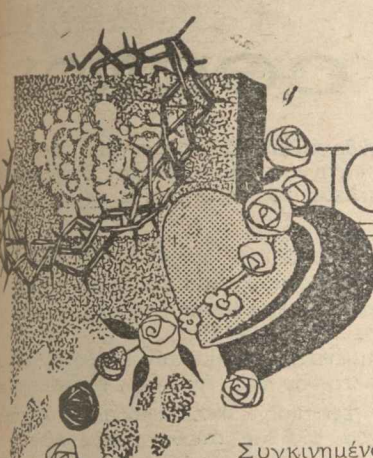
—Ανέντε με δυσκολία και τά μάτια του πετούσαν σπινές.
—Μήπως είν' έδώ ή Μαρία μου;... Και τό παιδάκι αυτό;... Μή-
πως είναι ο έγγονός μου;...

—Ο Θεός είναι μεγάλος! ψιθύρισε θαρραλέος ή λαίδη Μπέρτιγκαν.
Τό όνειρό σου έγινε πραγματικότητα... Ναι, ή κόρη σου είν' έδώ, ήρθε
σε μένα, για να μεσολαβήσω, μα ή συγκίνησι σου με πρόλαβε!...

Δεν την άκουγε όμως ο λόρδος πειά. Η κόρη του είχε μια άσπρη
μέσα, είχε ριχτή στην αγκαλιά του και κλαίγανε, κλαίγανε μαζί, από
χαρά, από έντυχία, ένδο πλάι της ο μικρός γινός της Μαρίας, ο έγγο-
νος του λόρδου, έκλαιγε κι' αυτός, χωρίς να ξέρη, ώστόσο, γιατί...

TZIM KLA'TMTPOR

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗ/ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αδεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκηπίσσης
'Ασπασίας, χήρας του άλησημονήτου βασιλέως 'Αλέξανδρου)

Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

ΛΑ'.

Συγκινημένος ο βασιλεύς 'Αλέξαν-
δρος, προσπάθησε να καθησυχάση
την αγαπημένη του σύζυγο.

—Δεν ξεχνώ τίποτε, της αποκρίθη-
κε. Μπορείς να είσαι άπολύτως ήσυ-
χη. Έχεις τό λόγο μου γι' αυτό.

Την ίδια ύπόθεσι έδωσε ο 'Αλέξανδρος και στην μητέρα της
Μαρίας.

—Θα ρθώ να σε συναντήσω, της είπε. Στό μι-
νι αυτό χρονικό διάστημα, μέχρι της άφίξεώς μου, σάς παρα-
καλώ να καί τό βρώσκω υπερβολικό φροντίστε, ώστε να μη στε-
νωμένη καθόλου ή 'Ασπασία. Περιβάλλετε την μ' όλη σας την
αγάπη...

Και, γυρίζοντας στην 'Ασπασία, της είπε χαμογελώντας :

—Αλη όπομνη χρειάζεται, Μπίκα μου. Η όπομνη άλλωστε
είναι από τις μεγαλειότερες άρετές σου. Υπόμεινε λίγες ήμέ-
ρες. Κι' όταν έρθω, τότε πειά θα περάσουμε ευχάριστα, έντυ-
πια θα ξεχάσουμε όλες τις πίκρες και τις άπογοητεύσεις
που περάσαμε...

Προσποικιός, ο βασιλεύς 'Αλέξανδρος κράτησε τό λόγο του.
Μά άρχισε τη σύζυγό του να τον περιμένη και πολύ στο Παρίσι.
Λίγες ήμέρες μετά την άναχώρησι της συζύγου του, έξέφρα-
σε την έπιθυμία να φύγη για τη Γαλλική πρωτεύουσα. Η Κυ-
νέρις δεν τοῦ έφερε την ελαχίστη αντίρρησι. Γιατί να τον
μακριά απ' τη σύζυγό του και να τον βασανίζει; Μη-
πως δεν τον είχε άνεβόσει στο θρόνο ως ένα βασιλέα... άπρη-
σταν έπιτρέπεται ή λέξις;—μήπως τον ελογάριαζαν και
τόν;

Ο αξιωματικοί ήσαν άκόμα δυσάρεστοί έναντιόν του.
Οι μόνον ο κ. Βενιζέλος, προσπαθούσε να συγκρατή όλους αυ-
τούς τους εκρηγνυμένους έχθρους της βασιλείας, έχοντας επί
την έπιθυμία αυτού τούς σκοπούς του και τά σχέδιά του.
Έτσι ο 'Αλέξανδρος έφυγε για τό Παρίσι, όπου συνάντησε
την αγαπημένη του 'Ασπασία, όπου τόσο άνυπόμονα τον έπερί-
μενε...

Ο λίγος καιρός που ήρθε στο
Παρίσι τό βασιλικό ζεύγος, τοῦ
έφερε άξέσαστο. Μακρινά από
τους έχθρους του, μακρινά από
τους σκοπούς του θρόνου, οι δύο
αγαπημένοι άπελάμβαναν άπλη-
ρως την έλευθεία τους αυτή.

Η ζωή τους κυλούσε σάν δ-
ρόσο.

Ο 'Αλέξανδρος έξασθυμήθηκε
στο νεόπλάτ του, τις έκδρομές,
την άγαστημένη του, στα πε-
νήντα της ηλικίας, τις πρώ-
τες ήμέρες τοῦ ειδυλλίου του.

—Πρέπει να ένααήσουμε τις
πρώτες αυτές ήμέρες, είπε στην
Ασπασία.

—Κι' ενώ τον ίδιο πόθο έχω,
να άναήσω ή σύζυγό του.

Κι' άρξααν πράγματι καθημε-
ρινες έκδρομές στα προάστια
του Παρισιού. Έκεί, άνάμεσα
στο φύσι, μακρινά απ' τούς άν-
θρώπους, που τόσο τούς έπικρα-
ναι και τόσο έτυράνησαν, άπε-
λάμβαναν την άγάπη τους, χωρίς
και χωρίς ένοχλήσεις.

Τό 'Αλέξανδρος ήσαν άφθα-
νώς σάφες.

Ο παππούς τοῦ 'Αλέξανδρου, άέμνητος βασιλεύς Γεώργιος, με πολιτε-
κήν ένδυμασίαν. — Ο βασιλεύς Γεώργιος στην Θεσσαλονίκη, μετά την
κατάληψή της από τόν 'Ελληνικό στρατό.

Και οι κάτοικοι τών χωριών, που βρίσκονται γύρω απ' τό
Παρίσι, έβλεπαν συχνά κατάπληκτοι τό βασιλικό ζεύγος να περ-
νά πάνω σ' αυτοκίνητό του σαν άστραπή, επί περσικών άνέμου.

—Νά δυο έρωτευμένοι που ζητούν να σπάσουν τά κόκκαλά
τους! Έλεγαν παρακολουθώντας τό βασιλικό αυτοκίνητο, που
δεν άγγιζε πράγματι τη γή, που πετούσε στόν άέρα.

Δεν έγνωρίζαν ότι πρόκειται περί τοῦ βασιλέως της 'Ελλά-
δος και της συζύγου του, που πρό άλλου καιρού μόλις είχαν έ-
νωθή δια τοῦ γάμου, ύστερα από πολυετή φλογερή άγάπη. Κι'
όταν έτύχαινε να τούς πληροφορήσει κανείς ποιός ήταν ο οδηγ-
γός του αυτοκινήτου και ποιή ή ώραία μελαχροινή που συνώ-
δευε, σάσχιζαν περισσότερο.

Έγνώριζαν τό βασιλέα 'Αλέξανδρο, απ' όσα είχαν διαβάσει
στις έφημερίδες για τις περιπέτειες της Βασιλικής Οικογενείας
της 'Ελλάδος, απ' όσα είχαν γραφή για τόν έρωτά του και τό
γάμο του. Και μόλις έ πληροφορούντο ότι ο ροδαλός νέος που
σφαίριζε τόσο επιδέξια, αλλά και τόσο τρελλά κι' όρμητικά ή-
ταν ο βασιλεύς 'Αλέξανδρος, έτρεχαν να σταθούν στους έξοχι-
κούς δρόμους, απ' τούς όποιους θα περνούσε τό αυτοκίνητό του,
για να τόν δούν από κοντά, έστω και για μία στιγμή, για να
δούν και να θαυμάσουν την σύζυγό του, την ώραία 'Αθίθα που
τοῦ σκλάβωνε την καρδιά.

—Θα ήθελα νά μην έτελείωνε ποτέ ή έντυχία αυτή, έλεγε συ-
χνά ο 'Αλέξανδρος στην 'Ασπασία.

Μά κι' ή αγαπημένη του τόν ίδιο πόθο είχε.
Και για να χορτάσουν την έλευθεία τους, έυνοῦσαν πολύ
πρωί, έμπαιναν στο αυτοκίνητό τους και τρέχανε στις έξοχες.

Έκεί ο 'Αλέξανδρος, όπως και στις έξοχες τών 'Αθηνών άλ-
λοτε, γινόταν έντελώς άλλος άνθρωπος. Ξεχνούσε τό βασιλέα.
Ήταν ένα έρωτευμένο παιδί, που χαίροταν τη μεγάλη άγάπη
του, μέσα στη μεγάλη φύσι.

—Πρέπει να βρώ και ν' αγοράσω ένα τέλειο αυτοκίνητο, είπε
ένα πρωί ο βασιλεύς στη σύζυγό του. Δεν πρέπει να χάσω την
ένκαρία αυτή, μια και βρισκόμαστε στο Παρίσι. Τι λές, Μπίκα;

—Βρίσκω δικαιολογημένη την έπιθυμία σου, άπολύτως δικαι-
ολογημένη μάλιστα, αφού σου άρέσει τόσο να σφαίρις.

—Δεν μιλώ, ξέρεις, για κανένα αυτοκίνητο πολυτελείας. "Α,
όχι. Θέλω ένα αυτοκίνητο μικρό, κομψό, στερό, τοῦ χεριού μου
και τοῦ γούστου μου.

—Κι' είμαι βέβαιη ότι θα τό
βρης όπως τό θέλεις, 'Αλέξανδρε.

—Έτσι λέω κι' έγω.

—Δεν έχεις λοιπόν, παρά να ζη-
τήσης νά σοῦ φέρουν νά δης δι-
άφορα μοντέλα.

—Α, όχι δά. Θα πάω ο ίδιος
στα έδω εργοστάσια αυτοκινή-
των. Θέλω να δώ τά ίδια τά αὐ-
τοκίνητα κι' όχι τις φωτογραφίες
των. Θέλω να τά δοκιμάσω και
να διαλέξω τό καλύτερο.

—Καίε όπως σοῦ άρέσει.

Την ίδια μέρα κιόλας ο 'Αλέ-
ξανδρος έξέστρεψε την έπιθυμία
του αυτή στόν έν Παρισιότις πρε-
σβευτή της 'Ελλάδος.

—Η έπιθυμία σας θα πραγμα-
τοποιηθή. Μεγαλειότατε, τοῦ εί-
πε ο πρεσβευτής. Θα ζητήσουμε
να δοῦμε διάφορα μοντέλα αυτο-
κινήτων και θα διαλέξετε εκείνο
που θα σας άρέσει πιο πολύ.

—Όχι, όχι μοντέλα! φώναξε
ο 'Αλέξανδρος. Θέλω να με ο-
δηγήσετε στα εργοστάσια τών
αυτοκινήτων.

(Άκολουθεί)

ΜΙΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΚΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Τί είδε μία νύχτα η κυρία της Τιμής της αυτοκρατορίας. Τό φάντασμα με το αυτοκρατορικό στέμμα. Πώς είδε η Μεγάλη Αικατερίνη το φάντασμα της. Προάγγελος δυστυχιών και συμφορών. Όπου η όπτασία εμφανίζεται στον τσάρο Παύλο. Ο τραγικός θάνατος του τσάρου. Η τελευταία εμφάνισις του φαντάσματος, κλπ. κλπ.

Η νύχτα της τρίτης Νοεμβρίου 1796, ή επί της υπηρεσίας νεαρά κυρία της Τιμής της αυτοκρατορίας της Ρωσίας Αικατερίνης της Μεγάλης αγρυπνούσε στον προθάλαμο της κρεββατοκάμαρας της αυτοκρατορίας. Έξαφνα, άνασκηκώθηκε, τρομαγμένη, γιατί της φάνηκε ότι κάποιος πέρασε από μπροστά της θιαστικά...

Όλα τα φώτα του παλατιού ήταν σβυστά, πριν από πολλή ώρα, αλλά η κυρία της Τιμής διάκρινε καθαρά στο θάθος της απέραντης αθούσης στην οποία θρυσκόταν, την τρεμουλιαρή φλόγα ενός κεριού. Προχώρησε με θάρρος προς το σημείο όπου έκαιγε το φως, αλλά άμέσως σταμάτησε τρομαγμένη. Είδε μπροστά της την ίδια αυτοκράτειρα, ντυμένη στα όλολευκα, ή οποία διευθυνόταν προς το μέρος της κρατώντας στο χέρι ένα κέρι άναμμένο. Η νέα είχε άναγνωρίσει την Αικατερίνη από το μεγαλοπρεπές της θάδισμα.

Τό άναμμένο κέρι σκόρπιζε ένα χλωμό, πράσινο σχεδόν φως. Φαινόταν μάλιστα παραδόξως σαν να σκόρπιζε γύρω της τό φως εκείνο ή ίδια ή αυτοκράτειρα.

Με μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε ή κυρία της Τιμής ν' άνοιξη τό στόμα της και νά ψιθυρίση αυτά τά λόγια:

—Τί επιθυμεί ή Μεγαλειότης σας;
Η αυτοκράτειρα όμως την προσπέρασε χωρίς νά πη λέξει και προχώρησε προς την αθούσα του θρόνου. Στην κυρία της Τιμής μάλιστα φάνηκε σαν νά άνοιξαν μονάγες της ή θареиς μπροστινές πόρτες με τά θареиς σκαλισμένα. Η φωτεινή σιλουέττα της Αικατερίνης χάθηκε τότε στο σκοτάδι κ' ή πόρτες έκλεισαν πάλι με θουδό κρότο από πίσω της. Η κυρία της Τιμής πού ήταν ακόμα έντελώς νέο κορίτσι, είχε παγώσει από τό φόβο του. Έξαφνα άκούστηκε από την κρεββατοκάμαρα της αυτοκρατορίας ένα δυνατό κουδούνισμα.

Οί άκόλουθοι πού αγρυπνούσαν στο διπλανό δωμάτιο και δυό άξιωματικοί θωρακοφόροι έτρεξαν άναστατωμένοι από τό έξαφνικό κουδούνισμα. Η κυρία της Τιμής τους έγενψε τότε καθουσακτικά:

—Σιωπή! Στην κρεββατοκάμαρα δέν θρίσκει κανένας. Η Μεγαλειότης της έπήγε πρό όλίγου στην αθούσα του θρόνου.

Ένας από τους άκολούθους όμως έπιασε τό πόμολο της πόρτας της κρεββατοκάμαρας. —Κάνετε λάθος, είπε. Θα άνειρευθήκατε, κυρία. Αυτή ή πόρτα είναι κλειδωμένη από μέσα. Άρα ή Μεγαλειότης θρίσκει στο δωμάτιό της.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε και πάλι τό κουδούνι και σέ λίγο ή πόρτα της κρεββατοκάμαρας άνοιξε. Όλοι τραθήτηκαν τρομαγμένοι κ' ύποκλήθηκαν με σεβασμό. Από την πόρτα παρουσιάστηκε ή Αικατερίνη. Η άσπρη μεταξωτή ρόμπα της ήταν ζαρωμένη, τά άσπρα μαντλά της ήταν άναστατωμένα. Τό σαγόνι της έτρεμε.

—Γιατί δέν έρχεται κανείς δταν χτυπά τό κουδούνι; Κάποιος πέρασε από τό δωμάτιό μου. Άκουσα θήματα και θόρυβο. Γιατί άπομακρύνθηκε ή κυρία της Τιμής;

—Δέν άπομακρύνθηκε, Μεγαλειότης, άπάντησε ή κυρία της Τιμής. Έπέρασε απ' έμπρός μου μία κυρία και μου φάνηκε

Αικατερίνη ή Μεγάλη

ή Μεγαλειότης σας. Η κυρία αυτή κρατούσε ένα κέρι στο χέρι, προχώρησε και μπήκε στην αθούσα του θρόνου. —Στην αθούσα του θρόνου; Μιά κυρία; Με άναμμένο κέρι; Τί τρέλλες είνε αυτές; Άς άνοίξουν άμέσως την πόρτα της αθούσης του θρόνου.

Οί άκόλουθοι έφεξαν με τους κηροστάτες τους στον άξιωματικό της υπηρεσίας γιά νά ιδή νά χώσει τό κλειδί μέσα στην κλειδαρότρυπα της θареиς μπροστινής πόρτας. Μεταξύν αυτών, ή σύζυγος του διασήμου συγγραφέως — πού είνε λογία και ή ίδια—παρήτηρησε κ' έναν νέο ψηλό και λιγνό, κερμανταλάς δηλαδή μ' όλη τη σημασία της λέξεως, ό όποιος, αντί νά κάνει συμφωνίες και παζάρια,

Θεέ μου, τί είνε αυτό; Στο θάθος της σάλλας, εκεί πού ξεχώριζε με τά στολικά του στο σκοτάδι ό θρόνος των Τσάρων, έλαμπε ένα προαιμικό φως.

Η Αικατερίνη προχώρησε ένα θήμα ακόμη κ' ύστερα στάθηκε τρέμοντας όλόκληρη από τον φόβο της.

—Θεέ μου. Έγώ ή ίδια... Για κ' αυτός έπ'αυτο στον θρόνο... Όλοι τότε είδαν πώς από τον θρόνο της αυτοκρατορίας σηκώθηκε μία μεγαλοπρεπής γυναίκα, περιτριγυρισμένη από πρσινο φως. Η γυναίκα αυτή φορούσε έπίσημη αυτοκρατορική άμφίση και ήταν τό φάντασμα της ίδιας της Αικατερίνης στυλισμένο με τά κοσμήματα του θρόνου πού γυάλιζαν με μιά μυστηριώδη πρσινωπή λάμψη.

Τό φάντασμα κατέθηκε με θραδύτητα τις θαμνίδες του θρόνου και προχώρησε προς την Αικατερίνη.

—Ο θάνατος! Ο θάνατος! φώναξε άγρια ή αυτοκράτειρα. Έπεσε άναίσθητη στο πάτωμα. *

Την έπομένη, ή Αικατερίνη έγλύστρησε στο μπάνιο της και χτύπησε τό πόδι της.

Μιά μέρα άργότερα οί αυλικόι της αυτοκρατορίας έτρεχαν ζητώντας τους αυλικούς γι�τρούς, γιατί ή Μεγαλειότης της είχε δυνατός κωλικόπονους!

Έπειτα από τρεις ήμέρες, μετά την τραγική εκείνη νύχτα στις 6 Νοεμβρίου 1896 δηλαδή, ή Αικατερίνη ή Μεγάλη πέθανε...

Από τότε, κάθε φορά πού πρόκειται νά συμβή ένα κακό στην οικογένεια Ρωμανώφ, εμφανίζεται τό μυστηριώδες φάντασμα της αυτοκρατορίας. Πέντε μέρες πριν από την δολοφονία του αυτοκράτορα Παύλου δ' Α', ο γιυός της Αικατερίνης έλεγε όλη περιπατο έμπρος μ' αυτόν με τον μεγάλο αλλόρη του Μουχάνωφ.

Ήταν πρσι και ό κορσός μυχλός. Έξαφνα τό άλγα του αυτοκράτορος άγριε και άνασκηκώθηκε θυμωμένο στα πρσινα πόδια του.

—Φύγε, γρηά μάγισσα! φώναξε πένθιμα με πνιμένη φωνή, ό Παύλος.

Ο Μουχάνωφ κύταζε τότε τριγύρω του. Στην όρση δέν ήταν κανείς. Μόνον ή όμυλη άπλωνόταν παντού.

—Η Μεγαλειότης σας έλέει, κανε λάθος.

—Έκανα λάθος, είπε ό αυτοκράτωρ και κύταζε με τρομέρο θλέμμα τον αλλόρη.

—Όχι, δέν έκανα λάθος. Είπα τό φάντασμα πού είδε ή μητέρα μου! Είπα τη γρηά με την κορώνα και με τά λευκά φορέματα! Νάτσι! Νάτσι πάλι!

Νά ή μητέρα μου ή αυτοκράτειρα... Μου γέλει σαρκοστικά Μουχάνωφ, ή γρηά έλεει νά με πάρη μαζί της! Πνίγομαι, Μουχάνωφ, δέν μ' άρδω ν' άναμνέωσαι, μου φαίνεται πώς θα πεθάνω!

—Είνε ή όμυλη πού σας έμποδίζει ν' άναμνέωσαι, Μεγαλειότης!

—Νά, ή όμυλη της Π...

ΜΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ροστάν κ' ό περίεργος «κερμανταλάς». Τί κάνει ή γραφελογία. Πώς έμειναν και οί δυό εύχαριστημένοι. Τό παιχνίδι μεταξύ Ούγκενες. Τό καταραμένο κερφι. Τή στιγμή της έρωτικής έξομολογήσεως. Πώς σκεπάστηκε...τό τραύμα. Τό χέρι χερσαςτεί. Ο Λόντρ στις φυλακές του Μαζές. Πώς τού φάνηκαν. Ο Ζωρς Κουρτελίν...άπησχελημένες, κλπ.

ΑΠΟΤΕ, ή σύζυγος του Έδμόνδου Ροστάν, θέλοντας νά προσλάβη έναν ίππότη, είχε γράψει σ' όλες τις σχετικές διευθύνσεις, πού άνεφέροντο στις «Μικρές Άγγελίες» τού «Φιγκαρό». —Υστερ από μία-δυό μέρες, οί ίπποψήφιοι άρχισαν νά συρρέουν σπύ της. Μεταξύν αυτών, ή σύζυγος τού διασήμου συγγραφέως — πού είνε λογία και ή ίδια—παρήτηρησε κ' έναν νέο ψηλό και λιγνό, κερμανταλάς δηλαδή μ' όλη τη σημασία της λέξεως, ό όποιος, αντί νά κάνει συμφωνίες και παζάρια,

πώς έρωτήσε πού τού άπηθύοντο. Η κυρία Ροστάν έκπληκτο από την παράξενη αυτή στάση τού ύποψηφίου ή ά αυτός τότε, γιά νά δικαιολογήσει, της είπε :

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

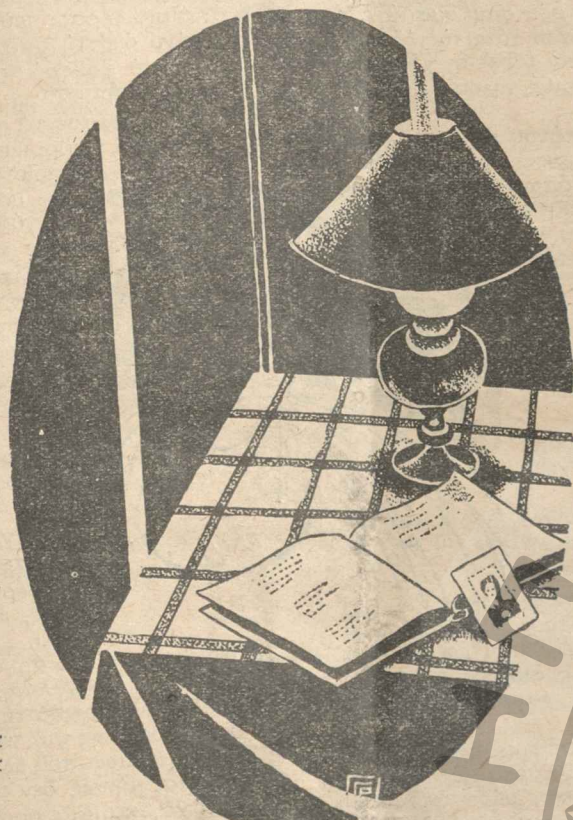
και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

—Είπα πού κ' αυτός, κυρία, όταν μ'αυτο σ' ένα σπύ, είνε άναίσθητος καλό χαρακτήρα. Και γιά σ'αυτο έρω εκ των πρσιών ήμετε θαμνισό χαρακτήρα. Άλλοίωττα, ούτε θα έρχομουν

και πού τό ξερείς αυτό ;...

Κάποτε πρωταγωνιστούσε στην θαυμασία κωμωδία των Φλέρ και Καγιαβέ «Ο Βασιλεύς». Στην τελευταία πράξη τού έργου αυτού έπρόκειτο νά παίξη μιά παθητικωτάτη έρωτική σκηνή με την Εύα Λαβαλιέ, ή οποία ίσπευτο την Γιουμού, την ήρωίδα τού έργου. Τη στιγμή λοιπόν πού ό Ούγκενες βρισκόταν στο κατακόμφο της έξάρσεως και άρχιζε την έρωτική του έξομολόγηση, άξαφνα άκουσε από πίσω του ένα «κράα» !.. Τί είχε συμβή ; Άπλούστατα, ή πέτινη κνίλττα τού κνηγιού πού φορούσε, είχε πιαστή σ' ένα καρφι της σπυνογραφίας και είχε...έσχιση δόκληρη. Από πίσω !... Κάθε άλλος, στη θέσι τού Ούγκενες, θα τάχανε. Άν άντελαμβάνετο τότε τό κανόν, θα έσκαζε στα γέλια και ή αϊλιά θα έπεφτε γρήγορα-γρήγορα, από τά σφυρίγματα των θεατών. Ο Ούγκενες, έντούτοις, με μεγάλη ψυχραιμία, ενώ έξακολουθούσε νά παίξη τον ρόλο του, πήρε μιά πετσέτα από ένα τραπέζι, πού βρισκόταν επάνω στη σκηνή, και άπαισθέστα σκέπασε μ' αυτή τόν έσχιμένο μέρος της κνίλττας του. Τό κανόν είδε φυσικά την χειρονομία. Δέν μπορούσε όμως νά έννοιση τί άκριβώς συνέβαινε. Και μόνον τότε φινάλε κατάλαβε τά πάντα, από μιά κίνησι τού Ούγκενες. Τό έργο όμως είχε τελειώσει πιά και οί θεαταί, αντί νά σφυρίζουν τόν έξυπνο ήθοποιό, τόν χειροκρότησαν ένθουσιωδώς.

Ο γνωστός Γάλλος δημοσιογράφος Λόντρ έπισκέφθηκε τελευταία τις περίφημες φυλακές τού Μαζές.

—Ε, πώς σας φαίνεται τό ίδρυμα ; τόν ρώτησε ό διευθυντής των φυλακών, άφού τόν συνόδευσε σ' όλα τά κελιά.

—Καλό είνε, άπάντησε ό Λόντρ. Μόνον πού μυρίζει λιγάκι...άλειούδα !..

Ο διάσημος Γάλλος εύθυμογράφος Κουρτελίν είχε πάλι, ως γνωστόν, στα τελευταία του χρόνια νά γράφη.

Μιά μέρα τόν συνάντησε ένας φίλος του.

—Ε, τί νέα ; τόν ρώτησε. Έτοιμάσεις τώρα τίποτε ;

—Όχι...

—Και δέν βαριέσαι ;

—Όχι, φίλε μου. Δέν μου μένει άλλωστε καιρός γιά χάσιμο...

—Γιατί ; Τί κάνεις ;

—.....Τεμπελιάζω !..

Ο δούξ Ντ' Επερνό ήταν τρομερά ίπποήφανος. Άλλοιμονο σ' όποιον παρέλειπε νά τού δείξη τόν άπαιτούμενο σεβασμό.

Μιά μέρα έπινε νά περνά από τό μαγαζάτο του Μαζές. Ο διακότης της περιοχής ήγχε πρσι προηπάτησί του και δέχθηκε νά τού βγάλη λόγο. Μόλις όμως βρέθηκε μπρος στον δούκα, τάχασε και άρχισε τό λογιόριό του έτσι :

—Κυρία... Ο Ύψηλότης άρχον μου μαρκήσιος Ντ'ε Μαζές μ' έστειλε...

Ο δούξ όμως τόν διέσπασε με όργη και τού είπε :

—Μάθετε, φίλε μου, ότι «αρχός» είνε ό μαρκήσιος, εγώ είμαι «Ύψηλότης άρχων» και σεις...βλάξ !..

Και γυρνώντας τόν την πλάτη, έξακολούθησε τό δρόμο του.

Ο Γάλλος συγγραφέας Σαμυρό άγαφέρει ότι ή κόρη τού βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 10ου είχε έπηρεασθή τόσο από τό ματαδόξο περιβάλλον των καλών της Αύλης, όταν ήταν μικρή, ώστε μιά μέρα έξαμνίστηκε, βλέποντας ότι μιά ίπποστρία είχε...πέντε δάχτυλα σέ κάθε χέρι, ...σαν κ' αυτή !..

Όταν ό Χάν της Τσαρσίας έτελείωνε τό γεύμα του, ένας διαγγελές έβγανε στην αλλη των άνακτόρων και φώναζε, στρεφόμενος πρσι τά τέσσερα σημεία τού ορίζοντος :

—Όλοι οί πρίγκηπες της γης μπορούν νά πάνε νά γευματίσουν τώρα, αν θέλουν !..

Τό ίδιο έπανελαμβάνετο και τό βράδυ, άφού έτελείωνε τό δείπνο του ό Χάν.

Κ' έτσι ό ματαδόξος αυτός ήγεμόν, ό όποιος θεωρούσε όλους τους πρίγκηπες τού κόσμου ύποτέλεις του, ήταν ένθουσιωμένος γιά τό έδίδετο άφορμή δυό φορές την ήμέρα νά τούς κοροϊδύη...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε στα περίχωρα του 'Αννεσού ένας πλούσιος γωρικός, ο οποίος είχε χτισμένο το σπίτι του μέσα σ' ένα ωραίο περιβάλλον που έφτανε ως μία γειτονική λίμνη. Το περιβάλλον αυτό ήταν γεμάτο καρπούς, δέντρα και ανάμεσα σ' αυτά υπήρχε και μία κερασιά, η οποία έκανε τα μεγαλείτερα και ωραιότερα κεράσια απ' όλες τις κερασιές του τόπου. Μά κανείς ποτέ δεν είχε δοκιμάσει τη νοστιμιά των κερασιών αυτών, γιατί κάθε χρόνο, πριν προφτάσει ο νοικοκύρης να τα κόψει, κάποιος τα έτρωγε τη νύχτα κι' έτσι το πρωί έβλεπε κανείς μονάχα τα κουκούτσια τους.

Ο πλούσιος αυτός γωρικός είχε δύο γιους, τον 'Ανρίκ και τον Μορισέ. Κάποια χρονιά λοιπόν, μόλις έγιναν τα κεράσια, αποφάσισε να βάλει το μεγάλο του το γιού, τον 'Ανρίκ, να φυλάξει όλη τη νύχτα κοντά στην κερασιά, για να πιάσει τον κλέφτη. Ο 'Ανρίκ όμως ήταν φοβερός ύπναρος κι' έτσι, πριν φτάσουν τα μεσάνυχτα, αποκοιμήθηκε και τα ξημερώματα, που ξύπνησε, βρήκε πάλι φαγωμένα τα κεράσια.

Τον άλλο χρόνο, την εποχή που ωριμάζουν τα κεράσια, πήγε να φυλάξει την κερασιά ο Μορισέ. Ο Μορισέ βασιλοπούσε στην εξαγρύπνια και έξ' άλλου αγαπούσε μία ωμορφή γειτονοπούλα του, που την λέγανε Διονυσία. Κι' ήθελε να της χάριση πρωί-πρωί, ξανά πανεράκι γεμάτο απ' τα υπέροχα κεράσια, τα οποία κανείς δεν είχε γευθεί ως τότε.

Ο Μορισέ λοιπόν παραμόνευε με άγρυπνο μάτι και, όταν πέρασαν τα μεσάνυχτα, είδε άξαφνα, στο φως του δλόγεμου φεγγαριού, ένα τεράστιο φείδι, με μάτια λαμπερά σαν μαροαγδία, να σέρνεται ίσα προς την κερασιά. Έτοιμος τότε το τόξο του και τη στιγμή που άρχισε να κουλουριάζεται το φείδι γύρω απ' τον κορμό του δέντρου, το σημάδεψε κι' έριξε τη σάττα του μέσα στο λαμπερό μάτι του τεράτος.

Το φείδι έβγαλε ένα τρομερό σφύριγμα πόνου κι' έφυγε προς το μέρος απ' το οποίο είχε φανή.

Μόλις ημέρωσε, ο Μορισέ είδε, πως κάτω, στην πρασινάδα, υπήρχαν σημάδια από αίμα. Φώναξε τότε τον αδελφό του κι' οι δύο μαζί, ακολουθώντας τα ίχνη του τραυματισμένου τεράτος, έφτασαν στην όχθη της λίμνης.

—'Α! Έπεσε μέσα στο νερό!... φώναξε ο Μορισέ. Μά θα το πιάσω ζωντανό ή πεθαμένο!

Κι' έδεσε ένα σχοινί γύρω στη μέση του κι' είπε στον αδελφό του, πως απέφασισε να κατεβεί μέσα στη λίμνη.

—Σύ, του είπε, περιμένε με εδώ κι' άια δής πως σου κουνάω το σχοινί. Ανέβασέ με γρήγορα!

Κι' άρχισε να κατεβαίνει σιγά-σιγά μέσα στο καθαρό και διάφανο νερό της λίμνης.

Σε λίγο ο Μορισέ διέκρινε φως κι' όταν έφτασε κοντά σ' αυτό, είδε πως βρισκόταν μπροστά στην είσοδο μιάς σπηλιάς δλόφωτης. Προχώρησε τότε αδέσυχαστα μέσα και σε λίγο βρέθηκε έξω από μία πολιτεία. Τα σπίτια της πολιτείας αυτής, της σκεπασμένης από το νερό της λίμνης, ήταν χορτοριασμένα, παμπάλια, αλλά και μεγαλοπρεπή σαν παλάτια.

Ο Μορισέ πήρε τον πρώτο δρόμο, που βρέθηκε μπροστά του και έφτασε σε μία πλατεία, φυτεμένη με φυλλώρες. Στη μία άκρη της ήταν χτισμένο ένα παλάτι μαρμάρينو, μέσα απ' το οποίο άκουγόταν ένα τραγούδι γλυκύτατο, σιγαλόχο, λες και τραγουδούσε καμιά ερωτευμένη σειράνα. Από περιέργεια ο Μορισέ μπήκε μέσα στο παλάτι και βρήκε μία κοπέλλα, εξωτική όμορφιάς, να στρίβει πράσινο μετάξι με το κορμάλειο άδραχτι της και να σιγοτραγουδάει. 'Ητανε άγνωστη σαν νερόκρινο και τα μάτια της είχαν το χρώμα του σμαραγδιού του νερού. Τά ξεπλεκα μαλλιά της είχανε χρώμα πολύ σπάνιο. μοιάζανε σαν τα φύλλα της λεύκας, όταν φυσάει άέρας και τα σαλεύει.

—Καλημέρα, όμορφη της λίμνης! της είπε ο Μορισέ. —Καλημέρα, όμορφο παλληκάρι! του αποκρίθηκε εκείνη. 'Από που έρχεσαι;

—'Από τη γής άπάνω...

—Και τι ήρθες να κάνης εδώ;

—Τόν περίπατό μου!

—'Αχ... δυστυχισμένο φίλε μου, κακά διάλεξες τόν τόπο αυτόν για τόν περίπατό σου... Αυτή εδώ ή πόλι βρίσκεται στην έξουσία ενός φοβερού θηρίου, στο όποιο κι' αυτός άκούη ο βασιλιάς, ο πατέρας μου, είναι υποχρεωμένος να υπακούη. Κάθε μέρα του

παραδίνουμε μια κόρη είκοσι χρόνων για να χορτάση τήν πείνα του. Σήμερα είναι ή σειρά ή δική μου, και στην πλατεία, που περσες για νάρθης εδώ, τόν τέρας θά με καταπαράξη άπ'όπου.

—'Αυτό είναι μεγάλο άδικο! είπε ο Μορισέ, κυττάζοντας την κατάματα.

Τά βλέμματα του νέου, τά γεμάτα θαυμασμό και λαγάρτα έρωτική, έκαναν τήν βασιλοπούλα να βγάλη ένα βαθύ στεναγμό και να χαμηλώση ντροπαλά τά βλέμματά της.

—'Ε, λοιπόν! Περισσότερο δεν ήθελε ο Μορισέ, για να καταλάβη πως κι' εκείνη τόν αγάπησε μόλις τόν είδε, και της είπε:

—Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ, όμορφη πριγκήπισσα μου!... Και ό δρκίζομαι, πως τόν θεριό δεν θά σέ φάη άπόψε! Να, δεν θά προφτάση να σέ πειράξη καν, γιατί θάχη να κάνει μαζί μου!

—Τί σκέπτεσαι να κάνης, αγαπημένη μου; τόν ρώτησε τότε ή κείνη ταραγμένη.

—Θά τόν ίδης άπόψε, αγαπημένη μου! Θάμαι κι' εγώ στην πλατεία τήν ώρα που θάρη τόν τέρας!...

Τό ίδιο βράδυ, ένδ ή πανέμορφη πριγκήπισσα, μαζί με τόν δούτοχο πατέρα της, πήγαινε στην πλατεία, είδε άνάμεσα στήν πλημένη πλήθος, που περιμενε εκεί, τόν Μορισέ, ή οποίος στέκταν πίσω από ένα δέντρο και τήν κύταζε με βλέμματα έρωσυντικά και γλυκά μαζί.

Τήν ίδια στιγμή φάνηκε άπό τόν πιο σκοτεινό μέρος, τόν φοβερό θηριό. Ο Μορισέ, μόλις τόν είδε, άνεγνώρισε σ' αυτό τόν φείδι τόν περιβολιό: τόν πατέρα του, τόν κλέφτη τών κερασιών!

Τό άπαισιο τέρας, που τόν ένα μάτι του ήταν κλεισμένο και καταματωμένο απ' τη σαιτία της περσασμένης νύχτας, προχωρούσε, μ' άνοιχτό τόν φοβερό του στόμα, κατ' ευθείαν προς τήν δυστυχισμένη πριγκήπισσα.

Μά δεν πρόφτασε να πάη κοντά της, γιατί ο Μορισέ τόν σημάδεψε καλά και τούρριξε μ' όλη του τη δύναμη τη σάττα του, τήν οποία μπηχτηκε δλόκληρη μέσα στο άπειρο χτο μάτι τού τεράτος. 'Αμέσως εκείνο πνύχτηκε γύρω του δυο-τρεις φορές κι' έπειτα τένταθη κάτω για πάντα!

Τότε, άκούστηκε μία φωνή χαράς κι' εύγαν μούνης απ' όλο τόν μαζεμένο εκεί πλήθος, ή βασιλιάς έσφιξε άπάνω στο στήθος του τόν έλευθερωτή και τού υποσχέθηκε, μπροστά σ' όλο τόν κόσμο, πως τούδινε τήν κόρη του, τήν γυναίκα!

Οί γάμοι του Μορισέ και της όμορφης πριγκήπισσας έγιναν τήν ίδια κιόλας νύχτα κι' ο γαμπρός με τή νύφη πήγαν, άμέσως μετά τόν γάμο, στο μέρος που έπρεπε νάταν τόν σχολό, μά δεν τόν βρήκαν!

Τότε ο βασιλιάς διέταξε δυο σφερατά φύλλα, να φέρουν στην όχθη της λίμνης τούς νεογμούς, καθισμένους άπάνω σ' ένα μεγάλο κορχύλι.

Τό ανέθεσμα ήταν άργό, άλλ' αυτό καθόλου δεν στενοχωρούσε τόν Μορισέ και τήν 'Αλίας, τήν αγαπημένη του γυναίκα. Έκείνος της όρκιζόταν, πως θά τήν αγάπηη αιώνια κι' εκείνη τού έέμεριζε τούς φόβους της για τή ζωή τους άπάνω στη γή.

—'Αγαπητέ μου, τού έλεγε, δεν είμαι σαν τις γυναίκες της γής και φοβάμαι μήπως δεν άρέσω σούς δικούς σου... Δεν θά με βαρεθής, τάχα, καμιά φορά;

Μά εκείνος της έκλεινε τόν στόμα μ' ένα φιλημα και με τούς όρκους του τήν ηούχαζε.

Στό μεταξύ αυτό, ο 'Ανρίκ είχε διαδόσει σ' όλο τόν κόσμο, πως ο αδελφός του είχε χαθή μέσα στη λίμνη κι' είχε πάει γυναίκα τού τή Διονυσία, τήν αγαπημένη του Μορισέ.

Έτσι ο έρχομός τού νέου ζευγαριού έάφαισε όλους γενούς τούς κατοίκους τών περιχώρων της λίμνης και περισσότερο απ' όλους τήν Διονυσία, που δεν είχε πάψει ν' αγαπά τόν Μορισέ.

Οί γονείς τού Μορισέ καλοδέχτηκαν τή νύφη τους, αλλά πόσο τή βρίσκανε παράξενη!

Έτσι ο πρώτος χρόνος πέρασε καλά κι' ή 'Αλίας γέννησε ένα αγόρακι, τόν όποιο έμοιαζε σ' όλα με τόν πατέρα του, έκτός απ' τά μαλλιάκια του, που δεν είχε πάψει ν' αγαπά τόν Μορισέ.

Όταν τόν είδε αυτό ή Διονυσία, έλεπε με κακιντρία και πονηρία στόν Μορισέ:

—Αυτό δεν είναι μαλλιά ανθρώπινα! Και άπό τη μέρα αυτή, άρχισε να κακολογή τήν 'Αλίας. 'Η 'Αλίας ήταν άφοσιωμένη δλόκληρωτικά στό παιδί της μόνο

ΤΟΥ Α' DRÈ THEURIET

ΣΚΕΨΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρωτας είναι τόν μυθιστόρημα της καρδιάς κι' ή ήδονή είναι ή ιστορία της.

Ο άνδρας φανερώνει τήν αγάπη του πριν ακόμα τήν αισθανθώ ή ίδιας. 'Η γυναίκα όμως δεν φανερώνει τήν αγάπη της, παρά μονάχα άφού τήν καταλάβουν οί άλλοι από τις πράξεις της.

Για τις γυναίκες ή ζήλεια και ή έρωτας είναι σταυραδέφια.

Ο έρωτας μεταβάλλει και τόν γάιδαρο άκία σε χορευτή.

Κ' ή μεγαλύτερος άμαρτωλός θά μη σίγουρα στόν Παράδεισο, έφύσον έχει αγάπησει μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς του.

Δεν πρέπει ποτέ να έμπιστευέσθε στην αγάπη μιάς γυναίκας, που έχει έξημένη φαντασία, γιατί μία τέτοια γυναίκα δεν μπορεί ν' άφοσιωθώ σ' έναν μονάχα άνδρα.

Από τούς μουρλούς κι' απ' τη γυναίκα πάντα κάτι λείπει.

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Από τούς μουρλούς κι' απ' τη γυναίκα πάντα κάτι λείπει.

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο έρωτας είναι τόν μυθιστόρημα της καρδιάς κι' ή ήδονή είναι ή ιστορία της.

Ο άνδρας φανερώνει τήν αγάπη του πριν ακόμα τήν αισθανθώ ή ίδιας. 'Η γυναίκα όμως δεν φανερώνει τήν αγάπη της, παρά μονάχα άφού τήν καταλάβουν οί άλλοι από τις πράξεις της.

Για τις γυναίκες ή ζήλεια και ή έρωτας είναι σταυραδέφια.

Ο έρωτας μεταβάλλει και τόν γάιδαρο άκία σε χορευτή.

Κ' ή μεγαλύτερος άμαρτωλός θά μη σίγουρα στόν Παράδεισο, έφύσον έχει αγάπησει μ' όλη τή δύναμη της καρδιάς του.

Δεν πρέπει ποτέ να έμπιστευέσθε στην αγάπη μιάς γυναίκας, που έχει έξημένη φαντασία, γιατί μία τέτοια γυναίκα δεν μπορεί ν' άφοσιωθώ σ' έναν μονάχα άνδρα.

Από τούς μουρλούς κι' απ' τη γυναίκα πάντα κάτι λείπει.

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

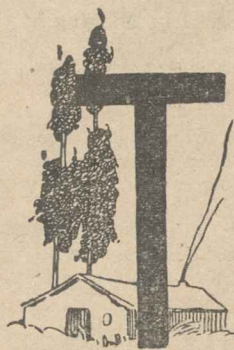
Μά ήλικιωμένη γυναίκα, που ήταν όμορφη στό νεάτα της και πέρας ή ζωή της ένάρετα, χωρίς ποτέ να άμαρτήση, άγανακτεί πολλές φορές, άπως και οί ταμία εκείνοι, τών όποιών ή τιμότης φαίνεται πολύ φυσική και δεν εκτιμάται όσον πρέπει άπό τόν κόσμο...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΕΜΦΥΛΙΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙ ΚΑΙ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΑΙ

Οι άγριες των Έπτανησίων εναντίον της Άγγλικής κατοχής. Τα δύο άλλα ημερομηνία κόμματα στην Κεφαλληνία. Οι άρχοντες της στάσεως του 1849 στη Σκάλα. Ο Θεόδ. Βλάχος και ο Ιερέυς Γρηγ. Νοδάρης. Η καταδίκη τους σε θάνατο από τον άρμωστή Ουάρδ. Η δραματική έκτελεσις. Οι «καταχθόνιοι» φέρονται ζωντανό έναν έχθρο τους!... Τραγικά επεισόδια. Πώς απέκτησαν οι ήρωες Κεφαλληνίτες την ελευθερία τους, κτλ.

ΤΟΝ περασμένο Μάη γιορτάστηκε η 75ετηρίς της ένωσης της Έπτανησου με την μητέρα Έλλάδα. Για να συντελεσθή η ένωση αυτή, χρειάστηκαν σκληρές θυσίες των Έπτανησίων, άγριες αμειψιότητες, στους οποίους επρωτοστάτησαν οι Κεφαλληνίτες. Θερμότεροι αυτοί από τους άλλους, δεν έπαιναν να διακηρύττουν το μίσος τους εναντίον της Άγγλικής κατοχής και με κάθε ευκαιρία να επαναστατούν.

Στά 1849, άρμωστής είχε σταλή στην Έπτανησο ο Ουάρδος. Βίαιος άνθρωπος, θέλησε να κατατινίξη με απάνθρωπα μέσα το Έλληνικό φρόνημα των κατοίκων, και εδημιούργησε δραματικά επεισόδια. Θα διηγηθούμε μερικά.

Ένας νεαρός Κεφαλλονίτης, Ζερβός όνόματι, καταγγέλλει ότι έβριζε δάλα στο χωριό του, στα Ζερβάτα. Άγγλοι στρατιώτες έξεστράτευσαν τότε άμέσως, έκαναν έρευνα στο σπίτι του, αλλά δεν έβραν δάλα. Έν τούτοις, έδωσαν τον Ζερβό και τον έφεραν στο Άργιστόλι, μπροστά στους στρατοδίκες. Η συγγένεια του νέου αυτού με τον περίφημο έθνομάρτυρα Ηλία Ζερβό Ίακωβάτο, είχε δημιουργήσει προκατάληψη εναντίον του. Μάταια ο νέος διεμαρτύρετο ότι είνε άθώος, ότι δεν έλαβε μέρος σε καμιά ένοργεια έχθρική κατά της Κατοχής. Ο Ουάρδος διάταξε τους σαλπικατές και τιμωριστές (που έκτελούσαν και χρέη δημίον !), να στήσουν την άγχονη. Από μια χοντρούρα έληά, δέθηκε ένα γερό σχοινί, με θηλεία στην άκρη, ενώ η καμπίνα των έκκλησιών έσημαιναν, καλώντας τους Άργιστολιώτες να παρενσθύν στην «τιμωρία του στασιαστού». Άλλοιόμοιο δέ σε κείνον, που θα τοίμοις να έξοτιμίσθ λείψι άγανακτήσεως ή και άλλης συμπαθείας για το θύμα! Άμέσως οι Άγγλοι θα τον έπαιναν και θα τον ιαστίγωναν μέχρις αίματος. Η άταραξία όμως και το θάρρος του νέου Ζερβό έπεισαν τους στρατοδίκες ότι ο κατηγορούμενος ήταν έντελώς άθώος. Άφου τρείς φορές τον ανέβασαν και τον κατέβασαν από τώ Ι-κρίωμα και τρείς φορές ο λαμός του έδοκίμασε τη θηλεία της άγχονης, ένα από τα μέλη του Στρατοδικείου διεφώνησε ορκικά με τους δύο άλλους συναδέλφους του και έχασακτίσως την ραβδί «βαρναδική και άναξία της Μεγάλης Βρετανίας».

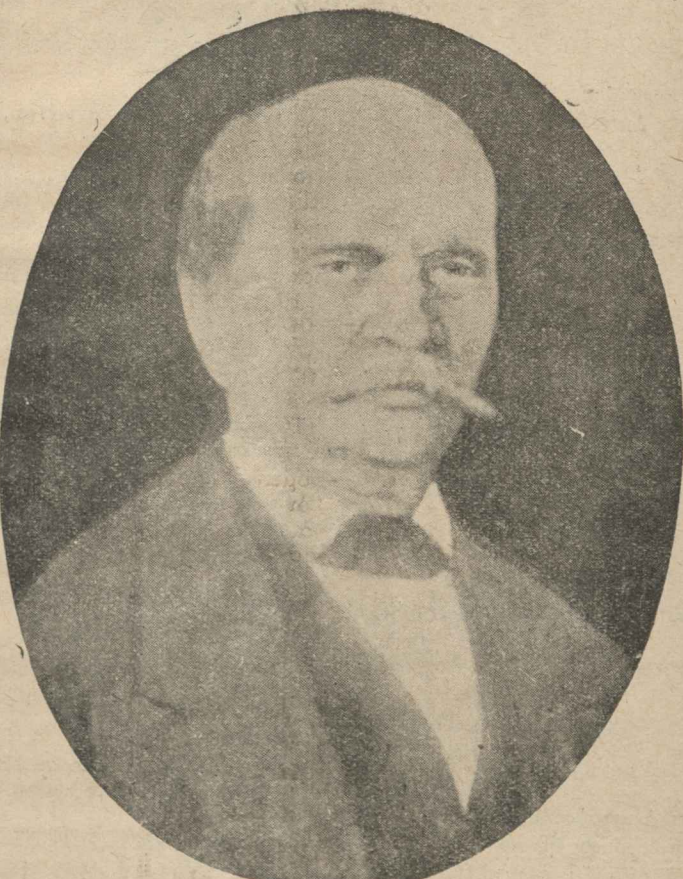
—Δεν βλέπετε το άνδρικό ύφος του νέου αυτού; είπε. Τι άποδείξεις έχουμε; Το ότι είνε άνεφής των Ίακωβάτων;... Όπλα δεν του βρήκαμε. Λοιπόν, είνε άθώος!...

Και έτσι ο Ζερβός έμλγλωσε τη ζωή του. Την τρίτη φορά που τον ανέβασαν στο Ικρίωμα, μέσα σ' ένα μεγάλο κοφίνι, εφώνασε:

—Είμαι άθώος!... Ζήτω ή Έλλάς! Ο Θεός που βλέπει, άς τιμωρήσει τους υπόγηδες!...

Την εποχή εκείνη είχαν συσταθή τρία Άγγλικά Στρατοδικεία, που περιόδευσαν στην Κεφαλληνία και τρομοκρατούσαν τους κατοίκους. Έμιστίγυσαν τετρακόσια άτομα, μεταξύ των οποίων και άρκετες γυναίκες! Έκρέμασαν 21 α' όταν κηρύχτηκε ο στρατιωτικό νόμος, παρέδωσαν στις φλόγες 80 σπίτια χωρικών, με όλους τους καρπούς και τα πράγματά τους. Ο Ουάρδος είχε φέρει από την Κέρκυρα έναν έξωκωτη, Ρωμανή όνοματι, άστυνομικό διευθυντή, και αυτός είχε ανάλαβει, με πρωτοφανή λύσσα, τον διογυό των Κεφαλλήνων, με τη ρητή ύπόσχεση του Ουάρδου ότι θα του αψηθή ό μισός τον!...

Τα χρόνια εκείνα, μερικά από τους πιο τολμηρούς Κεφαλλονίτες πήραν τα δάλα τους και βγήκαν άντάρτες στον Αίνο. Το βουνό αυτό—τό ψηλότερο του νησιού—είνε τραχύ, ελατόφυτο και έχει βαθιές σπηλιές. Σε μια απ' αυτές κρύφτηκαν δύο φοβεροί για την άνδρεία τους επαναστάτες: Ο Θεόδωρος Βλάχος και ο Άναστάσιος Δαμιανός Μενιαντής, μαζί με τον ψυχο-

Ο άγωνιστής και μαρτυρικός υπέρ της ένωσης της Έπτανησου Ηλίας Ζερβός Ίακωβάτος

γινό του πρώτου Παναγιώτη και μερικούς νέους του χωριού Δαναούς. Ο Ουάρδος, στην αρχή, θέλησε να βάλλει φωτιά σε όλα το δάλα του Αίνου για ν' αναγκάσει τους επαναστάτες να βγούν από τον χωρικό τους. Έγχαλε όμως προτύτερα μια σχετική προκήρυξη και την έμνησιοποίησε σε όλο το νησί. Οι Δαναώτες, που ήξεραν το χρησιμοποίησε έστειλαν και είδοποίησαν τον Βλάχο, ο οποίος κατέθηκε μόλις στο χωριό, για να συνεννοηθή με τους προεστώτες, τί πρέπει να κάνουν, να κατέλινε στο σπίτι ενός κοινωλάου του. Έκει, την νύχτα, Άγγλοι πύσπασμα, δδηγούμενο από κάποιον προδότη, έκείλωσε στο σπίτι και έμαθαν τον άρχηγό των επαναστατών. Κι οι άλλοι άντάρτες, μόλις έμαθαν τα γεγονότα, έβγήκαν από την σπηλιά και πήγαν να κρημνίσουν άλλου, όσπου να περάσει ή μπόσα.

Σιδεροδεμένος ο Θεόδωρος Βλάχος, όδηγήθηκε στο Αθήνα, όπου είχε όρισθή από το Στρατοδικείο ο τόπος της θανάσεως του επαναστάσεως. Στις φυλάκες της Άρμωστίας βρισκάνταν, τον ίδιο καιρό, ο κλειστός και άλλος θανατοποινίτης. Αυτός ήταν παπάς, από το χωριό Σκάλα, και όνομάζεταν Γρηγόριος Νοδάρης Ζαπάντης. Είχε γίνει άρχηγός των ριζοσπαστών της περιφέρειάς του, είχε πάρει και από τις βουβάν, με το δάλο και τον Σταυρό στο χέρι, μια οι Άγγλοι με τον άρμωστή άστυνόμο δεν άργησαν να τον τραυματίσουν, να τον πιαστούν και να τον καταδικάσουν, σε θάνατο. Άμέσως άναγκάσαν τον άρχιερέα Κεφαλληνίας Σαυρόδωνα να τον καθυστερήσει το Ιερατικό του άξίωμα και κατόπιν έστησαν την κρεμάλα στο Δεξοφύρι. Έκει τον έφεραν σε έλεεινή κατάσταση: Τον είχαν κείνη τη νύχτα και τα γένεια. Τον είχαν ντυσει με μια γελοία φορεσιά, παρωμένη από ένα Έθωαίκο παληατζίδικο, και γενικά τον έβγαλιν από την φυλακή μεταμορφωμένο, σε τρόφο που να προκαλή κοινό γέλιο. Είχε δυνατό να προκαλέσει τέτοια έντύπωση άνθρωπος όδηγούμενος στον θάνατο...

Ο Παπά Νοδάρης και ο Θεόδωρος Βλάχος όδηγήθηκαν στην άγχονη φυλάκιση, αλυσσοδεμένοι και κρατώντας καθένας από ένα μακρύ σταυρό. Ο Κεφαλλονίτης Ιστοριογράφος Σαυρ. Μαλάκης, αίνετας μάρτυς, γράφει τα έξης σχετικά στα Άπομνημονεύματά του:

«...Ο κατάδικος Ιερεύς, μετά του συνοδείοντος αυτόν αναδελφου του, άνεγίνωσκε την νεκρώσιμον άκολουσίαν! Είς δλως φρικτή και τρομακτική κείνην θέαν, οι παρευστώτες περιέγροι θεαταί διελύθησαν εις ελαμύνην και θρήνον. Ο δυστυχής Βλάχος, από της εξωθύρας των φυλάκων, μέχρι του άνδρου της προκομαίας, καθ' όλην την όδον κλαίον, έφώνει Ισχυρά τη φωνή, λέγων το σύνθηρες των καταδίκων».

—Συγχωρείτε με, αδελφια χριστιανοί, και ο Θεός άς σας συγχωρήσει!... Ο δέ άτυχής Ιερεύς Νοδάρης, καθ' όλην την όδον κλαίον και τονθορύζων την νεκρώσιμον άκολουσίαν του, προσπορείτο του συγκαταδίκου του Βλάχου, ούδεν γρύ φωνήσας εις το παρεστηκό πλθθος, αλλά κατά τον Ησίοτο, αώς πρόβατον επί σφαγής ήσαν και ως άμνός άφρωνς εναντίον του κείροντος αυτόν».

Στόν τόπον της έκτελέσεως παύσαν οι δύο καταδίκους άλλα όργανα τιμωριστά και σαλπικατά—και τους έκρέμασαν με ταχύτητα και ψυχραιμία.

Τό βράδυ της ίδιας ημέρας, μερικά Άγγλόφρονες κάτοικοι (από έντοπος που ήσαν κατά της ένωσης και α αλλοι τους όνόμαζαν «καταχθόνιους»), έφωταγόγησαν τα σπίτια τους, κρημνίζοντας τον θρίαμβο του παρρησιό άρμωστού Ουάρδου, ότι άποκατάστη έλευθερία στας Άθήνας. Καί ο άρμωστής ήταν περήφανος, εδότη έπαινε τον επαναστάτη, εδότη έπαινε τον επαναστάτη. Ο άρμωστής έπαινε τον επαναστάτη, εδότη έπαινε τον επαναστάτη. Ο άρμωστής έπαινε τον επαναστάτη, εδότη έπαινε τον επαναστάτη.

Τό βράδυ της ίδιας ημέρας, μερικά Άγγλόφρονες κάτοικοι (από έντοπος που ήσαν κατά της ένωσης και α αλλοι τους όνόμαζαν «καταχθόνιους»), έφωταγόγησαν τα σπίτια τους, κρημνίζοντας τον θρίαμβο του παρρησιό άρμωστού Ουάρδου, ότι άποκατάστη έλευθερία στας Άθήνας. Καί ο άρμωστής ήταν περήφανος, εδότη έπαινε τον επαναστάτη, εδότη έπαινε τον επαναστάτη. Ο άρμωστής έπαινε τον επαναστάτη, εδότη έπαινε τον επαναστάτη.

Τό βράδυ της ίδιας ημέρας, μερικά Άγγλόφρονες κάτοικοι (από έντοπος που ήσαν κατά της ένωσης και α αλλοι τους όνόμαζαν «καταχθόνιους»), έφωταγόγησαν τα σπίτια τους, κρημνίζοντας τον θρίαμβο του παρρησιό άρμωστού Ουάρδου, ότι άποκατάστη έλευθερία στας Άθήνας. Καί ο άρμωστής ήταν περήφανος, εδότη έπαινε τον επαναστάτη, εδότη έπαινε τον επαναστάτη. Ο άρμωστής έπαινε τον επαναστάτη, εδότη έπαινε τον επαναστάτη.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΠΙΝΑΚΟΔΟΤΗΣΙΣ ΚΙ' Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΟΔΟΠΟΙΙΑΣ

Από την τελευταία του συνεδρίασιν, το Υπουργικό Συμβούλιο έπαινε την σύμφωνιαν μεταξύ Δημοσίου και Έκδοτικής Τραπέζης την χρηματοδότηση των έργων οδοποιίας. Άποφασίσαν με τη σύμφωνιαν αυτή, ή Τράπεζα δανείζει στο Δημόσιο 600 εκατομμύρια δραχμών άτόκως και με προμήθειαν

πλήρη ή συνολική δαπάνη των έργων προϋπολογίσθη σε 650 εκατομμύρια, και ή Τράπεζα έχορήγησε 600 εκατομμύρια. Μόνον, άπεφασίσαν να υπόλοιπα 50 εκατομμύρια, χορηγηθούν από τον είδικόν προϋπολογισμόν του υπουργείου Συγκοινωνίας. Πρέπει να σημειώσθ ότι ο είδικός προϋπολογισμός του υπουργείου Συγκοινωνίας με ένα μικρό μόνο μέρος του ποσού των 50 εκατομμύριων να έπίδαρυνθη ούσιαστικά, γιατί υπάρχουν βάσιμες

αίτιας ότι τα 2/3 του ποσού αυτού θα έξοικονομηθούν από τα έσοδα δημοπρασιών για την άνάθεσι των έργων στις διάφορα είδη έργων, ή ειδικός προϋπολογισμός του υπουργείου Συγκοινωνίας έπί εδθείας ή άνάδοχος εταιρεία των έργων, ο «Προμηθεύς» άνεκονόμηθ έπίσημως ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου.

Άποφασίσαν να έπείσθ ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου. Άποφασίσαν να έπείσθ ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου. Άποφασίσαν να έπείσθ ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΠΟΙΙΑΣ

Από την τελευταία του συνεδρίασιν, το Υπουργικό Συμβούλιο έπαινε την σύμφωνιαν μεταξύ Δημοσίου και Έκδοτικής Τραπέζης την χρηματοδότηση των έργων οδοποιίας. Άποφασίσαν με τη σύμφωνιαν αυτή, ή Τράπεζα δανείζει στο Δημόσιο 600 εκατομμύρια δραχμών άτόκως και με προμήθειαν

πλήρη ή συνολική δαπάνη των έργων προϋπολογίσθη σε 650 εκατομμύρια, και ή Τράπεζα έχορήγησε 600 εκατομμύρια. Μόνον, άπεφασίσαν να υπόλοιπα 50 εκατομμύρια, χορηγηθούν από τον είδικόν προϋπολογισμόν του υπουργείου Συγκοινωνίας. Πρέπει να σημειώσθ ότι ο είδικός προϋπολογισμός του υπουργείου Συγκοινωνίας με ένα μικρό μόνο μέρος του ποσού των 50 εκατομμύριων να έπίδαρυνθη ούσιαστικά, γιατί υπάρχουν βάσιμες

αίτιας ότι τα 2/3 του ποσού αυτού θα έξοικονομηθούν από τα έσοδα δημοπρασιών για την άνάθεσι των έργων στις διάφορα είδη έργων, ή ειδικός προϋπολογισμός του υπουργείου Συγκοινωνίας έπί εδθείας ή άνάδοχος εταιρεία των έργων, ο «Προμηθεύς» άνεκονόμηθ έπίσημως ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου.

Άποφασίσαν να έπείσθ ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου. Άποφασίσαν να έπείσθ ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΠΟΙΙΑΣ

Από την τελευταία του συνεδρίασιν, το Υπουργικό Συμβούλιο έπαινε την σύμφωνιαν μεταξύ Δημοσίου και Έκδοτικής Τραπέζης την χρηματοδότηση των έργων οδοποιίας. Άποφασίσαν με τη σύμφωνιαν αυτή, ή Τράπεζα δανείζει στο Δημόσιο 600 εκατομμύρια δραχμών άτόκως και με προμήθειαν

πλήρη ή συνολική δαπάνη των έργων προϋπολογίσθη σε 650 εκατομμύρια, και ή Τράπεζα έχορήγησε 600 εκατομμύρια. Μόνον, άπεφασίσαν να υπόλοιπα 50 εκατομμύρια, χορηγηθούν από τον είδικόν προϋπολογισμόν του υπουργείου Συγκοινωνίας. Πρέπει να σημειώσθ ότι ο είδικός προϋπολογισμός του υπουργείου Συγκοινωνίας με ένα μικρό μόνο μέρος του ποσού των 50 εκατομμύριων να έπίδαρυνθη ούσιαστικά, γιατί υπάρχουν βάσιμες

αίτιας ότι τα 2/3 του ποσού αυτού θα έξοικονομηθούν από τα έσοδα δημοπρασιών για την άνάθεσι των έργων στις διάφορα είδη έργων, ή ειδικός προϋπολογισμός του υπουργείου Συγκοινωνίας έπί εδθείας ή άνάδοχος εταιρεία των έργων, ο «Προμηθεύς» άνεκονόμηθ έπίσημως ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου.

Άποφασίσαν να έπείσθ ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου. Άποφασίσαν να έπείσθ ότι ή έναρξίς των έργων θα γίνεται από το τέλος του μηνός Ιουλίου.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΔΟΠΟΙΙΑΣ

Από την τελευταία του συνεδρίασιν, το Υπουργικό Συμβούλιο έπαινε την σύμφωνιαν μεταξύ Δημοσίου και Έκδοτικής Τραπέζης την χρηματοδότηση των έργων οδοποιίας. Άποφασίσαν με τη σύμφωνιαν αυτή, ή Τράπεζα δανείζει στο Δημόσιο 600 εκατομμύρια δραχμών άτόκως και με προμήθειαν

πλήρη ή συνολική δαπάνη των έργων προϋπολογίσθη σε 650 εκατομμύρια, και ή Τράπεζα έχορήγησε 600 εκατομμύρια. Μόνον, άπεφασίσαν να υπόλοιπα 50 εκατομμύρια, χορηγηθούν από τον είδικόν προϋπολογισμόν του υπουργείου Συγκοινωνίας. Πρέπει να σημειώσθ ότι ο είδικός προϋπολογισμός του υπουργείου Συγκοινωνίας με ένα μικρό μόνο μέρος του ποσού των 50 εκατομμύριων να έπίδαρυνθη ούσιαστικά, γιατί υπάρχουν βάσιμες

τιζονται και τα πιο μικρά χωριουδάκια και αυξάνονται ούσιαστικά οι πόροι της χώρας. Τα προϊόντα της υπαίθρου χώρας θα φτάνουν πλέον γρηγορώτερα, εύκολώτερα, άφθονώτερα και φτηνότερα στις πόλεις και τα άγαθά πάνιν των πόλεων στα μακρυνά χωριά. Έτσι θα τονωθεί οικονομικώς και πνευματικώς όλο κληρος ή χώρα και τουριστικώς θα προοδεύωμεν άρκετά.

Άς άρχίσθ λοιπόν το ταχύτερον ή οδοποιία, το μέγα αυτό άγαθόν για κάθε πολιτισμένο τόπο και ίδια για τις χώρες που έχουν μείνει κάπως πίσω στο ζήτημα του πολιτισμού.

—Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Κατά τις δηλώσεις του Γενικού Διευθυντού του Αυτόνομου Οργανισμού Τουρισμού κ. Τουρνάκη, ο Τουρισμός της χώρας μας δύναται κάλλιστα να άναπτυχθή σε σημείο άφάνταστο!

Με μίαν συστηματική προσπάθεια, με μίαν δραστηρίαν ιδιωτική πρωτοβουλία με την ύποστηρίξειν του Κράτους, είνε δυνατόν, μέσα σε συντομώτατο χρονικό διάστημα, να εισηγηθώμε άπ' τη λεγομένη Βιομηχανία των Ξένων, και δέ κ α κ ό μ η δ ι σ ε κ α τ ο μ μύ ρ ι α τ ο χ ρ ό ν ο, άπ' τα όποια τα τρία έ εισέρχονται στο δημόσιο ταμείο.

Για να έπιτευχθή αυτό, χρειάζονται κυρίως: Συγκοινωνίες άνθρωπινές, πλέον άνθρωπινά ξενοδοχεία, ή έξυγιανσις των διαφόρων τουριστικών περιφερειών, και ιδίως ή καταπολέμησις της έλονσιος στις έξοχες, στους άρχαιολογικούς τόπους και στις λουτροπόλεις.

Έπίσης είνε άπαραίτητη ή ίδρυσις διαφημιστικών γραφείων Τουρισμού στο έξωτερικό—κυρίως στην Αίγυπτο—και στο έσωτερικό, ή καλλιέργεια τουριστικής συνειδήσεως στον πληθυσμό, ή ίδρυσις προτύπων ξενοδοχείων, ή ίδρυσις είδικών ξενοδοχειακών σχολών, ή μετατροπή μερικών μοναστηρίων σε ξενώνας, και ή κατασκευή διαφόρων έξωραϊστικών έργων στους άρχαιολογικούς τόπους και τις λουτροπόλεις.

Όταν θα γίνουν αυτά—και μπορούν να γίνουν μέσα σε τρία χρόνια—και ή Έλλάς και ο λαός θα γνωρίσουν μια νέα εποχή εφημερίας!

—ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ

Πληροφορούμεθα, ότι ο Δήμος Αθηναίων καθήρτισε υπό την προεδρεία του κ. Δημάρχου, μια έπιτροπή είδικών—μεταξύ των όποιων περιλαμβάνονται και οι κ. κ. Ηλ. Κριμπίας, Διευθυντής Τεχνικών Υπηρεσιών του Δήμου, και Κωνστ. Δημητριάδης, Διευθυντής της Σχολής Καλών Τεχνών—η όποια θα φροντίσθ για την τελειότερα και εύπρεπτεστερα ύποδοχ ή του βασιλέως της Αίγυπτου. Στην πρώτη της συνεδρίασι, η έπιτροπή αυτή άπεφασισε να προκηρύξθ διαγωνισμός για την βράβευσί του καλύτερου σχεδίου διακοσμήσεως της πρωτεύουσας, κατά την ύποδοχ ή του βασιλέως της φίλης χώρας!

Είμαστε άπολύτως βέβαιοι σκετικώς ότι θα βραβευθή το καλύτερο σχέδιο διακοσμήσεως. Μας έγγυάται γι' αυτό ο ίδιος ο κ. Δημάρχος, αλλά και οι άποτελούντες εν γένει την έπιτροπήν. Κι' έτσι θα δούμε την Αθήνα στολισμένη με γούστο κι' όχι όπως έγινετο άλλοτε, εκ των ενόντων.

—ΤΟ ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ

Η Κυβέρνησις ένέκρινε το σχέδιο της Οργανώσεως του άντιφωμιατικού άγώνος, που εισηγήθη, κατά το τελευταίον Υπουργικό Συμβούλιον, ο ύφυπουργός της Υγίεινης, άλλ' άπεφασίσαν να θέσθ σε έφαρμογή μόλις εύρεθούν ή άπαιτούμενες γι' αυτό πιστώσεις!

Έλπίζουμε ότι ή πιστώσεις αυτές θα έξευραθούν ταχύτατα, προκειμένου περί ενός έργου τόσο επείγοντος και χρήσιμου και σωτηρίου για το λαό.

—ΥΠΟΤΟΛΟΓΙΑ...

—ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Έπειδή ή συνεννόησις για την νέα Ελληνοτουρκική συμφωνία πρόκειται να παραταθού για κάμποσον καιρό ακόμη, κι' έπειδή ή παλιά συμφωνία έληγε στις 31 Ιουλίου, άπεφασίσθη από τις Κυβερνήσεις των δύο φίλων Κρατών, ή παράτασις της παλαιάς συμφωνίας επί ένα μήνα ακόμη.

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Έχει την πρώτη κυκλοφορία
έξ όλων των Αθηναϊκών
περιοδικών, έβδομαδιαίων κλπ.

Ἡ πῶς μεγαλειότερος πόθος
κάθε κοσμικῆς κυρίας καὶ τὸ πῶς
γλυκὸ ὄνειρο κάθε δεσποινίδος
εἶναι πῶς νὰ γίνῃ ὡραία, πῶς νὰ
γίνῃ κομψή καὶ νὰ ἐπιτύρῃ τὸν
θαυμασμόν στὶς διάφορες δεξιώ-
σεις καὶ συναναστροφές. Αὐτὸ
θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἀν ἐμπιστευθοῦν

εἰς **ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ** τῆς
στῆς

Δ^α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας καὶ μοντερνισμού,
ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνι-
κὸν τῆς Οἴκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΊΝΗ ΕΦΗΜΕΡ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεῖον "Παλλὰς"

Βουκουρεστίου 1Γ.

- No 1ον) Σάν Φουτίκι.
- » 2ον) Ίκι-Μπις-μίσ.
- » 3ον) Κουκουνάρι.
- » 4ον) Οὐφέκι.

Κάτωθι Μετοχικοῦ Ταμείου

- » 5ον) Καϊμάκι.
- » 6ον) Μπραλινέ.
- » 7ον) Καρόδας-Φουντουκι.
- » 8ον) Ἀμυγδάλου.

» 9ον) Φουντουκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἡγυγιμένης ποιότητος
Πάλλης γονδρική καὶ λιανική
Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε.

Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΣΜΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη πα-
ρὰ τοῦ κ. ΛΙΤΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι
ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδάσαντες εἰς τὴν ACADEMIE
NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NATIONALE
LITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσότερας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
τῶν, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολλάρια 1.500.000.—

Δέχεται καταθέσεις καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκῶς ὁρους.

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται νὰ ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., εἴτε πρὸς τὴν
ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (ὑ-
πηρεσίαν Ἐργασιῶν Ἀμερικής), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΕΣ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν
κριθὼς εἰς τὸ τέρας, ἐνοικί-
α χωριστά:

- 1ον) Κατάστημα ἀρκετὰ γιὰ
ρονον, κατὰλληλον δι' ἐπιχειρή-
ματι, καὶ
- 2ον) Κατοικία ἐκ δύο ὁ-
δῶν, καὶ κουζίνας μετ' ὅλων τῶν
δῶν, ἀερίφωτος καὶ ηλεκτρικῶς
ἐκαστή. Πληροφορία παρὰ τοῦ δικ-
τῆρος κ. Ι. Σάλη (ὁδὸς Πατισσίων
ἀριθ. 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου)
ἐκαστὴν 8-9 π. μ. καὶ 4-7 π. μ.
21-283.

"ΜΥΡΑΝΤΑ"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΗΣ

ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΤΟΡΟΣ

ΧΗΜΙΚΟΣ

Γ. ΤΟΤΟΜΗ